

Лора Джо Роуланд

триумф

Иредзуми

Криминалните разследвания
на самурая Сано Ичиро

ПОНИ
ЗАГАДКИ

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД ИРЕДЗУМИ

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

ГЛАВА 1

— На мен се пада честта да открия тази церемония, в която сосакан Сано Ичиро^[1] и госпожица Уеда Рейко ще бъдат свързани в свещен съюз пред боговете — закръгленият късоглед Ногучи Мотоори — предишният началник на Сано и сватовник, който бе уредил този брак — се обърна тържествено към множеството, събрало се в една от приемните на замъка Едо.

В тази топла есенна утрин плъзгащите се врати бяха отворени към окъпана в багрите на алени кленови листа и лазурносиньо небе градина. Двама свещеници в бели роби и високи черни шапки бяха коленичили в предната част на помещението пред ритуалната ниша, в която бе окачен древен ръкопис с ками — имената на различни шинтоистки^[2] божества.

Под ръкописа като дар към боговете и към душите на предците бяха оставени кръгли оризови питки мочи и керамичен съд с осветено саке. До свещениците стояха помощничките им — две девойки с наметала и качулки. Върху рогозката вляво от нишата редом със свои близки бе коленичил бащата на младоженката — снажният и достолепен съдия Уеда, единият от двамата магистрати на Едо. Вдясно вместо починалия баща на Сано стоеше самият шогун Токугава Цунайoshi — върховният военен диктатор на Япония, пременен в роба от брокат и цилиндрична черна шапка. До него коленичеха майката на Сано — слабичка крехка старица, и Хирата — първият помощник и васал на Сано. Всички погледи бяха насочени към центъра на залата, където пред две малки масички бяха коленичили Сано и Рейко — той в черна официална роба с фамилния герб, летящ златен жерав, и с двата меча на кръста, тя — в бяло копринено кимоно и дълъг бял копринен воал, който изцяло закриваше лицето и косите ѝ. Пред двамата имаше по един плосък порцеланов съд с миниатюрно дръвче — борово и сливово, и стилизирана бамбукова горичка с фигури на заек и жерав — символите на дълголетие, гъвкавост и вяроност. Ногучи и съпругата му коленичеха точно зад младоженците. Когато свещениците станаха и се

поклониха към олтара, сърцето на Сано заби учестено и само с усилията на самурайското си самообладание той успя да прикрие вихъра от различни емоции в душата си.

Последните две години бяха осеяни с несекващи драматични промени — смъртта на обичния му баща; преместването от скромния търговски район Нихонбаши в двореца Едо; шеметния възход в кариерата и всички произлизащи от това предизвикателства... Имаше мигове, в които се боеше, че духът и тялото му не ще смогнат да понесат повече промени. И ето че сега се женеше за дваисетгодишна девойка, която бе виждал само веднъж, и то преди повече от година! Момиче, с което се бе запознал на уредена от Ногучи миай — официална среща между евентуални съпрузи в присъствието на родителите им. До този момент така и не бе разговарял с бъдещата си невеста, не знаеше нищо за предпочитанията ѝ, нито пък имаше и най-бегла представа, какъв е характерът ѝ. Почти не си спомняше външния ѝ вид и нямаше да види лицето ѝ до края на церемонията. Традицията на уговорените бракове сега му изглеждаше пълна лудост — какъв ли номер отново му кроеше съдбата? Късно ли бе да избяга?

От мъничката си спалня в женското крило на замъка Едо сокушицу Харуме, най-новата наложница на шогуна, долавяше забързани стъпки, блъскане на врати и пискливи женски гласове. В будоарите цареше трескав безпорядък — разхвърляни кимона, разсипана пудра за лице, прекатурени обувки. Слугите бързаха да свършат с официалните премени на двеста наложници и на техните помощнички, за да ги приготвят за сватбеното тържество на сосакан Сано. Но Харуме бе решила да пропусне празненството. Уединението бе почти невъзможно в женското крило, но сега камериерките ѝ си бяха отишли, а дворецовите служители бяха заети. Майката на шогуна, на която прислужваше Харуме, днес не се нуждаеше от грижите ѝ. Никой нямаше да я потърси, може би... И затова трябва да се възползва пълноценно от тъй рядката възможност да се усамоти.

Тя пусна резето на вратата и затвори капаците на прозорците. На ниска масичка запали лампи и кадилници. Трепкащите пламъчета очертаваха сянката ѝ върху разделените с вертикални орнаменти хартиени стени. Тамяният димеше със сладникаво остър аромат. В стаята се възцари тайнствена атмосфера. Сърцето на Харуме заби

учестено. Тя сложи на масата правоъгълна кутия от черно лакирано дърво, чийто капак бе инкрустиран със златни перуники, и порцеланова кана за саке с две чаши. Движенията ѝ бяха бавни и грациозни, подобаващи за свещен ритуал. После отиде на пръсти до вратата и се заслуша.

Шумът бе утихнал; другите жени вероятно бяха приключили с обличането и се бяха отправили към приемната зала. Харуме се върна при импровизирания си олтар. С нарастващо нетърпение тя отметна назад блестящите си, дълги до кръста черни коси. Охлаби пояса си и отгърна полите на червения си копринен халат. Остана гола от кръста надолу и коленичи.

Огледа се с гордост. Осемнайсетгодишна, тя бе с узрялата плът на истинска жена и в същото време със свежото лъчезарие на младостта. Съвършена като слонова кост кожа покриваше стегнатите ѝ бедра, заобления ханш и корема ѝ. С връхчетата на пръстите си тя погали копринения триъгълник на венериния си хълм. Усмихна се при спомена, как неговата ръка галеше това място, как устните му целуваха шията ѝ и как двамата се разтапяха от пламъка на взаимната си страст. Ето сега Харуме ще докаже по неоспорим начин вечната си любов към него.

Един от свещениците размаха дълга пръчка с окачени по нея хартиени ивици и извика:

— Оно ва сото, фуку ва учи, дяволите вън, сполуката вътре! Къш, къш! — за да прочисти залата. После изрече призив към шинтоистките божества Изанаги и Изанами — почитани първосъздатели на вселената.

Щом чу познатите думи, Сано се отпусна. Древният ритуал го извиси над съмненията и страха; обзе го тръпнещо очакване. Независимо от рисковете той желаше този брак. Вече отвъд младостта, на трийсет и една години, Сано най-накрая бе готов да направи решителната стъпка и да създаде свое собствено семейство. И се чувстваше узрял за промяна в живота си.

Изминалата година и осем месеца на поста сосакан на шогуна представляваха несекващ низ от разследвания на престъпления, дирения на съкровища, ловене на духове и призраци, преследване на шпиони и предатели. Може би най-драматичният случай в кариерата

му досега бе едно пътуване до Нагасаки, което едва не му костваше живота. Там бе разследвал убийството на холандския търговски представител Ян Спаен, а в хода на работата си бе прострелян, подпален, обвинен в държавна измяна, осъден на позорна смърт и едвам бе успял да избегне екзекуцията, доказвайки невинността си. Беше се върнал в Едо преди седмица и все още се чувстваше изморен — от насилието, което непрекъснато срещаше около себе си, от смъртта, която неизменно съпътстваше разследванията му, и от корупцията, която стигаше до най-високите етажи на властта.

Сега обаче с нетърпение очакваше своя заслужен отдых. Шогунът му бе отпуснал едномесечна ваканция. След продължилия цяла година годеж Сано с охота посрещаше перспективата за личен живот с една нежна покорна съпруга — сигурно убежище от външния свят. Копнееше за деца, особено за син, който да продължи името му и да наследи поста му. Тази церемония бе не просто публичен ритуал, ознаменуващ прехода, а портата към всичко, което желаше и към което се стремеше.

Единият свещеник взе флейта и засвири тихо и протяжно, а другият му акомпанираше на дървен барабан. Следваше най-тържествената, свещената част от сватбения ритуал. Музиката заглъхна. Едната помощничка изсипа осветеното саке в месингова кана с дълга дръжка и застана до Сано и Рейко. Другата постави пред тях поднос с три подредени по големина плоски дървени чашки. Девойката с каната напълни първата, най-малката чашка, поклони се и я подаде на младоженката. Гостите бяха притихнали в очакване.

Сокушицу Харуме отвори черната полирана кутия и извади от нея дълъг прав бръснач с блестящо стоманено острие, нож с перлена дръжка и малко бурканче от черно лакирано дърво с името ѝ, изписано в златно върху капачето. Докато нареждаше тези предмети пред себе си, в гърдите ѝ запърха страх. Болката я ужасяваше, не понасяше и вида на кръвта. Дали някой щеше да прекъсне ритуала ѝ, или още по-лошо — да разбере за нейната тайна, забранена любов? Сенките на опасни интриги изпълваха живота ѝ. Имаше хора, които вероятно биха желали да я видят опозорена и прогонена от двореца. Но любовта изискваше жертви и правеше риска неизбежен. С треперещи ръце тя наля саке в две чашки — една за нея и една за любимия, който

отсъстваше. Тя вдигна своята чашка и погълна питието. Очите ѝ се насълзиха, гърлото ѝ пламна. Но силният алкохол възпламени смелостта и решителността ѝ. Тя взе бръснача.

С внимателни движения Харуме обръсна пухкавия триъгълник на слабините си, като пускаше черните косъмчета на пода. После остави бръснача настрана и вдигна ножа.

С лице, все тъй забулено с белия воал, Рейко поднесе чашката саке към устните си и отпи. Церемонията се повтори три пъти. После помощничките напълниха отново чашката и я поднесоха на Сано. Той отпи своите три глътки, като си представяше, че усеща върху лакираното дърво мимолетната топлина, оставена от нежните пръсти на неговата невеста, и долавя вкуса на сладкото червило по ръба — техния първи, макар и непряк допир. Дали бракът им щеше да бъде не само взаимноизгоден съюз, но и сливане на сродни души в хармонично и чувствено съжителство?

Всеобща въздишка премина през множеството. Сан сан кудо, тройният обет на трите глътки, който скрепяваше брачния съюз, винаги извикваше подобни емоции у околните.

Помощничката сложи настрана чашката и напълни следващата. Този път Сано пи първи, отново три пъти, после Рейко стори същото. След като и третата, най-голямата чашка бе поднесена и сакето в нея — изпито, музиката на флейтата и барабана прозвуча отново. Сано потъна в безмълвен възторг. Сега двамата с Рейко бяха обвързани с брак и скоро той отново ще види лицето ѝ...

Харуме докосна с острия нож нежната, току-що обръсната кожа и потръпна от допира на хладната стомана. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, ръката ѝ трепереше. Тя остави ножа и отново отпи от чашата. После затвори очи, призова образа на своя любим и спомена за ласките му. Димът от тамяна изпълни дробовете ѝ с аромат на жасмин. Страстта ѝ вдъхна смелост. Когато отвори очи, тялото ѝ бе неподвижно, душата ѝ — в покой. Тя отново взе ножа. Нанесе върху слабините си първия разрез, точно над цепнатината на своята женственост.

Бликна алена кръв. Харуме изстена приглушено. Сълзи запариха в очите ѝ. Но тя избърса кръвта с края на пояса си, отново отпи от

чашата и нанесе следващия разрез. Още болка и още кръв. Нови единайсет ивици и Харуме си отдъхна с облекчение. Най-тежкото бе зад гърба ѝ. Сега предстоеше стъпката, която завинаги щеше да я обвърже с нейния любим.

Харуме отвори лакираната мастилница. Върху капачето бе прикрепена малка четчица с бамбукова дръжка, чиито меки косъмчета бяха напоени с блестящ черен туш. Тя внимателно нанесе туша върху разрезите, наслаждавайки се на хладината му — балсам за болката. С окървавения си пояс попи излишния туш и затвори мастилницата. После, докато отпиваше поредна глътка саке, се наслади на свършеното.

Завършената иредзуми, татуировка, бе с размера на нокътя на палеца ѝ. Подобна украса върху това най-интимно място бе незаличим израз на вярност и отдаденост. Тя се надяваше, че никой няма да види иредзуми, докато косъмчетата пораснат отново и я скрият, защото трябваше да опази тайната си от другите наложници, от служителите в двореца и от самия шогун. А след като се скрие, само Харуме и нейният любим ще знаят, че я има, и безмерно ще ценят символа на единствения възможен брачен съюз между тях. Тя си наля нова чашка саке — нейния личен тост за вечната любов.

Но когато отпи, не можа да преглътне; сакето потече по брадичката ѝ. Странна изтръпналост плъзна по устните и езика ѝ. Гърлото ѝ бе набъбнало и сковано, сякаш затъкнато с памук. Ледени тръпки плъзнаха по кожата ѝ. Зави ѝ се свят. Стаята се завъртя; пламъчетата на лампите — невероятно ярки — затанцуваха в кръг пред очите ѝ. Изплашена, тя изпусна чашката. Какво ставаше с нея?

Внезапно ѝ призля. Превисе на две, притиснала с ръце корема си, и повърна. Гореща кисела каша изпълни гърлото ѝ, запуши ноздрите ѝ, след което изригна от устата ѝ на пода. Тя захъхри и се закашля, без да може да си поеме въздух. Обзета от паника, се изправи и понечи да тръгне към вратата. Но мускулите на краката ѝ бяха омекнали; тя залитна, разпилявайки кадилата, бръснача, ножа и бурканчето с туш. Олюлявайки се, едва успя да стигне до вратата и да я отвори. Дрезгав вик се изтръгна от скованите ѝ устни.

— Помощ!

Коридорът беше празен. Стиснала гърло, Харуме се устреми към гласовете, които ѝ звучаха странно изкривени и далечни. Окачените на

тавана горящи фенери, ярки като слънца, я заслепяваха. Движеше се пипнешком, опираше трескави ръце по стените. През мъглата, която все повече я обгръщаше, видя странни крилати същества, които се носеха подире ѝ и все повече я настигаха. Остри нокти сграбчиха косите ѝ. В ушите ѝ отекнаха пронизителни писъци.

Демони!

Сега помощничките сервираха саке на майката на Сано и на съдията Уеда в чест на новия съюз между двете семейства, а после започнаха да подават чаши на присъстващите, които произнесоха хорово:

— Омедето гозаймасу — честито!

Сано видя щастливи лица, обърнати към него и Рейко. Любящият поглед на майка му сгръ сърцето му. Хирата неволно прокара ръка по едва наболите коси на главата си — обръсната по време на разследването им в Нагасаки — и засия. Съдията Уеда кимна в израз на одобрение. Шогунът се усмихна.

От масата пред себе си Сано взе церемониалния документ и зачете с развълнуван глас:

— Оттук нататък сме свързани във вечен брачен съюз като съпруг и съпруга. Даваме обет, че ще изпълняваме съвестно брачните си задължения и ще прекарваме всички дни от живота си заедно във вечна вярност и любов. Сано Ичиро, ден двайсети от деветия месец на Генроку, година трета.

После и Рейко прочете същите думи от собствения си документ. Гласът ѝ бе висок, ясен и мелодичен. Сано го чуваше за пръв път. За какво ли щяха да си говорят само двамата насаме довечера?

Помощничките подадоха на Сано и Рейко клонки от чаено дръвче, окичени с бели хартиени лентички, и отведоха брачната двойка до нишата за традиционното сватбено приношение към божествата. Дребна и крехка, Рейко едва стигаше до рамото на Сано. Дългите ѝ ръкави и поли се влачеха по пода. Двамата заедно се поклониха и оставиха клонките пред олтара. Помощничките се поклониха два пъти към олтара и плеснаха с ръце. Всички присъстващи ги последваха.

— Церемонията приключи — обяви свещеникът, който бе изпълнил ритуала. — Сега младоженците могат да се заемат с изграждането на своя хармоничен дом.

Преследвана от демоните, Харуме успя някак да намери пътя по виешите се коридори до вратата, която водеше към главния дворец. Там стояха наложниците, облечени в ярки цветни кимона, обградени от слуги и няколко телохранители. Силите на Харуме гаснеха. Като се давеше и хъхреше, тя се строполи на пода.

Сред шумолене на коприна присъстващите се обърнаха. Чуха се възкливания:

— Това е сокушицу Харуме! Какво ѝ е? Цялата ѝ уста е в кръв!

— Демони — изхриптя Харуме. — Демони...

Силни ръце я сграбчиха. Властни мъжки гласове дадоха заповеди.

— Призля ѝ. Доведете лекар!

— Не ѝ позволявайте да помрачи сватбата на сосакан сама! Отведете я в стаята ѝ...

Отнесоха я нататък по коридора. Зловещите привидения продължаваха да я измъчват, неистова конвулсия разтърси цялото ѝ тяло и обви невидима верига около вътрешните ѝ органи. Харуме изпищя в агония, докато гърбът ѝ се изви в дъга, а вдървените ѝ крайници се изпружиха. Сетивата ѝ замряха. Вече не виждаше демоните, не чуваше гласовете им. Само необузданото блъскане на собственото ѝ сърце кънтеше в ушите ѝ. Следваща конвулсия. Макар и с широко отворена уста, Харуме вече не можеше да си поеме въздух. Последната ѝ мисъл бе за нейния любим. С мъчителна като болката яснота тя разбра, че повече никога няма да го види. Последен отчаян опит за глътка въздух. И неизречен вопъл:

— Помощ...

И после пустота.

Сано бе сляп и глух за всичко наоколо, защото в този миг помощничките вдигаха белия воал от главата на неговата невеста и тя се обръщаше към него...

Рейко изглеждаше дори по-млада, отколкото предполагаша двайсетте ѝ години. Имаше безупречно овално лице с деликатна брадичка и тънък нос. Очите ѝ, бляскави черни венчелистчета, грееха в тържествена невинност. На високото ѝ чело се извиваха фините линии на изписаните ѝ вежди. Бяла оризова пудра покриваше гладката ѝ

съвършена кожа в невероятен контраст с черните атлазени коси, които се спускаха до коленете ѝ. Красотата ѝ остави Сано бездиханен. После Рейко му се усмихна — едва доловима свенлива извивка на нежните червени устни, преди смирено да сведе поглед. Сано отвърна на усмивката ѝ и сърцето му се сви от нетърпима, обсебваща нежност. Да, съвместният им живот щеше да бъде откровено съпружеско блаженство!

Присъстващите станаха на крака, а помощничките придружиха Сано и Рейко от олтара обратно до техните семейства. Сано се поклони на съдията Уеда и му благодари за честта да се сродят. Същото стори и Рейко, обръщайки се към майката на Сано. Двата благодариха и на шогунa, после, след още куп поздравления, благодарности и благословии, всички присъстващи преминаха през украсените с дърворезба порти и продължиха нататък по широкия коридор към залата за сватбеното угощение.

Изведнъж някъде от вътрешността на двореца се разнесоха пронизителни писъци, последвани от тропот на тичащи нозе. Шогунът застина на място и даде знак на шествието да спре.

— Какъв е този шум? — аристократичните му черти потъмняха от раздразнение и той се обърна към служителите си: — Идете, установете ъ-ъ... причината и сложете край на ъ-ъ... тази врява...

По коридора срещу сватбеното шествие с писъци се носеха десетки жени, някои облечени в блестящи копринени роби, други с прости памучни кимона на слугини. Всички те притискаха ръкави към носа и устата си с разширени от ужас очи. След тях тичаха дворцови служители, крещяха заповеди и се опитваха да въдворят ред, но жените не им обръщаха внимание.

— Пуснете ни да минем! — викаха те, изтласквайки сватбеното шествие към стената.

— Как смеят тези жени да се държат тъй непочтително? — възкликна жално Цунайоши. — Нима всички са обезумели? Стража... спрете ги!

Съдията Уеда и слугите предпазиха Рейко от тълпата, бързо разрастваща се от обзетите от паника гости, които тичешком напускаха банкетната зала. Блъснаха майката на Сано, но той успя да я хване, за да не падне.

— Бягайте! Всички сме обречени! — пищяха жените.

Появи се отряд стражи и насочи обзетите от истерия жени обратно към вътрешността на двореца. Участниците в сватбеното шествие и гостите се скупчиха в банкетната зала, подредена с маси и възглавници по пода. Група уплашени музиканти стискаха инструментите си, а прислужниците чакаха, готови да сервират.

— Какво означава всичко това? — шогунът изправи високата си черна шапка, килната в суматохата. — Аз... ъ-ъ... изисквам обяснение!

Началникът на стражите се поклони на Токугава Цунайоши.

— Поднасям ви извиненията си, ваше превъзходителство, но в женското крило възникна безредие. Вашата най-нова сокушицу Харуме току-що издъхна.

Главният дворцов лекар, облечен в тъмносинята роба на своята професия, добави:

— Смъртта ѝ бе причинена от внезапна болест... Наложниците се разбягаха ужасени, че могат да се заразят.

Откъм доскоро празничното множество се разнесе тревожен ропот. Токугава Цунайоши ахна.

— Зараза? — лицето му пребледня и той покри носа и устата си с две ръце, за да не позволи на духа на болестта да влезе в него. — Нима искате да кажете, че... ъ-ъ... в двореца е избухнала епидемия? — диктатор с крехко здраве и с незначителен талант на главнокомандващ, той се обърна към Сано и съдията Уеда — следващите по ранг след него от присъстващите мъже: — Какво трябва да се направи в такъв случай?

— Да се отмени сватбеното тържество — отвърна съдията Уеда със съжаление — и гостите да се разотидат по домовете си. Аз ще се погрижа.

Сано, макар и слисан от този бедствен завършек на дългоочакваната си сватба, се притече на помощ на своя господар. Заразната болест бе сериозна тревога.

— В случай че наистина има епидемия, всички наложници трябва да бъдат поставени под карантина, за да се предотврати разпространението на болестта — Сано се разпорежи началникът на охраната да се заеме с този въпрос и заповяда на дворцовия лекар да прегледа жените за симптоми. — А вие, ваше превъзходителство, трябва да останете в покоите си, за да не се разболеете!

— Ъ-ъ... да, разбира се — отвърна Токугава Цунайoshi с явно облекчение, че някой друг поема нещата в свои ръце. Забързан към собствените си жилищни помещения, шогунът даде знак на висшите служители да го последват и извика на Сано:

— Ти трябва незабавно да разследваш причините за смъртта на тази Харуме! — обладан от страх за собствения си живот, той изглеждаше безразличен към загубата на своята наложница и към съдбата на другите си жени. И очевидно напълно бе забравил обещаната на Сано почивка. — Трябва да попречиш на болестта да ме стигне. Тръгвай незабавно!

— Ваше превъзходителство, но... — извика Сано след отдалечаващия се деспот и неговия антураж, но те не го чуа.

Хирата застана до своя господар. Двамата поеха нататък по коридора към женското крило. На тръгване Сано погледна през рамо и видя Рейко с белия сватбен воал, който се влачеше зад нея. Баща ѝ и прислугата точно я извеждаха навън. Сано почувства силно раздразнение към шогуна за това, че не бе спазил обещанието си, и съжаление, че сватбеното празненство се отлага. Нима не бе заслужил малко покой и щастие? После потисна въздишката си. Безпрекословното подчинение на господаря бе най-висшата добродетел — тъй повеляваше Бушидо — Пътят на воина, моралният кодекс на самураите. Дългът преди всичко! За пореден път смъртта се превръщаше в център на вниманието му. Брачното щастие трябваше да почака.

---

[1] В японския език фамилията предхожда личното име. Сосакан е личен следовател на шогуна. При обръщение след името или след титлата се добавят частиците сан (господин, госпожа, госпожица) или сама (господар) като израз на учтивост и почитание. Умалителният вариант на сан е чан и се използва от родители към деца или при други близки роднински връзки — Б.пр. ↑

[2] От Шинто — наименование на японската религия шинтоизъм; в основата ѝ лежи култ към природни божества и към предците — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Женските жилищни помещения в замъка Едо заемаха най-уединената част във вътрешността на главния дворец, известна като „вътрешното крило“. Пътят дотам преведе Сано и Хирата през няколко приемни зали, държавни канцеларии, заседателни помещения и виещи се коридори. Зловеща атмосфера бе потиснала обичайната суетня в двореца. Колкото повече се разпространяваше вестта за ужасяващата смърт на наложницата, толкова повече служители се скупчваха на групи и тревожно обсъждаха случилото се. Въоръжени стражи патрулираха по коридорите в случай на нови безредици. Великата бюрократична машина на Токугава бе замряла. Сано ясно си даваше сметка за сериозните последици, които една епидемия можеше да има за цялата страна, затова тайно се надяваше смъртта на Харуме да се окаже просто изолиран инцидент.

Вътрешното крило бе отделено от останалите части на двореца с масивна дъбова порта, обкована с желязо и украсена с дърворезби на цветя и птици. Женските помещения включваха покоите на майката на шогуна, жилището на съпругата му, стаите на наложниците и на тяхната прислуга и отделенията за дворцовите готвачи и камериерки. Двама пазачи охраняваха портите.

— Тук сме по нареждане на негово превъзходителство, за да разследваме смъртта на сокушицу Харуме — каза Сано.

Пазачите се поклониха, отвориха вратите и пуснаха сосакан и помощника му в тесен, осветен от фенери коридор. Вратата зад тях се затвори с глух кънтящ звук.

— Никога досега не съм идвал тук — каза Хирата, с приглушен от благоговение глас. — А вие?

— И аз — отвърна Сано.

Усети смесица от любопитство и тревожен трепет.

— Познавате ли някого във вътрешното крило?

В качеството си на сосакан Сано имаше свободен достъп до повечето части на двореца. Той познаваше иззиданите му проходи и

градини, родовия храм на клана Токугава, терена за тренировки по бойни изкуства, горския резерват, административния район, в който живееше и самият той, външната част на двореца и дори личните покои на шогуна. Но женското крило бе затворено за всички мъже, с изключение на няколко внимателно подбрани пазачи, лекари и близки служители. Сано не беше сред тях.

— Познавам по физиономия някои слуги и низши чиновници — каза той — и веднъж оглавявах военен ескорт, който придружаваше майката на шогуна при поклонението ѝ в храма Зоджо. Но задълженията ми никога не са включвали пряк контакт с когото и да било от вътрешното крило... — Сано имаше неприятното усещане, че навлиза в чужда територия. — Е, да започваме — каза той, придавайки увереност на гласа си въпреки съжалението заради отложеното сватбено празненство. Колко още трябваше да чакат, преди двамата с Рейко да бъдат заедно? Сано пое нататък по коридора, като потисна инстинктивното си желание да стъпва на пръсти.

Лакираният до блясък кипарисов под отразяваше неясните изкривени образи на Сано и Хирата. Таванът бе украсен с изрисувани цветя. Незаетите стаи бяха пълни със сандъци от полирано дърво, шкафове с инкрустации и щедро изписани паравани, мангали за дървени въглища, лъскави огледала, събрани на купчини пищни кимона и луксозни принадлежности — гребени, фиби и стъкленици с мазила. Стените бяха изписани в златно, а в баните все още вдигаха пара пълни дървени вани. Коридорът бе пуст, но зад хартиените стени и решетъчните прегради се движеха безброй неясни фигури. Когато Сано и Хирата отминаваха, вратите се откряваха и през процепите надничаха уплашени очи. Отнякъде звучеше тъжна мелодия на шамисен^[1].

Приглушени женски гласове изпълваха въздуха, наситен със сладкия аромат на парфюм и благовонни мехлеми.

В този претъпкан кошер самите стени сякаш се свиваха и разширяваха в ритъма на женското дишане. Сано бе чувал слухове за екстравагантни забавления, за тайни интриги и бягства. Но какъв можеше да бъде неговият принос към разгадаването на една мистериозна смърт от фатална болест в това уединено светилище?

Сано хвърли поглед към Хирата. Върху широкото лице на младежа бе изписана напрегната решителност. Той крачеше с присвити

рамене, като внимателно пристъпваше напред, сякаш се боеше да не вдига шум или да не заема твърде много място. Въпреки собственото си притеснение Сано се усмихна — и двамата изобщо не се чувстваха в свои води на това място.

Сано, син на ронин — самурай без господар, — някога бе изкарвал прехраната си като инструктор в школата по бойни изкуства на баща си, както и като учител по история. Семейни връзки му бяха осигурили поста на йорики — началник на отдел в силите на реда. Още докато разследваше първия си случай, бе имал шанс да спаси живота на шогуна, заради което се бе издигнал на настоящия пост.

Двайсет и една годишният Хирата бе потомствен дошин — низш служител в силите на реда и полицейски патрул. На петнайсетгодишна възраст момъкът бе наследил поста от баща си и допреди година и половина поддържаше реда по улиците, докато случайността не го срещна с новоназначения сосакан, който разследваше серийните убийства Бундори. Впоследствие Хирата стана първи помощник на Сано. Дватама заедно бяха излизали с чест от не едно трудно положение, но сега скромният им произход и минал опит слабо им помагаша в настоящата задача.

— Какво да направим най-напред? — попита Хирата, а предпазливият му тон сякаш отразяваше съмненията и на Сано.

— Ще намерим човек, който да ни покаже къде е издъхнала Харуме.

Това обаче се оказа излишно. Суматохата привлече Сано и Хирата по-навътре в сумрачния лабиринт от стаи към малко помещение в дъното на коридора, където лекари в сини роби се суетяха с медицинските си куфарчета. Следваха ги слуги, понесли билки и лекове. Гласове припяваха и подвикваха, биеха барабани, шумолеше хартия. По коридорите се носеше сладкият мирис на силен тамян. Сано и Хирата влязоха в стаята. Вътре петима будистки свещеници в шафранови роби биеха звънци, припяваха молитви, удряха барабани и поклащаха окичени с хартиени лентички пръчки, за да прогонят злите духове на болестта. Прислужници посипваха сол по праговете на прозорците и по краищата на стаята, за да прочистят помещението от скверността на смъртта. Две дворцови служителки на средна възраст, облечени в сиво, полюшваха кадилници. През задушливата мъгла Сано едва успя да забележи завитото с покров тяло.

— Моля ви, изчакайте навън за момент — обърна се той към свещениците, прислугата и дворцовите служителки! Те се подчиниха и Сано нареди на Хирата: — Доведи главния дворецов лекар.

После отвори прозореца, за да пусне вътре слънчевата светлина и да проветри от дима. Извади сгъната кърпа от пояса си и закри носа и устата си. След като уви ръка в края на колана си, за да се предпази от физическа болест и духовно омърсяване, той клекна до трупа и отмахна белия покров.

Тялото бе на млада жена — красива и съблазнителна. Полите на кимоното ѝ бяха разгърнати и откриваха голите ѝ бедра и крака. Имаше овално лице, чиято гладка кожа и меки черти вероятно са били красиви, но сега бяха изцапани с кръв и повръщано, петна от които се виждаха и по рогозката около тялото. Сано преглътна мъчително. Порано тази сутрин той бе твърде напрегнат около сватбата, за да яде. Сега заради празния стомах имаше чувството, че всеки миг ще му призлее. Поклати глава със съжаление. Харуме бе умряла в разцвета на младостта си. В следващия миг Сано се навъси, забелязвайки странното състояние на тялото ѝ. Трупът изглеждаше вдървен, сякаш смъртта бе настъпила преди часове, а не преди няколко минути: гръбнакът бе извит, юмруците — здраво стиснати, ръцете и краката — изпружени, челюстите — сковани. С увита длан Сано опипа ръката. Тя бе стегната и твърда, мускулите бяха замръзнали в последен спазъм. А широко отворените очи изглеждаха твърде тъмни. Сано се приведе, за да ги огледа по-добре, и видя, че зениците се бяха разширили чак до ирисите. А върху обръснатите слабини се открояваше нещо като прясно татуиран символ, все още червен и подпухнал около почернените с туш разреза — йероглифът ай.

При шума от стъпки в коридора Сано вдигна поглед и видя Хирата и дворецовия лекар да влизат в стаята. Те клекнаха до него, като държаха кърпи върху устата и носа си, и заоглеждаха трупа.

— Що за болест е това, доктор Китано? — запита Сано през собствената си кърпа, която вече бе овлажняла от слюнка.

Лекарят поклати глава. Той имаше прорязано от бръчки лице и оредели сиви коси, събрани на кок отзад на тила му.

— Не зная. Лекар съм от трийсет години, но никога не съм виждал или чувал за нещо подобно. Внезапен пристъп, делириум, бълнуване за демони, конвулсии, разширени зеници, светкавична

смърт... Пълна загадка! Не мога да посоча лек. Боговете да са ни на помощ, ако тази болест се разпространи...

— През първата ми година в силите на реда — каза Хирата — триста души в Нихонбаши погинаха от треска. Но тя не е с тези симптоми... не умираш тъй бързо... Колко неприятности си имахме с онази епидемия! Трупове по улиците, кражби, паника, бежанци, изоставени магазини, пожари...

Сано закри с покрива мъртвото тяло на Харуме, изправи се и махна кърпата, с която пазеше лицето си. Същото сториха и другите двама. Той добре си спомняше епидемията и се ужасяваше от още по-гибелно развитие тук, в сърцето на държавното управление. Но в този миг му хрумна и друга, не по-малко обезпокоителна възможност.

— По-рано сокушицу Харуме имала ли е някакви симптоми на заболяване? — попита той доктор Китано.

— Вчера аз лично проведох ежемесечния й преглед, както правя с всички наложници. Харуме бе в безупречно здраве.

Макар че страхът на Сано от епидемия стихна, го обзе нарастващо безпокойство.

— Има ли други болни сред жените?

— Не съм успял да прегледам всички. Главната служителка ми каза, че са много разстроени, но чисто физически са добре.

— Ясно! — макар че това бе първото му посещение във вътрешното крило, Сано знаеше, че е пренаселено. — Жените живеят заедно, спят заедно, къпят се заедно, ядат една и съща храна и пият една и съща вода? И са в непрекъснат контакт с персонала, нали?

— Точно така, сосакан сама — отвърна лекарят.

— И въпреки това никой друг няма симптомите на покойната? — Сано размени поглед с Хирата, чието лице първо се проясни и после помръкна в униние. — Доктор Китано, смятам, че трябва да разгледаме възможността Харуме да е била отровена.

Тревожното изражение на лекаря премина в нескрит ужас.

— По-тихо, моля ви! — възкликна той, макар че Сано не бе повишавал глас. След като хвърли предпазлив поглед към коридора, той прошепна: — В днешно време наистина отровата е най-честото обяснение при случаите на внезапна и необяснима смърт... Но давате ли си сметка за опасностите от едно такова твърдение?

Сано бе наясно. Вестта за отравяне — и то в двореца! — щеше да предизвика паника и подозрителност, не по-малки, отколкото при епидемия. Прословутите вражди във вътрешното крило щяха да се развихрят и дори да преминат в насилие. Това се бе случвало в миналото. Малко преди Сано да се премести в двореца, две наложници се бяха скарали и свадата между тях се бе разразила в жестока разпра, в която победителката бе пронизала смъртоносно своята съперница с фиба. Преди единайсет години един прислужник бе удушил дворцова служителка във ваната. Не беше изключено останалата част от двореца да бъде обхваната от паника, която да засили съществуващите вражди и да предизвика фатални стълкновения между самураи и войници. Ами ако шогунът, болен по отношение на всякакви домогвания към властта му, възприеме убийството на своята сокушицу като посегателство над самия него? Сано си представи кървавата чистка на потенциалните виновници. В търсене на възможна конспирация, бакуфу — военното управление на Япония — щеше да разследва всички държавни служители, като се започне от съвета на старейшините и се стигне до най-низшите чиновници и слуги, а после и извън двореца — всички даймио, феодалните владетели, провинциалната аристокрация, техните васали и дори най-ниско поставените ронин. Отделни личности с политически амбиции сто на сто ще се опитат да извлекат полза от положението и да наклеветят противниците си — да фабрикуват доказателства, да разпространяват слухове, да злепоставят... И неминуемо ще се стигне до екзекуции и нова смърт!

— Нямаме доказателства, че Харуме е жертва на убийство — отбеляза доктор Китано с пребледняло лице.

Сано си даде сметка за опасенията му, че като главен дворецов лекар с познания за лекарствата доктор Китано щеше да се превърне в основен заподозрян, ако се окажеше, че жертвата е била убита с отрова. Самият Сано нямаше никакво желание да се сблъсква с щателността на бакуфу, тъй като в него имаше могъщ враг, който копнееше да го унищожи — дворецовия управител Янагисава Йошиясу. Но, от друга страна, преследването на истината и справедливостта бяха единственото, което осмисляше живота му. Затова въпреки рисковете трябваше да разбере как и защо е умряла сокушицу Харуме.

— Съгласен съм, че все още не можем да изключим напълно вероятността от заболяване — каза Сано на доктор Китано. — Затова довършете прегледа на жените, дръжте ги под карантина и ми докладвайте незабавно за всеки случай на заболяване или смърт. И моля, наредете някой да откара тялото на починалата в моргата на Едо.

— В моргата ли? — попита учудено лекарят. — Но, сосакан сама, служителите на двореца не биват отнасяни там след смъртта им; изпращаме ги в храма Зоджо за кремация. Без съмнение това ви е добре известно. А и трупът на сокушицу Харуме не може да бъде откаран, преди да се изготви подробен доклад относно обстоятелствата около смъртта ѝ. Свещениците трябва да подготвят тялото за погребението, а приятелките ѝ да останат на нощно бдение. Такава е обичайната процедура.

По време на тези ритуали трупът щеше да бъде подложен на различни манипулации, а уликите — унищожени.

— Уредете пренасянето на покойната в моргата на Едо — нареди Сано. — Това е заповед — тъй като не желаете да каже защо иска сокушицу да бъде изпратена на място, където след смъртта им се откарваха хора от простолудието, нарушителите на закона и жертвите на масови бедствия, Сано знаеше, че демонстрирането на власт често води до по-добри резултати от обясненията.

Докторът бързо напусна помещението. Сано и Хирата огледаха стаята.

— Източникът на отровата? — предположи Хирата, сочейки към пода, където на рогозката се търкаляха две крехки порцеланови чашки. Съдържанието им се бе разсипало и бе оставило тъмни петна по сплетената слама. — Може би някой е бил с нея и е сипал отрова в питието ѝ...

— Това не е единственият начин да се сложи отрова. Може и да я е вдъхнала... Как разчете иредзуми, татуировката?

— Йероглифът ай — каза Хирата. — Любов — той направи гримаса на отвращение. Куртизанките в квартала на удоволствията Йошивара се бележат с такива иредзуми, за да докажат своята любов към клиентите си... макар че, както всички знаят, го правят, за да измъкнат повече пари от мъжете. Но аз смятах, че сокушицу на шогуна са твърде елегантни и изискани, за да прибегват до подобни

простонародни обичаи. Смятате ли, че иредзуми има нещо общо със смъртта на сокушицу Харуме?

— Може би... — Сано огледа бръснача, изцапан с кръв и с обръснати косми. Изглежда, е завършила иредзуми точно преди да умре.

Той събра инструментите, намери стъкленницата с туш в ъгъла и я сложи при другите неща. После двамата с Хирата се заеха да претърсват стаята. В шкафовете и сандъците имаше сгънати завивки и дюшеци, кимона и пояси, тоалетни принадлежности, украшения за коса, грим, старинна двуструнна китара, четчица за писане и мастилница — но никаква храна, напитка или нещо, приличащо на отрова. Сано откри малък бележник, увит в бяло долно кимоно. Беше колкото дланта му, с копринена подвързия на бледозелени преплетени детелинови стъбла и бледи цветя върху морав фон и бе завързан със златен шнур. Сано прелисти страниците от мека оризова хартия, изписани с дребен женски почерк. Първата страница гласеше: „Дневник на Харуме“. Още от управлението на династията Хеян^[2] преди петстотин години придворните дами често записваха преживяванията и мислите си в подобни книжки.

Сано мушна дневника в пояса си, за да го разгледа по-късно, и каза тихо на Хирата:

— Вземам каничката саке, лампата, кадилницата, инструментите и мастилницата, за да ги отнеса на доктор Ито в моргата. Може би той ще успее да определи каква е била отровата... — той внимателно зави вещите в дрехата, в която бе намерил дневника. — Докато ме няма, моля те, погрижи се тялото на Харуме да бъде отнесено и внимавай никой да не го пипа — отвън Сано долови приглушения разговор на свещениците, откъслечни думи и хлипане на жените от съседните помещения. Той сниши още повече глас и продължи: — Засега официалната причина за смъртта е болест, но със сигурност няма опасност от епидемия! Нареди да съобщят на всички обитатели на двореца да си стоят вкъщи, докато опасността отmine — Сано вече разполагаше с над сто помощници и подчинени, напълно достатъчни, за да се справят с тази задача. После добави: — Това ще предотврати разпространяването на слухове.

Хирата кимна.

— Ако Харуме е починала от заразна болест, трябва да знаем какво е правила, къде е ходила и с кого се е срещала преди смъртта си, за да проследим пътя на заразата и да наложим карантина на застрашените. Ще си уредя среща с главната придворна дама и с почитаемата майка на негово превъзходителство.

Съпругата на шогуна бе неизлечимо болна, прикована към легло и живееше в уединение. Охраняваха я няколко доверени лекари и прислуга. Затова вътрешното крило се управляваше от майката на Цунайоши Токугава — господарката Кейшо.

— Но ако е било убийство — продължи шепнешком Хирата, — ще се нуждаем от информация за връзките на сокушицу с хората около нея. Ще разпитам дискретно.

— Добре — Сано знаеше, че може да се довери на Хирата, който винаги бе демонстрирал удивителна компетентност и безпрекословна вяност в техния съюз. В Нагасаки младият васал бе помогнал да се разреши един труден случай... и му бе спасил живота.

— Освен това, сосакан сама... съжалявам за сватбеното тържество — те излязоха от стаята и Хирата се поклони. — Поздравления за брака ви. За мен ще бъде привилегия да служа и на съпругата ви Рейко.

— Благодаря ти, Хирата сан — Сано също се поклони. Той дълбоко оценяваше приятелството на Хирата, въпреки че двамата бяха свързани в духа на старата самурайска традиция като господар и слуга.

И доволен, че оставя нещата в сигурни ръце, напусна двореца, поемайки към моргата на Едо.

---

[1] Японска старинна триструнна китара — Б.пр. ↑

[2] През периода Хейян (794–1185) се асимилира китайското влияние и в Япония се възприема будизмът — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Портите към къщата на Сано в административния район на двореца Едо бяха широко отворени и отвсякъде прииждаха носачи, натоварени със сватбени подаръци — все от изтъкнати граждани, които се надяваха да спечелят благоразположението на сосакан. Слугите стоварваха вързопите в къщата, там ги разопаковаха и подреждаха, а от кухнята се носеха най-апетитни миризми. Икономът надзираваше последните приготовления около жилището на младоженците. Няколко души от отряда помощници на сосакан сновяха между конюшните и предната част на къщата, влизаха и излизаха през портите и се суетяха около складовите помещения.

Далеч от шума на тази целенасочена дейност, Уеда Рейко, все още пременена в бяло сватбено кимоно, бе коленичила в стаята си сред пълните с личните ѝ вещи сандъци, които бяха донесени от бащината ѝ къща. Наскоро ремонтираната стая ухаеше приятно на нови татами^[1], стената бе украсена с цветно изображение на гора с птици, а в ъгъла се кипреха черна полирана тоалетка, изписан параван и шкаф, инкрустиран със златни пеперуди.

Следобедното слънце огряваше стаята през защитените с решетки хартиени прозорци и припичаше приятно, но всичко това, както и фактът, че вече живее в двореца Едо — цел на всяка дама от нейното съсловие, — не бяха в състояние да разсеят скръбното чувство, което я терзаше.

— Ето ви и вас, млада господарке! — в стаята нахлу Осуги, бавачката на Рейко, която бе дошла в двореца заедно с нея. Закръглена и усмихната, Осуги изгледа Рейко загрижено: — рееща се из облаците, както обикновено.

— А какво друго да правя? — попита Рейко тъжно. — Пиршеството бе отложено. Всички си отидоха. А и ти ми каза да не разопаковам, защото вече имам прислуга и щяло да направи лошо впечатление, ако свърша нещо сама.

Рейко се бе надявала, че празненството ще отвлече мислите ѝ от мъката по дома и от страховете ѝ: как ще живее тук завинаги, щом досега не бе напускала бащиния си дом, как ще живее тук с някакъв напълно непознат мъж, как ще живее като робиня на прищевките му, как ще роди децата му?

Бавачката зацъка с език. После поклати глава и се зае да сваля сватбените одежди на момичето — първо бялата роба, а после и червеното долно кимоно. Рейко избра от чеиза си скъпо кимоно с тъмночервени кленови листа на кафяв дървесен фон и го облече. Ръкавите му стигаха едва до ханша ѝ — според изискванията за омъжена жена, — а не до пода както на кимоната, които бе носила до този ден. Осуги прибра дългите ѝ коси в нова, строга прическа. Застанала пред огледалото, Рейко видя как закачливостта на младостта ѝ изчезва, как образът ѝ се състарява от тревога по неизвестното. Необичайното ѝ детство бе отнело желанието ѝ за брак. Тя бе единствено дете на съдията Уеда; майка ѝ бе починала малко след раждането и той не се бе оженил повторно. Можеше да пренебрегне дъщеря си, като я повери изцяло на грижите на бавачка, както биха постъпили повечето мъже в неговото положение, но за магистрат Уеда, Рейко бе единственото, което му бе останало от неговата любима съпруга, и той я обичаше безмерно. А интелигентността на Рейко го бе спечелила завинаги. На четиригодишна възраст тя често ходеше в кабинета му и надзърташе в докладите, които той пишеше. „Какво означава това?“, питаше тя и сочеше един след друг различни йероглифи. Кажеше ли ѝ веднъж как се пише някоя дума, Рейко повече не я забравяше. Скоро вече можеше да чете прости изречения. Все още си спомняше радостта от откритието, че всеки йероглиф си има собствено значение и че една колона от тях изразява цяла мисъл. Рейко бързо изостави куклите и прекарваше дълги часове, изписвайки думи върху големи листове хартия. Баща ѝ непрестанно насърчаваше усърдието ѝ и нае преподаватели да я обучават по четене, калиграфия, история, математика, философия и китайските класици — предмети, които би трябвало да овладее един син. Когато един ден завари шестгодишната си дъщеря да измъква меча му и да го размахва срещу въображаем враг, той нае майстори по бойни изкуства да я обучат в кенджуцу^[2] и в техники за бой без оръжие.

„Една самурайска съпруга трябва да знае как да се отбранява в случай на война“, защитаваше решението си съдията Уеда пред двамата сенсеи, учители, които първоначално отказаха да обучават една девойка. Рейко си спомняше презрителното им отношение към нея и как я караха да се сражава с по-големи и по-силни противници в тренировъчните схватки, за да я откажат от тези чисто мъжки занимания. Но тя не се пречупи. С разпилени коси и изпоцапано от кръв и пот кимоно тя не спираше да размахва дървения си меч, докато противникът ѝ не рухнеше под ураган от удари. Беше събаряла на пода момче, два пъти по-едро от самата нея. Наградата ѝ бе единствено слисаният поглед на сенсея. Рейко обичаше разкази за исторически битки и си представяше, че е на мястото на великите воители Минамото Йоритомо^[3] или Токугава Йеясу^[4].

Партньори на Рейко бяха синовете на бащините ѝ васали; тя презираше останалите момичета, защото според нея бяха слаби и лекомислени същества. Беше сигурна, че като единствено дете на баща си след време ще наследи мястото му като магистрат на Едо, но действителността скоро я излекува от тази илюзия. „Момчетата не стават съдии, такъв е законът“, присмяха ѝ се момчетата от школата по кенджуцу. „Те се омъжват, раждат деца и служат на съпрузите си.“

А и баба ѝ, майката на съдията Уеда, често му натякваше: „Не е правилно да се държиш с Рейко като с момче. Ако не престанеш с тези смешни уроци, тя никога няма да научи какво място ѝ е отредено на този свят. Трябва да бъде обучена на някои женски дейности, иначе никога няма да си намери съпруг.“

Магистрат Уеда направи компромис — не спря уроците ѝ, но нае и учители по шев, икебана^[5], музика и чайна церемония. Въпреки това Рейко не се отказваше от своите мечти. Нейният живот щеше да бъде различен от живота на другите жени — предстояха ѝ безброй приключения, слава и почести.

После, когато Рейко стана петнайсетгодишна, баба ѝ убеди съдията, че вече е време да я омъжи. Първата ѝ мияй се състоя в храма Зоджо. Рейко не искаше да се омъжва — това означаваше да си стои вкъщи, докато не получи изрично разрешение от съпруга си, да сучае бездейна и ненужна, докато слугите вършат цялата къщна работа, да се подчинява на мъжа си, да се съгласява с него за всичко, да търпи грубостите или дори нежеланите му ласки... За нея бракът изглеждаше

като капан, който трябваше да бъде избегнат на всяка цена. А ето че сега бе омъжена за почитаемия сосакан на шогунa, за когото се разказваха легенди — колко смел и неподкупен бил и как спасил живота на Токугава Цунайoши. Вярно, че след всички предишни миай, в които кандидат-женихите се оказваха скучни, дебели, възрастни, развратни или интелектуално ограничени, но заможни чиновници, Рейко бе загубила надежда да срещне равностoен партньор, но при запознанството си със Сано в околностите на храма Каней сърцето ѝ трепна. Следователят на шогунa бе млад, висок и силен, с благородна осанка, интелигентни очи и топъл глас. И което бе най-важно, водеше разследването на убиеца Бундори! С колко ли интригуващи приключения бе изпълнен животът му? Щом се прибраха у дома, Рейко каза на баща си, че е склонна да приеме предложението. Насрочиха дата за сватбата, но ето че сега, вече като омъжена жена, съмненията ѝ се възобновиха — всички сватбени подаръци изтъкваха ролята ѝ на домакиня и ѝ напомняха, че трябва да се подчинява на своя съпруг. Рейко въздъхна. Книгите и мечовете ѝ останаха в бащиния дом, гостите си отидоха, а Сано хукна да изпълнява някаква важна задача... Само тя остана вкъщи.

Късно ли бе да избяга?

Осуги донесе поднос, върху който бяха подредени, къса бамбукова четчица, керамичен съд и две купи — едната пълна с вода, а другата с тъмна течност.

— Рейко чан, знаеш, че трябва да оцветиш зъбите си в черно. Така повелява обичаят за една омъжена жена като доказателство за вярност към съпруга ѝ. Ела тук! — и тя настани момичето пред тоалетката с огледалото. Осуги топна четчицата в едната купа и нанесе първата линия върху горните ѝ зъби, но капчица от черното багрило падна върху езика на Рейко.

— Пфу! — изплю се Рейко в умивалника. — Как изобщо някой го понася!

Боята, съдържаща туш, железни стърготини и растителни извлеци, бе ужасно горчива.

— Всички го правят, ще го търпиш и ти. Два пъти месечно, за да се поддържа цветът. Сега трябва ти да продължиш и внимавай да не си изцапаш устните или кимоното.

Като правеше гримаси и се давеше, Рейко нанасяше пласт след пласт боя върху зъбите си. Накрая си изплакна устата, изплю течността и вдигна огледалото пред лицето си. Огледа отражението си отчаяна. Мъртвите черни зъби се открояваха драстично на фона на бялата пудра за лице и червилото за устни, подчертавайки и най-малкия дефект на кожата ѝ. С връхчето на езика си тя докосна нацърбения си резец. Едва двайсетгодишна, тя изглеждаше стара... и грозна. Дните ѝ на обучение и тренировки по бойни изкуства бяха безвъзвратно отминали. Надеждата ѝ за романтична любов повехна. Как би могъл съпругът ѝ да я желае за нещо повече от покорна робиня?

Рейко сподави надигащото се в гърдите ѝ ридание и видя, че Осуги я наблюдава със съчувствие. Бавачката ѝ била омъжена едва четиринайсетгодишна за някакъв магазинер, който непрекъснато я биел така, че един ден съседите подали жалба в съда заради виковете ѝ. Делото било гледано от съдията Уеда — той осъдил магазинера на бой, разрешил на Осуги развод и я наел за бавачка на невръстната си дъщеря. Осуги бе единствената майка, която Рейко познаваше. Сега тя прегърна Рейко и промълви тъжно:

— Горкичката ми. Животът ще бъде по-лек, ако го приемеш безропотно — и продължи, насилвайки се да звучи весело: — След това сватбено вълнение сигурно умираш от глад. Какво ще кажеш за малко чай с кифлички с кестенов пълнеж? — бяха любимите на Рейко. — Веднага ще ти донеса.

Бавачката излезе от стаята накуцвайки. Нейният жесток съпруг бе осакатил завинаги левия ѝ крак. В този миг Рейко мислено се зарече да не позволи бракът да осакати собственото ѝ тяло или душа. Няма да остане затворница в тази къща, няма да погребее таланта и амбициите си! Тя стана и взе една наметка от гардероба. После забърза към входната врата, където прислужниците на Сано разтоварваха сватбените подаръци.

— С какво мога да ви бъда полезен, уважаема господарке? — попита главният слуга.

— Нищо не ми е нужно — отвърна Рейко. — Излизам.

Слугата заяви високомерно:

— Една дама не може да излиза от двореца сама просто ей така. Това е против закона.

Той уреди ескорт от прислуга и войници. Извика един паланкин и шестима носачи и я настаня вътре сред пищните меки възглавници. Връчи на командващия ескорта официалния документ, който позволяваше на Рейко да влиза и да излиза от двореца, и се обърна към нея:

— Какво да кажа на господаря Сано, накъде сте се отправили?

Рейко се вбеси. Искаше да се разходи, за да разсее мрачните мисли, а ето че сега я придружаваше антураж от шестнайсет души!

— На гости при баща ми — отвърна тя, приемайки поражението.

От прозорците на паланкина Рейко проследи как ескортът представи пропуска ѝ на охранителния пункт при входа на двореца, после шествието продължи надолу по хълма към кварталите покрай река Сумида. Някъде далеч на запад се мержелееше устремен към небето връх Фуджи^[6].

Минаха през административния район, разположен в Хибия, на юг от замъка Едо, където живееха висшите държавни чиновници. Именно тук Рейко бе изживяла детството си, за чийто край сега скърбеше тъй силно.

В имота на съдията Уеда тя слезе от паланкина и продължи сама, без придружителите си.

— Татко вкъщи ли е? — попита тя една слугиня.

— Да, но в момента гледа дело.

Рейко подмина безшумно административните канцеларии и се затвори в една стая, разположена точно до съдебната зала. Помещението, някогашен килер, беше точно с размерите на една татами. Бе сумрачно и задушно и въпреки това Рейко бе прекарала тук най-щастливите мигове от живота си. През решетестата преграда на една от стените Рейко можеше да вижда и да чува какво става в съдебната зала. Баща ѝ тъкмо изслушваше оправданията и клетвите на някакъв лихвар, че не е убил съдружника си. В такива случаи Рейко често бе прошепвала мнението си през преградата — кой лъже, кой казва истината, кой скрива или премълчава нещо — и неведнъж бе удивявала съдията Уеда с проникателността си. Сега тя не се сдържа и тихо рече:

— Лихварят лъже, татко. Той е ревнувал съдружника си. А сега цялото им състояние остава само за него. Притисни го, той ще се пречупи и ще направи признания.

Съдията се сепна, раменете му се сковаха и той леко извърна глава. После, вместо да разпита обвиняемия, обяви:

— Заседанието се прекратява за малко!

Миг по-късно вратата към стаичката на Рейко се отвори. Баща ѝ я гледаше с тревога.

— Дъще — той я хвана под ръка и я отведе по коридора към личния си кабинет. — Първото ти посещение в родния дом не бива да става преди утрешния ден, а и съпругът ти трябва да те придружава. Знаеш какъв е обичаят. Какво правиш тук сама в този момент? Случило ли се е нещо?

— Татко, аз... — Рейко изхлипа и се притисна в баща си. После изля опасенията си относно брака и тъгата по мечтите си, които не можеше да забрави. Баща ѝ я изслуша със съчувствие, но когато тя свърши и се поуспокои, той поклати глава и рече:

— Не трябваше да те възпитавам така, че да очакваш повече от живота, отколкото е възможно за една жена. Но стореното — сторено. Отсега нататък твоето място е до съпруга ти. Прибери се у дома и бъди благодарна, че не ти се налага да работиш, за да спечелиш за купичка ориз както много други жени, които нямат твоя късмет. Подчинявай се на мъжа си, той е добър човек — и баща ѝ я проводи до външните врати.

Рейко неохотно се качи в паланкина. Потърси с език горчивия вкус на багрилото върху зъбите си и кимна скръбно в потвърждение на мъдростта на баща ѝ. Изведнъж се сепна. Скочи и бързешком се отправи обратно към къщата, но този път към своята стая. Извади от шкафа двата си меча — единият дълъг, а другият — къс, и ги притисна до гърдите си. После прибра скъпоценните оръжия в ножниците им и се настани в паланкина. Сега вече спокойно пое обратно към замъка Едо. Защото бе открила начин, как да реализира мечтите си за приключения и по-смислен живот — като застане редом с мъжа и си и се заеме с разследването на странната смърт на сокушицу Харуме.

---

[1] Сламени рогозки, стандарт за определяне размерите на стая — Б.пр. ↑

[2] Древно японско изкуство за бой с меч, задължителна дисциплина за самураите (от яп. кен — меч, сабя, и джуцу — изкуство, майсторство — Б.пр. ↑

[3] Японски благородник (1147–1199 г. Първият шогун (1192–1199) на страната — Б.пр. ↑

[4] Японски генерал и държавник (1542–1616). Първият шогун от династията Токугава (1603–1867) — Б.пр. ↑

[5] Древно японско изкуство за подредба на цветя — Б.пр. ↑

[6] Най-високият връх в Япония (3776 м.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Сред бордеите на Кодемачо, недалеч от реката в североизточната част на търговския район Нихонбаши, застрашително се издигаха високите каменни зидове на затвора Едо. Сано мина с коня си по моста и се отправи към обкованата с желязо порта. На пост в стражниците стояха пазачи. Дошини докарваха в сградата оковани с вериги престъпници да чакат присъдата си или ги отвеждаха към мястото за екзекуции. Както всеки път, когато наближеше това място, Сано изпита чувството, че въздухът става по-студен, сякаш затворът Едо прогонваше слънчевата светлина и излъчваше миазми на смърт и гнилоч. Високопоставените самураи избягваха да стъпват тук поради религиозния страх от духовно омърсяване. Но само тук Сано можеше да научи истинската причина за смъртта на Харуме.

В дъното на двора бе разположена моргата — ниска постройка с олющени хоросанови стени и сламен покрив. Доктор Ито Генбоку, управителят, бе негов искрен приятел и нерядко му бе помагал в разследванията с неоспорими медицински факти и научна вещина. Някога прочут лекар на императорската фамилия, доктор Ито бе заловен да практикува забранени чуждоземни науки, които бе овладял по незаконни канали от холандски търговци в Нагасаки. За разлика от другите рангакуша — учени от холандската школа, които бяха осъдени на изгнание, той бе наказан до края на живота си да изпълнява длъжността управител на моргата в Едо.

Тук въпреки мизерните условия на живот той можеше на спокойствие да провежда експериментите си извън обсега на внимание на властите.

Сано слезе от коня и извади от дисагите си увитите във вързоп веществени доказателства от стаята на убитата. Прекрачи прага. Вътре доктор Ито и помощникът му Мура почистваха съд с кости и прешлени. Мура бе ета, представител на най-низшата прослойка в социалната йерархия на Япония. Само ета работеха на такива „скверни“ места, като затвора, моргата и мястото за екзекуции. Но

въпреки презряното си положение и произход Мура бе не роб на низвергнатия рангакуша, а уважаван слуга и неизменен помощник. Когато Сано влезе, двамата мъже вдигнаха поглед от масата и се поклониха.

— А, Сано сан. Добре дошли! — тясното, аскетично лице на доктор Ито се разведри от приятна изненада. — Не очаквах да ви видя. Днес не е ли сватбата ви?

— Сватбената церемония бе тази сутрин, но тържеството и почивката ми бяха отложени — отвърна Сано, докато слагаше вързопа върху една от празните маси. — И за пореден път се нуждая от помощта ви — той разказа за тайнствената смърт на наложницата Харуме, за заповедта на шогуна Сано лично да се заеме с разследването и за собствените си подозрения, че момичето е било отровено.

— Доста интригуващо — отбеляза доктор Ито. — Разбира се, ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна. Но преди това моите поздравления за брака ви. Позволете ми да ви поднеса скромнен дар. Мура, би ли го донесъл, ако обичаш?

Ета се поклони на доктора и на Сано и излезе от стаята. Върна се с малък пакет, увит в парче син памучен плат.

— Аригато, Ито сан, благодаря — с поклон младият сосакан прие подаръка и го разопакова. Отвътре извади плосък, голям колкото длан диск от черно ковано желязо — предпазител за дръжката на самурайски меч, филигранно украсен с фамилния герб на Сано — елегантна глава на жерав с дълга човка в профил и разперени нагоре крила с богато оперение. Сано погали гладкия метал, възхитен от подаръка.

— Нещо съвсем скромно — каза доктор Ито. — Мура събираше старо желязо в града. Един от разсилните е бил ковач, преди да го осъдят за кражба и да го пратят да работи тук. Той ми помогна да го направя, но не е достатъчно хубав за...

— Прекрасен е — прекъсна го Сано. — За мен винаги ще бъде скъп дар — той внимателно загърна предпазителя в платното и го мушна в кесията си трогнат повече, отколкото от който и да било друг пищен подарък. После, за да запълни последвалото неловко мълчание, отвори вързопа с веществените доказателства и каза: — Трупът ѝ скоро ще пристигне за аутопсия... — междувременно извади лампите,

кадилниците, каничката със саке, бърснача, ножа и мастилницата. — Искам да знам дали някоя от тези вещи не е източник на отровата.

По нареждане на господаря си Мура донесе шест малки празни дървени клетки и една по-голяма, в която имаше живи мишки. Доктор Ито ги нареди върху масата. После запали една от лампите и кадилницата, постави ги в първите две клетки, пусна по една мишка във всяка клетка и ги покри с платно. В третата клетка сложи чинийка с малко от сакето, което Харуме очевидно бе пила преди смъртта си, и третата мишка. За да пробва бърснача, обрсна малко от козината върху гърба на четвъртата мишка, а с ножа с перлена дръжка направи плитък разрез върху корема на петата мишка, след което пусна животните в отделни клетки.

— Остана мастилото — от малък шкаф доктор Ито извади един от собствените си ножове. — Ще използвам чисто острие, за да предотвратя външно замърсяване — той направи малка драскотина върху корема на шестата мишка, отвори лакираното бурканче и пръсна черен туш върху раната. После пусна мишката в клетката и каза: — А сега ще чакаме.

Сано и доктор Ито впериха поглед в клетките. От двете, покрити с платно клетки се долови слабо драскане. Третата мишка подуши пиетието и след това започна да лочи. Мишката с драскотина от бърснача обикаляше клетката си, докато другите ближеха раните си. Изведнъж се разнесе пронизителен писък.

— Вижте! — посочи Сано.

Мишката с туша върху коремчето се заизвива и се загърчи, махайки с лапички и опашка. После захриптя, опитвайки се отчаяно да поеме въздух. Очите се обърнаха с бялото навън. Малките розови уста се отваряха и затваряха в писъци на агония и миг по-късно от тях бликна кръв. Сано разпозна описанието на дворцовия лекар за предсмъртната агония на Харуме: „Конвулсии, повръщане, недостиг на въздух.“ Още няколко писъка, отчаяно хриптене, последен гърч, след което мишката се отпусна и издъхна. Сано и доктор Ито провериха и другите клетки. Единствено тушът съдържаеше отрова.

— Може ли да е било самоубийство? — попита Сано, все още с надеждата за лесно обяснение на този случай.

— Не е изключено, но според мен няма такова нещо. И да е искала да умре, защо ще избира такъв болезнен начин, вместо да се

обеси или да се удави? Това са по-обичайните начини на женско самоубийство. И защо да си прави труда да слага отровата в мастилото, вместо просто да я погълне?

— Значи Харуме е била убита! — тревога помрачи удовлетворението на Сано от факта, че подозренията му се бяха потвърдили. Той трябваше да докладва за откритията си пред шогуна и бакуфу, а новините бързо се разпространяваха из Едо. Затова трябваше много бързо да открие и да залови отровителя. — Какво е веществото, което убива тъй бързо и ужасно?

— Когато бях лекар в императорския двор в Киото, изследвах отровите — каза доктор Ито. — Симптомите при тази смърт съответстват на въздействието на биш — екстракт от една билка, която вирее в Хималаите. Използва се в Индия и Китай от близо две хиляди години като отрова за стрели както при лов, така и в битки. Дори нищожно количество от биш, попаднало в кръвта, е фатално. Чести са и нещастните случаи — корените му силно приличат на корените на хряна и дори опитни билкари понякога ги бъркат. Но растението се среща изключително рядко в Япония. Не съм чувал за подобни случаи на отравяне тук.

— Откъде може да се е появил биш в замъка? — попита Сано. — Трябва ли да търся убиец със специални познания за билки? Някакъв магьосник, свещеник или... лекар?

— Вероятно. Но има и аптекари, които незаконно продават отрови на всеки клиент, който е в състояние да си плати — доктор Ито нареди на Мура да отнесе мишките. После изражението му стана замислено. — Тези търговци обикновено предлагат често срещани отрови, като арсеник, който може да се смеси със захар и да се поръси върху сладкиши, или антимон^[1], който се слага във вино или чай.

— Или пък фугу, отровната риба, която се надува, докато стане обла. Но имаше един амбулантен търговец, който се превърна в легенда сред лекарите и учените — той пътуваше из Япония, събираше лекове от отдалечени краища и пристанищни градове, където местните ползват чуждоземни медицински познания, придобити от времето, преди Япония да бъде затворена за международната търговия. Казваше се Чойей и когато минаваше през Киото, купувах от него разни лекове, мехлеми и илачи. Той знаеше за медикаментите повече от всички, които познавам. Търгуваше предимно с целебни вещества, макар че

продаваше и отрови, но само на учени, които искаха да ги изследват. Носеха се слухове, че стоката му е довела до смъртта на няколко висши служители в бакуфу.

— Може ли сега този човек да е в Едо? — попита Сано.

Ако търговецът на отрови назове скорошен купувач на биш, случаят с убийството на Харуме можеше да бъде разрешен бързо.

— Не съм виждал Чойей... нито съм чувал нещо за него... от години. Трябва да е някъде моя възраст, ако изобщо е жив. Странен самотник, който обикаля, където му видят очите, без план и посока, предрешен като скитник. Чувал съм, че е преследван от закона.

Макар и обезкуражен от тази история, Сано не загуби надежда.

— Ако Чойей е в Едо, аз ще го открия. Освен това има и друг възможен път за разследване... — Сано вдигна бурканчето. — Ще се опитам да открия откъде наложницата е купила това и кой е могъл да сложи отрова в туша.

— Може би любовникът, заради когото си е направила тази иредзуми? — предположи доктор Ито. — За съжаление Харуме не е изписала името му върху плътта си, но пък това е разбираемо. Естествено е да крие самоличността му, ако е някой друг, а не шогунът. Иначе ще я екзекутират за невярност към господаря. А и мястото, което е избрала за татуировката, предполага, че е искала да си остане тайна.

Сано уви в платното веществените доказателства.

— Ще разговарям с майката на шогуна и с главната дворцова служителка. Може би те ще ме осветлят кой би могъл да желае смъртта на Харуме...

Доктор Ито придружи Сано до двора, потънал в здрача на настъпващата вечер.

— Благодаря ви за помощта, Ито сан, и за подаръка. Щом пристигне трупът на наложницата, пак ще дойда! — после прибра вързопа в дисагите, метна се на коня си и подкара към замъка Едо.

---

[1] Сиво-бял химически елемент (Sb), влизащ в състава на много сплави — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

— Янагисава сама, смрачава се, не е ли твърде късно за лов? — главният старейшина Макино Нарисада побърза да настигне господаря си. Другите четирима членове на съвета на старейшините пъхтяха и мърмореха десетина метра зад дворецовия управител. — Пък и захладня... Не е ли по-добре да се върнем в двореца и там да продължим съвещанието си... удобно?

— Глупости — отвърна рязко Янагисава, измъкна лъка си и нагласи стрелата. — Нощта е най-подходящото време за лов. Много по-голямо предизвикателство е.

Висок, слаб и силен, едва трийсет и три годишен, дворецовият управител Янагисава се движеше бързо през гората. Тайнствената енергия на нощта винаги засилваше сетивата му. Сега замръзна и се прицели. Ловът възбуждаше инстинкта му за убиване — най-доброто състояние за управляване на държавните дела. Пусна стрелата. С глух удар тя се заби в едно дърво. Последва птичи грак и в мрака панически изчезна кацнало наблизко ято.

— Чудесен удар! — обяви Макино. Другите се присъединиха към хвалебствията. Янагисава се усмихна — не го интересуваше, че е пропуснал целта, защото преследваше по-голям и по-важен дивеч. Макино плахо поде: — Да продължим ли със следващия въпрос от дневния ред?

— Кой е той? — разсеяно попита дворецовият управител.

— Докладът на сосакан Сано за успешното разследване на контрабандната мрежа в Нагасаки.

— А, да! — яростта изпълни Янагисава като гейзер. — Ще помисля как да му видя сметката!

Откакто Сано Ичиро бе дошъл в замъка Едо, дворецовият управител не спираше да крои планове, как да се отърве от него. Сосаканът бе враг, защото възпрепятстваше най-съкровено му желание. Още от младежките си години Янагисава бе любовник на шогуна и фактически втори по власт в страната — правителството

действаше благодарение на административните умения на Янагисава, а шогунът се бе посветил на изкуствата, религията и... на страстта си към млади момчета. През годините дворецовият управител бе натрупал несметни богатства, като заделяше пари от ежегодните налози върху клановите на даймио, от данъците за търговците и от таксите за издръжка на шогун. Но тези богатства и мощ не му бяха достатъчни, защото искаше сам да стане даймио, да има благородническа титла и собствена земя, да бъде официален губернатор на цяла провинция. Преди четири месеца бе прокудил сосакан Сано в Нагасаки с мисълта, че повече няма да го види, и с убеждението, че по този начин завинаги ще си остане любимец на шогун, но планът му се провали, даже по-лошо — постигна обратен ефект. Сано не само оцеля от изгнанието, но и се върна като герой. На всичко отгоре днес се ожени за дъщерята на съдията Уеда, дълбоко уважавания съветник на шогун. Освен това Токугава Цунайoshi се бе ядосал, че Янагисава е изпратил Сано толкова далеч, и сега го отбягваше като любовник. Деспотът най-после бе прозрял враждата между сосакан Сано и дворецовия управител, и Янагисава вече не смееше да използва срещу Сано най-изпитания метод за елиминиране на някой враг — убийството. По-рано често го бе използвал срещу противниците си, но сега рискът от разкриване бе твърде голям.

— Но сосакан Сано защитава Япония от корупцията и предателствата — разпалено рече Хамата Казуо, един от по-възрастните старейшини, известен с идеализма и неподкупността си — и всички ние трябва да подкрепим усилията му!

От всички старейшини се разнесоха неясни реплики на плахо съгласие. Само Макино, главният приближен на Янагисава, замълча. В съзнанието на дворецовия управител лумна паника. По-рано старейшините винаги го подкрепяха и му се подчиняваха, а сега заради Сано изпускаше контрола над най-важните хора в държавата.

— Как смееете да ми противоречите? — запита рязко той и ускори крачка, за да принуди старейшините да вървят по-бързо, докато му се извиняват припряно.

О, каква наслада му носеше покорството им! И как се ужасяваше и от най-малката заплаха властта му да се срина и да го запрати обратно в кошмара на миналото му, когато баща му, управител в яшики, феодалното имение на даймио Такей от провинция Арима,

пребиваше от бой невръстния Янагисава Йошиясу и по-големия му брат Янагисава Йошихиро за незначителни провинения, които не оправдаваха семейните амбиции за издигане в йерархията:

— Вие и двамата сте глупаци, недостойни да ми бъдете синове! — крещеше той с мораво от гняв лице и ги налагаше с дървена пръчка, докато в съседната стая майка им наказваше сестра им Киоко, задето си е играла с децата на даймио Такей и на останалите васали, които според нея бяха недостойна компания за предопределената цел — да сроди фамилията с някой изтъкнат и приближен до шогун клан.

През всичките тези ужасни години Янагисава помнеше, че е плакал само веднъж — в студения дъждовен ден, когато погребваха Йошихиро. Навръх седемнайсетата си година брат му си бе направил сепуку, ритуално самоубийство, защото не бе издържал на натиска да бъде главно хранилище на семейните амбиции. Но Йошиясу и Киоко плачеха не за него, а за себе си, защото родителите им бяха изтъргували децата си за по-високо положение в обществото. Петнайсетгодишна, Киоко бе омъжена за богат държавен служител, който непрестанно я биеше и обиждаше. На единайсет старият Янагисава предостави малкия си син за сексуален обект на владетеля Такей. Анусът на Йошиясу кървеше от непрестанните набези на ненаситния даймио, но младият Янагисава се закле, че един ден ще бъде най-могъщият човек в страната и никой няма да може да го използва, наказва или унижава. Тогава ще отмъсти на всички, които някога са му причинявали болка, и всички ще му се подчиняват и ще се страхуват от гнева му. Единайсет години по-късно Токугава Цунайоши чу за един младеж, чиято външност и интелигентност силно изпъквали сред васалите на даймио Такей. Цунайоши, прочут със слабостта си към красиви мъже, повика младежа в замъка Едо. Янагисава бе пораснал и бе достигнал великолепно зрялост — поразително красив, с пламтящи тъмни очи. Когато стражите на замъка го съпроводиха до покоите на Цунайоши, двайсет и девет годишният бъдещ шогун изпусна книгата, която четеше, и зяпна онемял.

— Разкошен! — възкликна той. На меките му женствени черти се изписа удивление. Той се обърна към стражите и нареди: — Оставете ни!

Единственото, което излъчваха очите му, бе похот. Янагисава се усмихна вътрешно. Вече знаеше как да се възползва от чуждите слабости. Той се поклони, без да си прави труда първо да коленичи — първата от многобройните му по-късни волности с бъдещия шогун! — после се приближи и вдигна изпуснатата книга.

— Какво четете, ваше превъзходителство?

— Ами... ъ-ъ... — заекна от вълнение Токугава Цунайoshi, — „Сънят на червената стая^[1]“.

Янагисава дръзко се разположи на подиума до него и започна да чете чувствено и изразително, като спираше между пасажите и се усмихваше предизвикателно в лицето на Цунайoshi. Бъдещият шогун се изчерви. Янагисава протегна ръка и Токугава я сграбчи трескаво.

В този момент на вратата се почука и в стаята влезе един служител.

— Ваше превъзходителство, време е за срещата ви със съвета на старейшините.

— Аз... ъ-ъ... сега съм зает.

И в този момент Янагисава съзря златния си шанс — да бъде не само компаньон на този мъж, но и манипулатор на слабостите му. И когато Токугава Цунайoshi прие титлата шогун, Янагисава стана дворецов управител. Предишните господари му станаха подчинени. Заграби земите на владетеля Такей и прати на заточение развратния даймио и всички негови васали, в това число баща си. Но никога не забравяше колко несигурно е положението му на фаворит. Да, шогунът бе луд от страст по него, но винаги се намираха съперници, които да се състезават за изменчивата благосклонност на върховния владетел. Янагисава упражняваше контрол над бакуфу, но нито един режим не е вечен...

Хрипливият глас на главния старейшина Макино изтръгна дворецовия управител Янагисава от размишленията му.

— Следващият въпрос от дневния ред е опасността от епидемия и...

— Няма да има епидемия — прекъсна го Янагисава. Небето все повече потъмняваше и горските пътеки изчезнаха в гъстата плетеница от дървета, но Янагисава не забави крачка. — Сокушицу Харуме е била отровена.

Старейшините възкликнаха слисани:

— Но как? Отровена?!? Откъде знаете? Какво ще правим сега?

— Имам си информатори. И не е необходимо да правим каквото и да било — отвърна Янагисава. — Нали почитаемият сосакан разследва убийството? — и в този миг му хрумна блестящ план. Случаят с убийството на Харуме му предоставяше възможност с един удар да унищожи и двамата си съперници — Сано и другия, по-опасния. Но планът изискваше изключителна дискретност и... доверен помощник. По дяволите, Янагисава нямаше верни приятели! Вместо приятели имаше ласкатели. Беше се оженил за богата жена, родственица на клана Токугава, но се държеше на разстояние от нея и от петгодишната си дъщеря, за която вече търсеше подходящ съпруг, който да му осигури политически предимства. Не го беше грижа дали всички го презират, след като до един се подчиняваха на заповедите му. Но къде да намери подходящия човек за плана си? Дворцовият управител спря рязко и се обърна към придружителите си: — Сега си вървете!

Старейшините си тръгнаха с облекчение, остана само личната му прислуга.

— Имам нужда да си отдъхна и да се подкрепя. Слуги, опънете ми заслон!

Слугите разтовариха припасите и издигнаха ограждение, подобно на тези, използвани от генералите като боен щаб — завеси от бяла коприна, спуснати от квадратна, открита към небето рамка. Вътре разпънаха футони, запалиха фенери и мангали с дървени въглища и поднесоха саке и храна. Янагисава самодоволно се опъна върху един футон. Нямаше нужда от този импровизиран подслон, тъй като целият замък бе на негово разположение, но той обичаше да гледа как другите се трудят, за да му осигурят удобства.

— Доведете ми Шичисабуро — нареди Янагисава на един слуга, който хукна покорно да изпълни заповедта.

Шичисабуро, водещ актьор в придворния театър Но^[2] на Токугава, бе настоящият му любовник.

Докато чакаше, чувственият трепет на похотта засили вълнението му. Скоро копринените завеси се разделиха и на входа се появи Шичисабуро. Четиринайсетгодишен, дребен за възрастта си, той носеше косата си като младеж самурай обръснато темето с дълъг преден кичур, опънат назад, тъй че да открива челото му. Театралната му роба

от брокат в червено и златисто скриваше грациозната му фигура. Момъкът коленичи и се поклони.

— На вашите заповеди, господарю — изрече тихо той.

Сърцето на Янагисава заби учестено.

— Стани — заповяда му — и ела тук! Седни до мен.

Шичисабуро се подчини и дворцовият управител се втренчи ревниво в лицето му, наслаждавайки се с възхита на финия нос, заострената брадичка и високите скули на гладката детинска кожа и розовите устни. Очите на момъка, големи и изразителни, искрящи на светлината на фенера, отразяваха приятно нетърпение да достави удоволствие на господаря си. Янагисава се усмихна. Шичисабуро произхождаше от изтъкната театрална фамилия, която бе развличала императори векове наред. Сега големият талант на този младеж бе изцяло в негова власт. Янагисава легна на футона. Ръцете на Шичисабуро се плъзнаха по врата и гърба му. Дворцовият управител се изкушаваше да се обърне по гръб и да привлече момчето върху себе си, но устоя на порива си, защото първо трябваше да обсъди с актьора един делови въпрос. В този миг Шичисабуро каза:

— За мен е чест да ви докосвам, господарю — и продължи с възбуждащ шепот в ухото му: — Когато сме разделени, копнея за времето, в което отново ще бъдем заедно... — Янагисава знаеше, че момъкът просто играе роля и съвсем не чувства онова, което изрича. Но Шичисабуро продължи: — Нощем мечтая за вас и... трябва да ви призная една смущаваща тайна... — гласът му затрепери убедително, — желанието ми е толкова огромно, че почвам да се галя сам и да си представям, че вие ме докосвате...

Янагисава се изкиска. Беше му приятно, че някой полага такива усилия да му се хареса и да му достави удоволствие. Но сега имаше по-важна задача и трябваше да се откаже от удоволствието.

— Имам нужда от помощта ти по един много важен въпрос — каза той и седна на футона. Очите на актьора засияха от щастие и Янагисава почти можеше да се закълне, че момъкът наистина е поласкан от перспективата да помогне на господаря. — Въпросът е строго поверителен и ти трябва да обещаеш, че няма да казваш на никого — предупреди го Янагисава.

— О, кълна се, кълна се! Ще направя всичко, което ми наредите! — момчето излъчваше неподправена искреност. — Можете да ми

имате доверие. Да ви доставя удоволствие, за мен е по-важно от всичко на света!

Янагисава се приведе съвсем близо до Шичисабуро и зашепна. Вдъхвайки свежия мирис на младост, дворецовият управител усети как мъжествеността му набъбва под препаската му. Свърши с нарежданията си и после с език проследи деликатната извивка на ухото му. Актьорът се засмя и се извърна към Янагисава в радостна възхита.

— Колко умно от ваша страна да измислите такъв великолепен план! Ще направя точно каквото ми наредихте. И когато приключим, сосакан Сано повече никога няма да ви тормози.

Янагисава се засмя поласкан.

— Като нападам единия, уцелвам и другия! — той протегна ръка към Шичисабуро. — Но стига толкова работа. Ела тук. Време е за наслади...

---

[1] Класически китайски еротичен роман — Б.пр. ↑

[2] Стилизирана класическа драма в Япония, възникнала през XV в. С характерни религиозни и митологични сюжети, музика, танци, песни и пищни костюми — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Когато Сано се прибра вкъщи от затвора Едо, Хирата излезе от портата да го посрещне.

— Майката на шогуната се съгласи да разговаря с нас преди вечерната си молитва. Отошийори — главната надзирателка на наложниците — ще отговори на въпросите ви, но след вечерния оглед на вътрешното крило.

Сано хвърли изпълнен с копнеж поглед към своя дом, който криеше обещание за храна, топла вана и компанията на младата му съпруга. С какви ли мирни женски занимания бе запълнила времето си след сватбената церемония? Сано си я представи как шие, пише поезия или може би свири на шамисен — един оазис на покой сред насилствената смърт и дворцовите интриги, запълващи самотния му живот. Копнееше да се озове там, да опознае Рейко, да я люби, но нощта се спускаше бързо и не можеше да остави Кейшо и отошийори да го чакат. А и трябваше бързо да информира шогуната, че няма да има епидемия, тъй като наложницата Харуме е жертва на убийство.

Двамата с Хирата се спуснаха надолу по хълма покрай патрулиращи стражи с горящи факли в ръце. От съображения за сигурност никой от тях не продума, докато не отминаха и последния проверочен пост и не наближиха двореца, чийто керемиден покрив с многобройни островърхи кули блестеше на лунната светлина. Едва сега, по калдъръмените пътеки на потъналата в мрак градина Сано съобщи на Хирата резултатите от пробите на доктор Ито.

— Всеки един от обитателите и от персонала на вътрешното крило е заподозрян — завърши той. — А ти какво откри?

— Разговарях със стражите и с началника им — поясни Хирата, — както и с главния управител на вътрешното крило. Официалната версия е, че смъртта на Харуме е трагедия, за която не бива да се говори.

— Защото се страхуват, или защото искат да скрият нещо? — попита Сано и спря замислен. Да, останалите наложници са били най-

близо до Харуме, с най-лесен достъп до стаята и мастилницата ѝ, но никоя от тях няма да говори с него без изричното съгласие на Кейшо и на отошийори.

В отговор Хирата само вдигна рамене и после двамата влязоха в притихналия дворец. От прислугата разбраха, че шогунът не желае да бъде безпокоен, затова Сано помоли да му предадат само, че няма опасност от епидемия. Щом наближиха вътрешното крило, тишината се изпълни с неясен шум. Пазачите отвориха портите и тутакси ромонът избухна във врява от пронизителни женски гласове, изтощително бърбене, грохот на блъскащи се врати, плисък на вода и дрънчене на домакински съдове. Докато вървяха към личните помещения на господарката Кейшо, разположени в най-хубавата част на вътрешното крило, Сано и Хирата минаха покрай стаи, пълни с красиви, облечени в ярки одежди наложници, които се хранеха, кипреха, къпеха или играеха на карти. Когато стигнаха, двамата пазачи се отдръпнаха да им сторят път. В този миг вратата се плъзна встрани и от вътре излезе висока жена на около петдесет.

— Отошийори Чизуру, главна надзирателка на вътрешното крило — представи се тя.

Сано се поклони в отговор и я изгледа с интерес — събраните ѝ във висок кок коси бяха прошарени от бели кичури. Вехтото ѝ кимоно скриваше тяло, силно и мускулесто като на мъж. Четвъртитото ѝ лице също имаше някак мъжко излъчване, подчертано от вдлъбната брадичка, дебели необръснати вежди и порядъчно тъмно окосмяване върху горната устна. Сано знаеше, че най-важното задължение на една отошийори е да бди пред спалнята на шогуна, докато той спи с някоя от наложниците. Сега тя скръсти ръце на гърдите си и рече безизразно:

— Още не можете да се видите с почитаемата майка на шогуна, защото сам негово превъзходителство е при нея.

Ето къде бе отишъл значи шогунът.

— Ще почакаме — каза Сано.

Отошийори Чизуру кимна и тутакси се приближиха две по-млади служителки. Те си размениха информация напълно безсловесно — с коси погледи, кимане, свиване на устни. На тази чужда територия дори езикът бе различен. После отошийори Чизуру и слугините се шмугнаха зад входната врата, която обаче остана леко открената. Отвътре долиташе приглушен говор. Сано надзърна скришом и в

потъналата в сумрак стая съзря възпълна жена, разположила се върху десетина копринени възглавници и загърната в широк атлазен халат. Върху раменете ѝ се бяха разпилели дълги черни коси без нито един бял косъм и придаваха на шейсет и четири годишната Кейшо удивително младежки вид. С изумление видя, че в скута ѝ се притиска самият Токугава Цунайoshi, върховният военен диктатор на Япония! Без обичайната черна шапка обръснатото му теме изглеждаше уязвимо като на бебе. Чуваше се неясно мънкане:

— ... толкова ме е страх... хората винаги очакват да бъда силен и мъдър като славния ми предшественик Токугава Йеясу... не знам как да постъпя... глупав, слаб, недостоеен...

Кейшо галеше сина си по главата и го успокояваше:

— Няма нищо, скъпото ми момченце... Мама е тук. Тя ще оправи всичко... — и взе дълга лула, дръпна си, изпусна дима, изкашля се и рече: — Първо дай пари на главния будистки свещеник Рюко, за да построи още храмове, в които...

— Ами ако Янагисава или старейшините се противопоставят? — прекъсна я синът ѝ с разтреперан глас.

— Просто им кажи, че твоето решение е закон — смъмри го майката.

— Добре, мамо — въздъхна шогунът.

Сано се дръпна отвратен от вратата. Слуховете за влиянието на Кейшо върху Токугава Цунайoshi явно бяха истина. Тя бе ревностна будистка, изцяло под властта на амбициозния и величаещ себе си Рюко, нейния любим свещеник, а, Сано бе чувал, и неин любовник. Без съмнение Рюко я бе убедил да помоли шогуна за пари.

В този миг отнякъде се появи отошийори Чизуру и се обърна към Сано и Хирата:

— Господарката Кейшо ви очаква.

Те влязоха в стаята, но... майката на шогуна седеше сама и пушеше лулата си. От шогуна нямаше и помен. Само брокатените завеси зад нея потрепваха, сякаш някой току-що бе минал през тях. Сано и Хирата коленичиха и се поклониха. Кейшо ги огледа с нескрит интерес. Сано също спря погледа си върху нея по-дълго, отколкото бе прието, и неволно се възхити — как една девойка от простолюдието, дъщеря на градинар от Киото, бе стигнала до най-високото положение,

което една жена може да получи — официална съпруга на бившия шогун и майка на настоящия.

— Синът ми е разказвал толкова много за вас — каза тя. — Радвам се да се запознаем, макар и по такъв тъжен повод. Каква трагедия! Но като знам, че вие сте тук да ни спасите, се чувствам по-добре. Кажете какво да сторим, че да предотвратим епидемията?

— Харуме не е умряла от болест, тъй че няма опасност от никаква епидемия — каза Сано, успокоен, че майката на шогуната е тъй сговорчива. Със своя ранг и влияние тя би могла сериозно да възпрепятства разследването му. — Тя е била отровена.

За момент Кейшо и отошийори Чизуру застинаха безмълвни. Сано забеляза някакво неясно трепване в очите на надзирателката, после майката на шогуната ахна:

— Отрова? Стъписана съм! — тя се отпусна назад върху възглавниците, като едва си поемаше дъх. — Не мога да дишам. Имам нужда от въздух! — отошийори Чизуру припряно пристъпи към господарката си, но Кейшо я отпрати с жест и помоли Хирата: — Млади момко! Помогни ми!

Стреснат и смутен, помощникът на Сано отиде при нея, взе ветрилото ѝ и почна да ѝ вее енергично. Скоро дишането ѝ се успокои и тялото ѝ се отпусна. Хирата ѝ помогна да се поизправи върху възглавниците и тя се усмихна в лицето му:

— Тъй силен и красив! Аригато, благодаря!

— До иташимашите, няма защо — измърмори Хирата и бързо се върна на мястото си до Сано, въздъхвайки с облекчение.

Сано го погледна с тревога. Обикновено Хирата оставаше невъзмутим пред всякакви изпитания, а сега бе свел глава като ученик. Какво ставаше? Но на този етап реши да се съсредоточи върху реакцията на жените. Дали отравянето бе новина за тях? Прилошаването на Кейшо му изглеждаше неподправено, но той се запита дали отошийори не знаеше нещо повече.

— Кой би искал да убие бедната Харуме? — възкликна майката на шогуната с жален глас и изпусна дим от лулата си. — Такова добро момиче, тъй очарователно и жизнено. Напомняше ми за самата мен, когато бях млада. Някога бях голяма красавица и всеобща любимка. Харуме толкова хубаво пееше и свиреше на шамисен. Шегите ѝ разсмиваха всички ни. Затова я избрах за моя прислужница. Тя знаеше

как да развеселява хората. Просто я обожавах, все едно че ми беше дъщеря.

Сано погледна отошийори Чизуру, която стискащи устни — очевидно не споделяше мнението на господарката си за мъртвото момиче.

— А вие какво ще кажете? — подкани я той.

— Не е моя работа да имам мнение за наложниците на негово превъзходителство — отвърна тя.

Сано усети, че отошийори Чизуру може да му каже много за жертвата, но не пред господарката си.

— Харуме имаше ли врагове в двореца? Някой, който да желае смъртта ѝ? — попита той двете жени.

— Никакви! — отсече Кейшо и сякаш за да подчертае думите си, изпусна кълбо дим от лулата си. — Всички я обичаха. Тук, във вътрешното крило, сме си много близки. Като сестри сме...

За да твърди, че петстотин жени, натъпкани в такова тясно пространство, живеят заедно в пълна хармония, Кейшо бе или твърде глупава, или... лъжеше.

Отошийори Чизуру прочисти гърло и рече колебливо:

— Имаше вражда между Харуме и една друга наложница, Ичитеру. Те... много не се разбираха.

Кейшо я изглежда строго:

— Не! Никога не съм чувала нещо подобно.

— И защо двете наложници не са се погаждали? — попита Сано.

— Сокушицу Ичитеру е благородница — обясни Чизуру, — братовчедка на императора^[1], и по-рано бе любимката на шогуна.

— Когато преди осем месеца в замъка дойде Харуме, нещата се промениха и... — отошийори Чизуру затисна с ръка устата си. Предпочитанията на Токугава Цунайoshi към мъжете бяха обществена тайна, но те явно не се обсъждаха в присъствието на майка му.

— Ичитеру е зряла жена и би трябвало да разбере и да отстъпи — обади се господарката Кейшо. — Синът ми е в правото си да избира на коя наложница да се наслаждава. Освен това негов дълг е да създаде наследник, а след като Ичитеру не успя да роди дете, защо той да не опита с друга? — Кейшо се изкиска и смигна на Хирата.

Върху страните на Хирата пламтеше по едно яркочервено петно. Той се прокашля и рече:

— Сумимасен — извинете, но имаше ли някой сред слугите, пазачите или помощниците, който да не се е погаждал с Харуме?

В отговор Кейшо поклати глава:

— Изключено! Никой от персонала не би нападнал любимката на своя господар...

Отошийори Чизуру отново стисна зъби и сведе поглед. Сано разбра, че Кейшо не обръща никакво внимание какво се случваше около нея, и всъщност главната надзирателка ръководи вътрешното крило точно както Янагисава управлява Япония вместо шогунa. Все пак Чизуру надви страха да се противопостави на Кейшо:

— Стражите в двореца до един са мъже от добри семейства, с добра репутация и с благ характер. Но един от тях, главният пазач Кушида... такова... преди четири дни Харуме направи оплакване, че Кушида си позволил неприлично поведение към нея... Говорел й... непристойни неща. Изпращал й обидни писма и я наблюдавал тайно, докато се къпела. Тя все му повтаряла да я остави на мира, но той бил настоятелен и накрая побеснял, заплашвайки, че ще я убие...

— Отвратително! — майката на шогунa направи гримаса. — Защо никой не ме уведомява за нищо?

Огорченият поглед на отошийори Чизуру подсказа на Сано, че Кейшо е забравила за уведомлението.

— Какво се случи после? — попита Сано.

— Аз не бях склонна да приема тези обвинения — каза Чизуру. — Кушида работи тук от десет години и не е създавал никакви неприятности. А Харуме е отскоро и... — тонът на отошийори говореше, че според нея именно Харуме е била първоизточникът на проблема. — Докладвах на главния управител за оплакването на наложницата и Кушида временно бе освободен от задълженията му в очакване на разследване...

— И имаше ли такова? — попита Сано.

— Не. А сега Харуме е мъртва...

Сано се замисли. Ревността бе сериозен мотив за убийство — значи наложницата Ичитеру трябва да бъде разпитана като основен заподозрян. Но и главният пазач Кушида без съмнение бе спечелил от смъртта на Харуме — най-малкото, защото обвиненията срещу него автоматично ще отпаднат и защото ще бъде възстановен на поста си.

— Уважаема Кейшо, ще се наложи помощниците ми да претърсят вътрешното крило и да разговарят с обитателите му — каза Сано. — Мога ли да разчитам на вашето разрешение?

— Разбира се, разбира се — закима енергично майката на шогуна. После въздъхна шумно, опита се да се изправи и направи знак на отошийори Чизуру да ѝ помогне. — А сега е време за молитвено уединение... Но моля ви, заповядайте отново — тя отправи очарователна усмивка към Хирата, — особено вие, млади човече.

Сбогуваха се с поклон и Хидрата почти избяга от стаята. Сано го последва, като се питаше на какво се дължи нетипичната срамежливост на неговия васал. Вече бе късно, за да се залавят тепърва с разпити на заподозрените или с изслушване на свидетелите, пък и вкъщи го чакаше Рейко — предстоеше им първата брачна нощ...

---

[1] В епохата на шогуната императорското семейство живее в Киото лишено от всякаква политическа власт и излишен лукс — Б.пр.

↑

ГЛАВА 7

У дома на прага го посрещнаха слуги — поздравиха го, поеха наметалото и мечовете му и го изпроводиха до гостната, където горяха фенери и мангали с дървени въглища, а рисунките на стената изобразяваха ведър планински пейзаж. Сано се отпусна върху копринените възглавници на пода и усети как напрежението от изминалия ден постепенно се стапя и отстъпва място на радостно очакване.

— Желаете ли вечеря? — предложи главният слуга.

Сано кимна и после попита:

— Къде е... съпругата ми?

— Вече ѝ съобщиха, че сте се върнали, и тя бърза насам — слугата се поклони и напусна стаята.

Докато чакаше, сърцето на Сано биеше все по-учестено; стомахът му се стегна. И тогава вратата се плъзна встрани. Сано скочи на крака. Рейко бе облечена в бледооранжево кимоно на златни астри и носеше поднос с порцеланова каничка за саке и две чашки. Със срамежливо сведени очи тя се плъзна към Сано, коленичи пред него, остави подноса и се поклони.

— Уважаеми съпруге — изрече тя неясно, — ще ми позволите ли да ви обслужа?

— Да, ако това не те затруднява — отвърна Сано, възхитен от красотата ѝ. Някоя прислужница или вероятно бавачката ѝ я бе инструктирала как да се държи и какво да прави, когато за първи път остане насам със съпруга си. Но ръцете на Рейко трепереха, лицето ѝ излъчваше напрежение и Сано се разнежи. — Надявам се, че се чувстваш добре тук? — той ѝ подаде чашка саке.

Предпазливо, сякаш се страхуваше да докосне съпруга си, Рейко пое чашката.

— Да, благородни съпруге.

Двамата отпиха и Сано забеляза, че предните ѝ зъби са боядисани в черно. Неочакван прилив на топлина заля слабите му

Досега не се бе замислял над този обичай на омъжените жени като знак, че духом и телом принадлежат на съпрузите си.

— Допадат ли ти стаите? — Сано плъзна поглед по високо вдигнатите на кок коси на Рейко, по нежната линия на врата ѝ и по полегатите ѝ рамене. Повече от година не бе делил ложето си с жена. — Настани ли се вече?

— Да, благодаря.

Точно тогава влезе един слуга, който даде на Сано гореща влажна къпа да си избърше ръцете и постави пред него поднос от лакирано дърво, отрупан с вкусни ястия. Рейко бързо махна капациите от блюдата със сашими — тънки ивици филе сурова риба, пушена пъстърва и зеленчуци, след което му наля чай. Самата тя вероятно бе вечеряла по-рано, за да може да му прислужва по-добре. Съпругеската ѝ покорност му доставяше удоволствие.

— Наистина искам да се чувстваш добре тук — каза той. — Ако желаш нещо, просто ми кажи.

Рейко вдигна нетърпеливо сияещо лице към него.

— Бих искала... бих могла, може би... ако ми разрешите, бих желала да ви помагам в разследването... за смъртта на наложницата на шогуна — довърши припряно тя.

— Какво? — късчето риба, което Сано точно поднасяше към устата си, падна от пръчиците му за хранене и той застина изненадан.

В този миг хрисимата поза и благовидната срамежливост на съпругата му изчезнаха. С високо вдигната глава и изпънати рамене тя погледна Сано в лицето. Очите ѝ блестяха с детинска дързост.

— Вие се занимавате с много интересни неща, разследвате убийства, участвате в преследвания и приключения. Дочух, че сокушицу Харуме е била убита, и искам да помогна в залавянето на убиеца... — тя преглътна и после довърши на един дъх: — Сам казахте, че ако искам нещо, просто трябва да кажа.

— Но нямах предвид това! — отвърна слисан Сано. От дълбините на паметта му изникнаха сцени от детството му — майка му готви, чисти и шие вкъщи, а баща му рискува живота си, за да изкарва прехраната на семейството. И това бе представата му за идеален брак. — Съжалявам — каза нежно. — Ценя предложението ти, но разследването на убийство не е поле за изява на една съпруга.

Той очакваше тя да приеме безропотно решението му, както бе правила майка му, но Рейко продължи:

— Баща ми ме предупреди, че ще мислите така, но аз искам да ви помагам, да ви бъда полезна...

— Но как? — попита Сано още по-озадачен, докато мечтата му за семейно щастие се изпаряваше като летен дим. — Какво би могла да правиш?

— Аз съм образована, мога да чета и да пиша не по-зле от всеки мъж. В продължение на десет години съм наблюдавала делата на баща ми в съда. Познавам закона и престъпниците. Мога да помогна да заловите убиеца на сокушицу Харуме...

Милостиви богове! Израсналата в дома на съдията Уеда Рейко вероятно бе виждала в живота си повече престъпници и сцени на насилие от самия него! Но ако младата му съпруга е ставала свидетел на подобни низости, как би могъл общият им дом да бъде сигурно убежище от светските злини?

— Моля те... детективската работа е опасна — Сано вдигна ръце в успокоителен жест. — Може да пострадаш и дори да те убият... Не мога да ти позволя да се забъркваш в такива неща!

— Но аз знам да се бия! — продължи настоятелно Рейко, — мога сама да се защитавам... — прекрасните ѝ очи пламнаха. — И освен това съм жена, мога да отида на места, които за вас са недостъпни. Мога да говоря с хора, които никога не биха разговаряли с вас. Само ми дайте възможност и ще видите!

Сега вече Сано изпита раздразнение. Спомни си хрисимата си майка, която готвеше любимите гозби на баща му и се грижеше за домакинството, без да поиска каквото и да било за себе си. В живота на самураите, посветили съществуването си на неизменния дълг към режима на Токугава, домът и съпругата бяха единственото владение, единственото място в света, където думата им бе закон. Сано усети как тази безценна власт му се изплъзва, как мъжкото му присъствие отслабва. Умората измести търпението му и той избухна:

— Как смееш да противоречиш на съпруга си? — и захвърли пръчиците за хранене. — Как си позволяваш дори да предположиш, че умееш да вършиш нещо по-добре от мен?

— Защото съм права! — Рейко скочи на крака с искрящи очи и гняв, не по-малък от неговия. Ръката ѝ се пресегна към кръста, все

едно търсеше меча си. Тази тъй агресивна реакция разгневи Сано... и го възбуди. Гневът бе превърнал деликатната красота на Рейко в неовладяна мощ на богиня, а пресекливото ѝ дишане и поруменелите ѝ страни напомняха за сексуална възбуда. Сано не одобряваше невъздържаността ѝ, но се възхищаваше на дръзкия ѝ дух. Не биваше обаче да ѝ позволява да подронва мъжкото му достойнство, затова се изправи бавно и рече твърдо:

— Заповядвам да си стоиш вкъщи, където ти е мястото, и да не се месиш в работата ми! Аз съм ти съпруг и ти ще ми се подчиняваш. Толкова! — вътрешно се ужаси от внезапната враждебност, която бяха придобили отношенията им.

Рейко презрително присви очи.

— И какво ще направите, ако откажа да се подчиня? Ще ме пребиете? Ще ме върнете на баща ми? Ще ме убиеете? — горчив смях се изтръгна от гърлото ѝ. — Все едно. Вече съжалявам, че се омъжих за вас. По-скоро ще умра, отколкото да се покоря на някой като вас!

Презрението ѝ го прониза като нож в сърцето. Сано изпита непреодолим порив да упражни властта си, като я притежава чисто физически. Пристъпи напред и я сграбчи за раменете. В този миг дръзкото ѝ предизвикателство рухна и тя се отпусна в ръцете му. Той почувства крехкостта на тялото ѝ, съзря страха в очите ѝ и разбра — тя се боеше не от ударите или от смъртта, а от насилието. Тутакси съжали за невъздържаната си реакция и бавно повдигна ръка в опит да погали меката ѝ буза. Дъхът ѝ докосна лицето му и Сано усети, че тя също го желае. Останаха така преплетени в продължение на един дълъг, изпълнен с напрежение миг. После изведнъж тя се отскубна от ръцете му и избяга от стаята.

— Рейко! Чакай! — извика Сано.

Бързите ѝ стъпки се отдалечиха по коридора. Разнесе се тръшване на врата. И после — тишина.

Рейко пусна резето на вратата. Сърцето ѝ все още биеше до пръсване; мускулите ѝ потръпваха.

Отправи се с бързи стъпки към вратата на верандата. Отвън бе изгряла сърповидна луна, която хвърляше меко сияние над дърветата в градината, над декоративните камъни и беседката. Долавяха се песен на щурци и лай на кучета. Някъде в нощта патрулираха стражи, в

нощния въздух се носеше мирисът на дим от дървени въглища. Рейко се опита да сложи в ред обърканите си чувства.

— Надут невеж самурай! — измърмори тя, преливаща от гняв. — Да ми нарежда, сякаш съм слугиня!

Но в същото време си даваше сметка, че той е събудил в нея нови, неизпитвани до днес копнежи. Не се ужасяваше от побоя, обичайното наказание за непокорни съпруги — тренировките по бойни изкуства я бяха калили, изработвайки ѝ висок праг на търпимост към болка. Пък и интуитивно усещаше, че Сано не е мъж, който би наранил жена в изблик на гняв. Но се страхуваше от сексуално насилие и от мисълта, че Сано може да поиска развод. Стореше ли го, не само че нямаше да я поиска никой мъж, но и семейството ѝ щеше да бъде публично опозорено.

Рейко се прибра в стаята си и коленичи пред бюрото си. Пригответи мастило и хартия и хвана четчицата. Сега ще докаже на Сано, че е не по-лош сосакан от него. Ще му покаже, че е изцяло в негов интерес да я направи свой партньор в работата вместо домашна робиня. Ще го накара да я заобича заради самата нея...

Сано реши да не тръгва след Рейко — тъй разгневен, объркан и оставен с неудовлетворената си възбуда, само още повече щеше да влоши нещата между тях. Затова довърши вечерята си, макар че храната бе изстинала, а той бе загубил апетит. Унило се изправи, отиде в стаята си и се съблече.

Изкъпа се и после се уви в чист памучен халат. Мина нататък по коридора покрай празните стаи, където смяташе да прекара първата брачна нощ със съпругата си. Желанието още пулсираше в слабините му, въпреки свадата тя бе негова законна съпруга и той имаше право да изисква присъствието ѝ в брачното легло. Можеше още сега да отвори вратата на стаята ѝ и... Не, нали винаги бе мечтал за съпруга, която да го обича и да бъде негова опора. Не, утре ще опитат отново — той ще бъде нежен и мил, ще я предразположи, ще я опознае...

Сано неохотно се върна в спалнята си. Взе в ръка дневника, който бе намерил в стаята на Харуме. Легна на футона и притегли лампата по-близо. Облегна се на лакът и отгърна първата страница.

Като повечето жени Харуме бе почти неграмотна, но явно притежаваше природна дарба да разказва увлекателно:

Влизам във вътрешното крило. Стражите ме водят по коридорите като затворник към килията му. Стотици жени са застанали отстрани и ме гледат. Усецам, че ме мразят или презират! Сигурно се питат дали ще им отнема привилегиите, дали ще ги изместя от позициите им, дали ще им заграбя „тлъстия кокал“. Но аз вървя с вдигната глава. Може и да съм бедна, но съм по-красива от всички тях. В най-скоро време ще стана любимката на шогунa и тогава никой няма да смее да ме презира...

Нито една от историите не носеше дата, но тази, първата, вероятно бе написана точно след Нова година, преди осем месеца, когато Харуме бе пристигнала в замъка Едо. Сано прескочи пасажите, описващи обичайните дейности във вътрешното крило и все честите посещения на Харуме в спалнята на шогунa.

Дворецът е тъй пренаселен, че трябва да ядем и да се къпем на смени. Реша ли да ида в тоалетната, тя все е заета, а шумът никога не стихва, дори нощем, защото вечно някой говори, хърка, кашля или плаче. Копнея за уединение, но в същото време умирам от самота. Другите ме смятат за натрапница, а аз не мога да ги понасям.

Вчера беше много горещо, с гръмотевици, които тътнеха като рев на разгневени дракони. Ходихме на излет горе на хълмовете. Бях си сложила зеленото кимоно на върбови листа. Пихме саке и бяхме много весели, но внезапно плисна дъждът! Разпищяхме се и хукнахме към паланкините, а слугите тичаха наоколо и събираха храната. Какъв смях е да видиш как ония високомерни и надути кокони шляпат подгизнали като мокри кокошки! А иначе ми се подиграват, че съм имала селски маниери...

Снощи отново забавлявах негово превъзходителство. Бях си сложила червеното атлазено кимоно с йероглифите за късмет. Дано забременея от него, дано му родя син и бъда богата и щастлива до края на дните си, като Кейшо!

По-надолу сокушицу Ичитеру и главният пазач Кушида се появяваха в средата на дълъг списък, озаглавен „*Нещата, които не ми харесват от живота в замъка Едо*“:

39. Да ми се сервира жиливият, хванал кора ориз от дъното на съда, защото по-старшите наложници вземат най-хубавата храна.

40. Ичитеру, която се смята за по-добра от всички само защото е братовчедка на императора.

41. Кушида — ужасна напаст.

Сано усети, че все повече му се доспива. Отгърна последната страница.

Вчера ходихме на поклонение в храма Канон. Обичам квартал Асакуса, защото улиците са толкова оживени, че стражите и дворцовите служители не могат да ни държат изкъсо. Можем да им избягаме и да се разходим из пазара, да си купим храна и сувенири от сергиите, да чуем предсказание за съдбата си, да наблюдаваме поклонниците, свещениците, децата и гълъбите — свобода!

Бързам по тесните улички към странноприемницата. Както обикновено, вече има запазена стая за мен. Промъквам се през градината, стаята е в постройката в дъното — най-уединената. Влизам, затварям вратата и чакам. Скоро чувам стъпки по чакълената пътека. Спират пред прага на стаята ми...

Сано изведнъж се разбуди. Харуме бе използвала свободата си за тайни срещи.

... и виждам високата тънка сянка върху хартиения прозорец. На него има малка дупка и в нея се появява окото му. Той не говори, аз също. Преструвам се, че съм сама, и бавно смъквам наметката си. Развързвам пояса си и оставям горното и долното кимоно да се свлекат на пода, като стоя с лице към прозореца, за да може той да ме вижда, но без да срещам погледа му.

Сянката му се размърдва. Гола, аз плъзвам ръце по гърдите си, дишам шумно и прокаравам език по устните си. Неговите одежди шумолят, той охлабва препаската си. Лягам върху подредените по пода възглавници. Разтварям широко нозе, тъй че да открия най-интимните си места за погледа му. Галя се с пръсти. Все по-бързо и по-бързо, стена и извивам гръб, отмятам глава назад, имитирам върховно удоволствие. Той диша тежко и пръхти. Когато от моята уста се изтръгва вик, чувам и неговия — грозен див звук, като от умиращо животно. После лежа неподвижно, с полузатворени очи. Наблюдавам как сянката му се плъзва по прозореца и изчезва. Когато съм сигурна, че си е отишъл, се обличам и бързам обратно към тържището, преди дворцовите служители да са открили, че не съм сред останалите момичета. Мога да бъда наказана или дори убита за онова, което правя. Но той е много богат и могъщ. Скоро заминава за Шикоку и няма да се срещаме най-малко осем месеца. Затова трябва да получа от него каквото мога, независимо от риска.

Възбуден от този еротичен сценарий, Сано се почувства като воайор, който наднича в интимния живот на една мъртва жена. Затвори дневника и се замисли — вероятно Харуме бе смятала, че ако някой случайно прочете тази история, ще я помисли за фантазия, но Сано бе сигурен, че е истина. Кой бе партньорът ѝ в тази странна игра? И каква бе изгодата ѝ от него? Какво се бе случило между тях? Прехвърли отново уликите — висок слаб, богат и овластен мъж, комуто предстои осеммесечен престой на онзи южен остров...

Сано се усмихна. Познаваше един човек, който пасваше на беглото описание, оставено от Харуме за тайния ѝ любовник — владетеля Мияги Шигеру, даймио на провинция Тоса.

ГЛАВА 8

На сутринта Сано и Хирата се отправиха към покоите на шогуна, за да му докладват за хода на разследването. Бе свеж, леко мразовит, но ясен ден и слънчевите лъчи вече проблясваха по керемидените покриви на оградените със зидове проверочни пунктове по пътя им. Сано се надяваше, че новината за отпадналата опасност от епидемия е поуспокоила тревогите на шогуна, но се оказа точно обратното. Токугава Цунайoshi, скрит в собствената си дневна сред пазачи и слуги, посрещна появата на Сано и Хирата с мъчителен вик:

— Ооо, сосакан Сано! Толкова се разстроих от убийството на любимата ми наложница, че цяла нощ не можах да мигна и сега главоболието ми е непоносимо! Гади ми се и... ох... цялото тяло ме боли.

Облечен в бронзов копринен халат, Токугава Цунайoshi лежеше на подиума подпрян на възглавници. Изглеждаше сбръчкан, блед и много по-възрастен от своите четирийсет и четири години. Един свещеник припяваше молитви, а доктор Китано кръжеше около шогуна с чаша гореща напитка.

Сано и Хирата коленичиха и се поклониха.

— Извинете, че се натрапваме, ваше превъзходителство — каза Сано. — Ако желаете, ще ви докладвам по-късно...

Шогунът махна с немощна ръка:

— Останете, останете — надигна се, за да отпие от чашата на доктор Китано, и рече: — Повикайте масажиста!

След малко слугите въведоха масажиста — плешив сляп мъж с бурканче масло в ръка.

— Отровата, убила Харуме — поде плахо Сано, — беше в мастилницата й. Без съмнение мишената на убиеца е била лично тя и за вас не съществува никаква опасност...

— Това няма... ъ-ъ... значение... — шогунът изсумтя, когато прислужниците смъкнаха робата му, разкривайки отпусната бяла плът. Легнал по очи, той заяви: — Отравянето е косвена атака и срещу мен.

Убиецът няма да се задоволи само със смъртта на наложницата ми. Аз съм в... ъ-ъ... смъртна опасност!

Сано реши да не му противоречи и продължи доклада си с резюме от разговорите с Кейшо и отошийори Чизуру. После каза, че възнамерява да разпита сокушицу Ичитеру и главния пазач Кушида. Спомена, че дневникът на Харуме посочва още един заподозрян, чиято самоличност той скоро ще установи.

В стаята настана внезапна тишина. Слугите и пазачите преустановиха своите дейности; ръцете на масажиста замръзнаха върху гърба на Токугава Цунайоши. Хирата рязко си пое дъх. Сано се обърна към вратата. Там стоеше дворцовият управител Янагисава — величествен в ярката си роба, със загадъчна усмивка на красивото си лице. Всички, с изключение на шогунa, се поклониха в знак на дълбока почит. Сърцето на Сано се сви. Янагисава вероятно бе подслушвал пред вратата и сега бе влязъл, за да осуети настоящото разследване, както бе правил и преди. Дворцовият управител на няколко пъти бе опитвал да го премахне от пътя си, макар че никога — нито с дума, нито с жест, Сано не бе заявявал желание да отнеме властта му и не бе демонстрирал претенции към благоволенieto на шогунa.

— А-а, Янагисава сан. Добре дошъл! — Токугава Цунайоши се усмихна любящо на своето предишно протеже и дългогодишен любовник. — Сосакан Сано току-що ми докладва какво е разкрил за смъртта на Харуме.

— Изглежда, сосакан Сано държи всичко под възхитителен контрол — отбеляза Янагисава. Сано настръхна и зачака по свой адрес хапливи реплики, прикрити като хвалебствия, присмех, маскиран като загриженост, намеци за нехайство или вероломство — все неща, с които обикновено дворцовият управител се опитваше да го злепоставя пред господаря му. Но Янагисава се усмихна, подчертавайки своята мъжка красота. — Ако мога с нещо да помогна, моля, уведомете ме. Трябва да си сътрудничим, за да отстраним потенциалната опасност, насочена срещу негово превъзходителство...

Сано изгледа дворцовия управител с подозрение. Шогунът се надигна и рече доволно:

— Ах, ето това искам да виждам. Най-добрите ми хора да работят заедно за моето благо. Особено след като бях почнал да добивам впечатлението, че вие двамата нещо не се погаждате. Колко

глупаво от моя страна... — Токугава Цунайоши се изкиска. През цялото време, докато Янагисава воюваше със Сано, шогунът бе останал блажено несведущ. Янагисава не искаше да разкрива стремежа си към властта, а да говори срещу главния представител на шогуна, за Сано бе все едно да се обяви против самия шогун. Каква ли нова стратегия бе измислил Янагисава, за да го унищожи? — Радвам се, че вече сте съюзници — продължи шогунът, — особено сега, когато чрез убийството на една от моите наложници някой се опитва да осуети опитите ми да създам наследник и по този начин... ъ-ъ... да предизвика безредици и бунт.

Янагисава каза:

— Това е много прозорливо тълкуване на престъплението...

Шогунът засия, поласкан от похвалата.

— Опитите ми да се сдобия със син непрестанно се провалят — оплака се Цунайоши. — Жена ми е ялова и болна. Двеста наложници досега не са успели да забременеят от мен. Свещеници редят молитви ден и нощ; дал съм цяло състояние като приношение към боговете; издадох даже декрет за защита на кучетата^[1], но нещо не помага.

— Може би наложниците ми също са безплодни... или пък греховете на предците ми са твърде тежки, за да мога да ги... ъ-ъ... изкупя...

Сано знаеше, че бедата не е нито в жените, нито в прегрешенията на предшествениците, а в предпочитанията на Цунайоши към мъжката любов. Шогунът поддържаше харем от млади момчета, с които прекарваше голяма част от свободното си време. Дали изобщо му оставаше някога време да направи дете на някоя от наложниците? Сано се усмихна вътрешно, но изведнъж се сепна — в съзнанието му изплува една странна мисъл и той ясно си даде сметка, кой всъщност би се облагодетелствал най-много от неспособността на шогуна да създаде наследник. Дворцовият управител Янагисава! Ако не се сдобие със син, Токугава Цунайоши трябва да се оттегли от властта. И на кого би я предал? На доверения си помощник и дългогодишен любовник! Бакуфу бе изцяло под контрола на дворцовия управител, а в съвета на старейшините до един бяха все негови хора. Дали Янагисава бе наредил да бъде убита Харуме? Това ли бе същината на плана му? Как му се щеше да повярва, че дворцовият управител се е променил!

— Досегашните ми трудности да създам наследник могат да бъдат приписани на съдбата — продължи да се жалва Токугава Цунайоши. — Но отравянето на Харуме е акт на абсолютно безчинство! Хранех големи надежди, че тя ще успее там, където другите ми жени... ъ-ъ... се провалиха. Сосакан Сано, ти трябва бързо да хванеш убиеца и да го предадеш на правосъдието.

— Да, задължително! — добави Янагисава. — Иначе из двореца ще плъзнат слухове за заговори. Смятам, че трябва да се проследи пътят на мастилницата от нейното изработване до придобиването ѝ от наложницата и с точност да се определи къде и кога в нея е била сложена отровата... — всичко това вече бе хрумнало на Сано, но той недоумяваше защо Янагисава толкова иска да го улесни. — Ако Сано сан има нужда от помощ, с радост ще му предоставя всичките си хора...

Обзет от още по-голямо подозрение, Сано отвърна:

— Благодаря ви, ваша светлост. Ще имам предвид предложението ви.

Янагисава се изправи. Сано и Хирата също станаха и с поклон се сбогуваха с шогуната. Отвън пред двореца Хирата каза:

— Защо Янагисава се преструва тъй старателно? Сигурно има нещо наум. Няма да приемете помощта му, нали?

Сано се намръщи.

— Може да е решил да склочи примирие — каза той и двамата прекосиха градината.

— Сумимасен — извинете, но не мога да го повярвам!

— И аз — отвърна Сано. — Ще пратя шпиони да го следят. А сега, за да пестим време, по-добре да се разделим и да разпитаме поотделно главния пазач Кушида и сокушицу Ичитеру. Кого искаш?

Хирата придоби замислено изражение.

— Моят праядо и праядото на Кушида са се сражавали заедно в битката при Секигахара^[2]. Семействата ни все още си правят взаимни посещения по Нова година. Не съм много близък с Кушида — той е четиринайсет години по-голям от мен, но двамата се знаем, откакто се помня.

— Тогава по-добре вземи сокушицу Ичитеру — каза Сано, — за да не си пристрастен в разследването. Една от придружителките на наложницата е момиче на име Мидори — продължи той след кратка

пауза. — Познавам я от първото си разследване. Дъщеря е на владетеля Ниу, даймио на провинция Сацума. Тя ми помогна да разкрия убиеца на сестра ѝ, заради което семейството ѝ я заточи в отдалечен манастир. По-късно използвах връзките си, за да я върна обратно в Едо и да ѝ осигуря пост като придворна в двореца. Оттогава не съм я виждал, но наскоро получих писмо от нея — пишеше, че ми е безкрайно благодарна и иска да ми се отплати... Непременно говори с Мидори и ѝ кажи, че работиш за мен. Може би ще ни даде полезна информация, какво става във вътрешното крило.

Двамата се разделиха.

---

[1] Официален документ от времето на Токугава Цунайоши, предвиждащ екзекуция за всеки, наранил или убил куче. Основан е на будистко предсказание, че роденият в годината на кучето Цунайоши ще се сдобие със син едва когато изкупи греховете на предците си, за което е необходимо да осигури държавна защита на кучетата — Б.пр. ↑

[2] Състояла се е на 21.10.1600 г. В нея първият шогун от клана Токугава — Йеясу (1542–1616), разгромява феодалите от западните провинции и възцарява най-дългия мир в страната — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Сано яздеше през тесните улички на търговския квартал Нихонбаши, плътно застроен с работилници, сергии и дюкяни. Началникът на дворцовата стража му бе съобщил, че откакто е отстранен, главният пазач Кушида се върти все около академията за бойни изкуства на Сано. По ирония на съдбата разследването бе отвело личния следовател на шогуна в района, където се намираха родният му дом и школата, основана от покойния му баща. Някога и той бе преподавал в нея, даже кроеше планове за развитието ѝ след оттеглянето на баща си, но когато постъпи на работа в силите на реда, старецът прехвърли школата на Аоки Коемон, един от учениците си. Майката на Сано не бе пожелала да се премести при него в замъка Едо и все още живееше в помещенията зад училището. Сано бе похарчил голяма част от заплатата си за подобрения в школата — вечно течащият керемиден покрив бе заменен с нов, фасадата бе прясно измазана с бял хоросан, нова, по-голяма табела обявяваше името на академията. Сега с гордост влезе вътре. В залата няколко редици самураи, облечени в бели памучни униформи, размахваха дървени мечове, тояги и копия в тренировъчен бой. Крясъци и тропот отекваха в гръмка какофония — шума, на фона на който бе минало цялото детство на Сано. Познатият тежък мирис на пот и масло за коса бе пропилил въздуха. В школата вече тренираха повече от триста ученици, а броят на сенсеите бе нараснал до двайсет.

— Сано сан! Добре дошъл! — посрещна го Аоки Коемон, приятелят му от детинство. Поклони се и после викна към групата: — Внимание! Нашият покровител е тук!

Боевете мигом стихнаха. В настаналата пълна тишина всички се поклониха на Сано. Той се почувства едновременно смутен и поласкан. Някога тук учеха само ронини или дребни васали от низши кланове. Сега идваха членове на най-приближените до Токугава семейства и близките на най-прочутите даймио — някои заради репутацията му, а други — с надеждата да спечелят благоволенieto му.

— Продължавайте работата си — нареди Сано.

Тренировките и шумът се възобновиха.

— Какво ви води насам днес? — попита Коемон.

— Търся Кушида Мацутацу.

Коемон посочи в дъното на помещението, където група ученици вземаха урок по нагинатаджуцу — изкуство за бой с копие — от един нисък слаб самурай. Неговото бамбуково тренировъчно оръжие завършваше с изкривено дървено острие, увито в памук.

— Ето го — каза Коемон. — Той е един от най-добрите ни ученици и често действа като инструктор.

Когато Сано се приближи, Кушида тъкмо показваше на групата определени удари. Изглеждаше около трийсет и пет годишен и носеше обикновен бял тренировъчен екип. Лицето му бе сбръчкано като на маймуна, с блестящи очи под надвиснало чело. Имаше дълги ръце и къси крака, които засилваха маймунския му вид. Изглеждаше твърде нелеп ухажор на една толкова красива млада жена, като Харуме.

Кушида подреди учениците си в две успоредни редици, клекна, стиснал копието в две ръце, и извика:

— Нападайте!

Учениците връхлетяха отгоре му с насочени напред копия. Нагината първоначално са били използвани от воители монаси; по-късно, преди петстотин години, враждуващите кланове масово са включвали копия във въоръжението на армиите си. Но с установяването на династията Токугава със закони бе забранено използването на нагината и малцина специалисти все още владееха това изкуство. Главният пазач Кушида очевидно бе достигнал съвършенство в използването на това оръжие. Сано го наблюдаваше с възхищение — в замайващо бърз танц Кушида се връза сред своите нападатели и копието му светкавично повали няколко противници. Пазачът използваше всяка част на оръжието си — парираше удари с дръжката, разсичаше с обезопасеното острие и ръгаше с тъпия край. Все повече тела се строполяваха на пода наоколо, но Кушида сякаш бе концентрирал безкрайна енергия и продължаваше да се бие на живот и смърт. Би трябвало вече да е научил за смъртта на Харуме, помисли си Сано. Това ли бе неговият начин да изрази скръбта си? Или бе просто израз на склонността му към жестокост, която го бе тласнала към убийство?

Съвсем скоро всички ученици лежаха на пода сразени, стенещи и разтриващи натъртените места по телата си.

— Слабаци! Лениви дебелащи! — ругаеше ги Кушида. Беше се запъхтял; от обръснатото му теме капеше пот. — Ако това бе истинска битка, всички щяхте да сте мъртви. Трябва да тренирате по-усърдно! — после забеляза Сано, тялото му се стегна и той вдигна копие, сякаш се подготвяше за нова битка. — Сосакан сама, не ви отне много време да ме намерите, нали? Кой ви каза за мен? Онази крава, отошийори Чизуру?

— След като знаете защо съм тук, няма ли да е по-добре да излезем навън, за да поговорим насаме? — предложи Сано с многозначителен поглед към любопитните ученици.

Кушида сви рамене и пое към вратата. Движеше се със стегната походка; мускулите на тънките му ръце и крака бяха като стоманени въжета. От една дървена кофа си взе чаша вода. Сано го последва на верандата. Улицата бе изпълнена с несекваща върволица от селяни и самураи.

— Кажете ми какво се е случило между вас и Харуме?

— Защо да говорим за това, след като вече знаете? — Кушида хвърли на пода нагината, отпи жадно от чашата си и изгледа ядно Сано. — Защо просто не ме арестувате? Отстраниха ме от служба; вече съм опозорен, какво по-лошо може да ми се случи?

— Екзекуция — лаконично отвърна Сано. — Давам ви шанс да разкажете своята история за случилото се.

С въздишка на примирение Кушида остави чашата на пода, отпусна се назад и се облегна на лакти.

— Е, добре. Когато Харуме дойде в замъка, бях... силно привлечен от нея. Да, зная правилата и до онзи момент никога не ги бях нарушавал. Но сокушицу бе тъй красива, тъй жизнена и очарователна... — погледът му се смекчи от спомена. По-скоро на себе си, отколкото на Сано, добави: — В началото бях доволен просто да я виждам. Слушах я как разговаря с другите жени или взема уроци по музика. Когато излизаше от замъка, се включвах като доброволец в ескорта от войници само за да бъда близо до нея. Но скоро започнах да искам повече. Намирах си поводи да я заговоря, търсех пролука да видя голото ѝ тяло... Започнах да я шпионирам. Стоях пред стаята ѝ, докато се събличаше, и наблюдавах как сянката ѝ се движи върху

хартиената стена. После един ден тя случайно остави вратата на банята открената. И аз съзрях раменете, гърдите и краката й... — изповядваше се Кушида смутено, а гласът му стана приглушен от благоговение. — И при тази гледка изчезна всякаква предпазливост в мен...

Дали Харуме неволно е оставила вратата открената, или е играела с Кушида същата игра, която бе описала в дневника си?

— И вие й направихте предложение? — подсказа Сано.

Пазачът се навъси, сякаш ядосан на себе си, че бе говорил твърде открито. Прегърбен, с ръце на коленете, той впери поглед в пода и отвърна:

— Изпратих й писмо, в което й казвах колко й се възхищавам. Но тя изобщо не им отговори и започна да ме избягва. Опасявах се, че съм я ядосал, и й написах второ писмо, в което се извинявах за първото и я умолявах да ми позволи да й бъда приятел... — гласът на Кушида се напрегна; ноктите му се впиха в ръцете му. — Е, тя пак не ми отговори. От този момент нататък почти не я видях; тя престана да разговаря с мен. Бях толкова отчаян, че престъпих всякаква дисциплина и разум. Написах й ново писмо, в което й признах, че я обичам. Помолих я да избяга с мен, за да можем да бъдем заедно като мъж и жена за една нощ и после да умрем заедно и да живеем вечно в отвъдното. Цели пет мъчителни дни чаках отговор! Мислех, че ще се побъркам... — Кушида избухна в рязък, треперлив смях. — И тогава, докато крачех на пост по коридора, случайно се натъкнах на нея. Сграбчих я за раменете и поисках да знам защо не отговаря на писмата ми. Тя ми изкрещя да я пусна. Не ме интересуваше дали някой ще види, или ще чуе. Казах й, че я обичам, че я желая и че не мога да живея без нея. И тогава... — Кушида отпусна глава върху ръцете си. Талази от отчаяна мъка се излъчваха от тялото му. — ... тя каза, че е трябвало да се досетя, че не споделя чувствата ми. И ми нареди да я оставя на мира — пазачът вдигна лице — маска на неутешима скръб. — Тя ме отблъсна! Толкова се разгневих, че ми причерня пред очите. Заради нея бях нарушил дисциплината, бях изложил на риск поста и честта си! Помня, че чух собствения си глас да казва „Ще те убия. Ще те убия!“, а тя се отскубна и избяга. Успях някак да се овладеея, но скоро след това научих, че Харуме е докладвала за случилото се до най-малката подробност. Охраната ме изхвърли. Повече не съм я виждал — Кушида

въздъхна шумно и хвърли поглед към оживената улица. — Край на историята.

— Колко време мина от последната ви среща до изхвърлянето ви от замъка? — попита Сано.

— Два дни. Достатъчно, за да може отошийори Чизуру да е чула оплакването на Харуме и да е уведомила началниците на стражата, за да ме накажат.

— А виждали ли сте някога това? — Сано извади от пояса си мастилницата — сега празна и измита — и я подаде на Кушида.

— Разбрах, че смъртоносната отрова е била в бурканче за туш. Това ли е? — пазачът сложи мастилницата върху дланта си, погали с връхчетата на пръстите си йероглифите, с които бе изписано името на Харуме, после върна мастилницата на Сано с гримаса на нетърпение. — Знам какво си мислите. Че аз съм я убил. Не разбирате ли? Тя ме презираше. Никога не би се татуирала заради мен. Пък и никога не съм виждал тази мастилница.

Харуме нямаше навика да ми показва подаръците от любовниците си.

— Значи сте знаели, че си има любовник?

— Само предполагам, щом е била убита по този начин... Как бих могъл да знам по-рано? Тя не ми се доверяваше.

— Но вие сте я следили, наблюдавали сте я, подслушвали сте разговорите ѝ, може да сте се досетили. Ревнувахте ли, че не само ви е отблъснала, но и че си е имала друг? Виждали ли сте ги заедно, когато сте я съпровождали извън двореца? Вие ли отровихте туша, пратен от него?

— Не съм я убил! — Кушида грабна копието си и го размаха заплашително. — Не знаех нищо за мастилото. Разпоредбите забраняват пазачите да влизат в стаите на наложниците, освен когато е наложително, и в такъв случай трябва да не са сами. Не съм я убил, аз я обичах и никога не бих я наранил. И все още я обичам, дори сега. Ако беше жива, може би един ден щеше да се влюби в мен. Не съм имал причини да искам смъртта ѝ.

— Ако се изключи фактът, че с нейната смърт обвиненията срещу вас отпадат и скоро ще ви възстановят на поста ви — напомни му Сано.

— Мислите ли, че ме интересува? Какво значение имат положението, парите и дори честта, когато Харуме вече я няма? Без нея няма живот за мен! — изкрещя Кушида. — Арестувайте ме, осъдете ме, екзекутирайте ме, ако искате — все ми е едно. Но ви заявявам за последен път: Не съм убил Харуме!

В този миг дотича пратеник от двореца. Носеше прът, на който се ветрееше знаме с герба на Токугава. С поклон към Сано пратеникът каза:

— Съобщение за вас, сосакан сама — и му подаде свитък в лакиран калъф.

Сано отвори калъфа и прочете сложеното вътре писмо, изпратено от доктор Ито по-рано сутринта. Трупът на Харуме бе пристигнал в моргата на Едо и докторът му съобщаваше, че ще извърши аутопсията, когато на Сано му е удобно.

След като се отби да види майка си, Сано се отправи към моргата, разсъждавайки пътъм над разговора си с Кушида. Колко лесно ревността на уязвения пазач можеше да е превърнала любовта му към Харуме в омраза. Но от онова, което бе видял, можеше да заключи, че ако е искал да убие, пазачът би използвал нагината, любимото си оръжие. А убийството на наложницата предполагаше хладен и нарочен, по-скоро женски умисъл.

ГЛАВА 10

Театралният район Сарувакачо се намираше точно до областта Гинза, наречена по името на разположената в близост сребърна мина на клана Токугава. Ярки табели рекламираха различни представления; от отворените прозорци на втория етаж на театрите долитаха музика и виковете. В импровизирани кули върху покривите мъже биеха барабани, за да привличат публика. Хора от всякаква възраст и класи се редяха на опашки пред касите за билети; чайни и ресторанти бяха пълни с клиенти. Хирата остави коня си в една обществена конюшня и продължи пеша през шумните тълпи. По нареждане на Сано той вече бе пратил група от десетина помощници да издирват пътуващия амбулантен търговец Чойей. Друга група пък претърсваше вътрешното крило за остатъци от отровата или за други улики. Когато тръгна към женските жилищни помещения, за да разпита Ичитеру, той бе уведомен, че тя ще прекара деня в кукления театър Сацумадза. Колкото повече приближаваше, толкова по-учестено чувстваше да бие сърцето му от обхваналото го неясно безпокойство. Жените обикновено не го плашеха така, както господарката Кейшо и отошийори Чизуру го бяха изплашили предишната вечер; Хирата бе изпитвал удоволствието на много срещи с прислужници и дъщери на търговци, но жените на богатите или властните мъже му внушаваха дълбок респект, елегантната им красота събуждаше у него безнадежден копнеж. Двайсет и една годишният Хирата бе отложил плановете си за брак с надеждата един ден да се издигне достатъчно, че да се ожени за изискана дама, която никога няма да бъде принудена да робува като майка му, да поддържа къщата и да се грижи за семейството без помощта на прислуга. Като главен васал на Сано донякъде бе постигнал тази цел, но дамите от висшето общество все още го караха да се чувства недодялан, мръсен и нищожен.

Сега Хирата спря пред Сацумадза — голяма открита сцена, оградена от дървени стени. Над входа четири стрели с пера, символът на кукления театър, пронизваха гредата, от която се спускаха индигови

завеси с герба на собственика. От двете страни транспаранти обявяваха имената на пиесите, които се играеха в момента. Хирата се гмурна във входа и се озова в преддверието на театъра. Беше влязъл по време на почивката и фоайето бе изпълнено с посетители, които си купуваха чай, саке, оризови сладки, плодове и печени пъпешови семки от щандове за храна и напитки. Хирата се събу и остави обувките си до многобройните други чифтове, след което се запромъква през тълпата, питайки се как да намери Ичитеру, след като не я познава.

— Хирата сан? — прозвуча приятен женски глас. Той се обърна и се озова пред няколко години по-млада от него девойка, облечена в яркочервено копринено кимоно на сини и златни чадърчета. Момичето имаше блестящи черни, дълги до раменете коси, заоблени страни и сияещи очи. Поклони се и каза:

— Аз съм Ниу Мидори. Просто искам да поднеса почитанията си към вашия господар — сочните ѝ розови устни се разтегнаха в усмивка, от която на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Някога той ми направи голяма услуга и аз съм му искрено благодарна.

— Да, знаая... чувал съм — Хирата се усмихна в отговор, очарован от непринудените ѝ маниери, които не бе подозирал за момиче с общественото положение на Мидори. В прилив на внезапно ведро чувство той се поклони и каза: — Драго ми е да се запознаем.

— Удоволствието е изцяло мое! — сега изражението ѝ стана тъжно. — Сосакан Сано добре ли е? — когато се увери, че Сано е в цветущо здраве, тя добави: — Значи вече е женен — въздишката ѝ подсказа на Хирата, че тя харесва господаря му и някога бе хранила надежди за брак с него. После огледа Хирата с жив интерес. — Много съм слушала за вас. Работили сте в силите на реда, нали? Колко вълнуващо! Човек трябва да е много смел, за да бъде детектив...

— Не чак толкова — отвърна Хирата скромно. Придвижиха се към едно по-свободно място и той ѝ разказа няколко героични истории от своята кариера.

— Възхитително! — Мидори плесна с ръце. Чух и как сте помогнали да бъде заловена онази група контрабандисти в Нагасаки...

— Не беше нищо особено — престорено скромно отвърна Хирата. О, тя наистина бе много мила и хубава! Момъкът вече не се боеше толкова от срещата си с Ичитеру. — Сега разследвам убийството на сокушицу Харуме и трябва да говоря със сокушицу

Ичитеру. Имам и някои въпроси към вас — добави той, сещайки се за указанията на Сано.

— Разбира се! Ще ви кажа, каквото мога — Мидори се усмихна. — Елате и седнете при нас. Можем да говорим, докато пиесата започне.

Хирата я последва в театъра. Вътре земята бе покрита с татами. Мангали с дървени въглища сгряхаха въздуха. Хората от публиката бяха коленичили и си бърбреха на групи. В предната част сцената представляваше дълъг дървен парапет, от който се спускаше черна завеса, скриваща от зрителите кукловоди, певец и музиканти. Мидори поведе Хирата към местата точно пред сцената, които бяха заети от богато облечени дами, техните прислужници и телохранители.

— Ичитеру е ей там в края — внезапно Мидори стана несигурна и боязлива. — Хирата сан, моля ви, простете ми, ако се меся, но... трябва да ви предупредя да бъдете внимателен. Не знам нищо със сигурност, но аз... — точно в този момент сокушицу се обърна и улови погледа на Хирата.

С удълженото си лице и заострена брадичка, тънък нос и тесни скосени очи тя бе класическа красавица от древни дворцови рисунки... или от евтини брошури, рекламиращи куртизанките от квартала на удоволствията Йошивара. Всичко у нея представляваше смайваща смесица от изискана изтънченост и първична чувственост. Върху белия грим, който покриваше лицето ѝ, бяха изписани нежни червени устни. Прическата ѝ, вдигната отстрани и пусната свободно отзад, бе проста и строга, но украсена с копринени цветя и лакирани дървени гребенчета в стила на изисканите проститутки. Тъмночервеното ѝ кимоно от брокат откриваше част от раменете ѝ по последна, твърде предизвикателна мода. Очите ѝ имаха премрежен, но и лукаво проницателен поглед. Хирата усети как коленете му се разтреперват, а по тялото му плъзва смущаваща топлина. Като насън той тръгна към Ичитеру. Смътно долови, че Мидори го представя и обяснява присъствието му. Всичко наоколо потъна в мъгливи сенки, единствено образът на Ичитеру остана ясен и отчетлив. Непреодолима възбуда напрегна слабините му. Никога по-рано не бе усещал тъй мигновено привличане към жена.

Сокушицу Ичитеру заговори с провлечената претенциозна реч на жена от знатен произход.

— ... радвам се да се запознаем... Разбира се, че ще ви помогна в разследването...

Гласът ѝ проникваше в съзнанието на Хирата като черен упойващ дим. Тя вдигна копринено ветрило, сведе очи и покани Хирата да седне до нея. Той машинално се подчини. Парфюмът на Ичитеру го задавяше със силния горчиво-сладък мирис на екзотични цветя. Хирата с ужас си помисли за остриганата си коса — преобразяването, което бе спасило живота му в Нагасаки, сега му придаваше вид по-скоро на селянин, отколкото на самурай. Направи отчаян опит да събере мислите си и попита:

— Аз... такава... бих искал да разбера какви бяха отношенията ви с Харуме?

— О, тя бе малко дръзко момиченце... — Ичитеру леко сви рамене и кимоното ѝ се плъзна още по-надолу, разкривайки извивката на сочните ѝ гърди. Хирата с мъка откъсна поглед от изкусителната гледка, но усети, че се възбужда... — от простолюдието. Член на императорската фамилия... каквато съм аз... не би се унижавал да общува с нея... — ноздрите на Ичитеру потръпнаха от високомерно презрение.

През мъглата на желанието Хирата си спомни какво му бе казала отошийори Чизуру.

— Но вие... не ревнувахте ли, че Харуме е заела вашето място в... спалнята на негово превъзходителство?

Жестоко съжали още щом изрече тези думи, защото неволно си представи как Ичитеру се съблича и полягва на футона, а до нея вместо шогуна е самият той. Възбуда разпали кръвта му.

Бегла усмивка заигра по устните на наложницата. Тя сведе смирено очи и каза:

— Нима мога да възразявам срещу избора на своя господар? Все някога някоя друга щеше да заеме моето място, вече съм на двайсет и девет години...

Хирата знаеше, че след тази възраст наложниците се оттеглят, за да се омъжат или да се върнат при семействата си. Значи Ичитеру бе осем години по-голяма от него. Целомъдрените девойки, които отговаряха на представите му за евентуални бъдещи съпруги, внезапно му се сториха скучни и непривлекателни. Засрамен от мислите си, той каза:

— В двореца подразбрахме, че двете с Харуме не сте се погаждали...

— Замъкът гъмжи от клюки... — отвърна тя тихо.

В този миг прозвуча високото настоятелно тракане на дървените кречетала. Хирата си наложи да откъсни очи от Ичитеру, за да види дали публиката е изпълнила театъра; представлението щеше да започне всеки миг. Облечен в черно мъж излезе в предната част на сцената и обяви:

— Театрална трупа Сацумадза ви приветства с добре дошли на премиерата на пиесата „Трагедията в Шимоносеки“, създадена по действителен случай от близкото минало — той съобщи имената на певеца, на кукловодите и музикантите, след което се провикна: — Тозай, чуйте!

Зад завесата се разнесе тъжна мелодия на шамисен. После отгоре се спусна платно, изобразяващо градина. Безплътният глас на певеца се изви в поредица от вопли и после произнесе напевно:

— В петия месец на Генроку, година втора в провинциалния град Шимоносеки красивата сляпа Окику чака завръщането на своя съпруг — самурай, който се намира в Едо в услуга на своя господар. Нейната сестра Офуджи я успокоява... — публиката посрещна с радостни възгласи двете женски кукли с боядисани дървени глави, дълги черни коси и ярки копринени кимона. Едната имаше красиво тъжно лице с притворени очи, за да подскажат слепотата на Окику. Гласът на певеца поде с висок женски тембър: — О, как тъгувам за моя скъп Джимбей! Толкова отдавна го няма. Ще погина от самота.

Сестра й Офуджи бе с невзрачна външност, събрала угрижено вежди.

— Ти си щастливка, че имаш такъв прекрасен съпруг — изрече същият певец, но с по-нисък глас.

— Тежко ми на мен, че изобщо си нямам мъж... — после уведоми публиката: — В слепотата си Окику не вижда, че сестра й Офуджи е влюбена в Джимбей, че й завижда на късмета и й желае злото.

Окику запя тъжна любовна песен под акомпанимента на шамисен, флейта и барабан. Публиката се размърда от нетърпение; жуженето на разговорите нарасна — тишината по време на представление не бе обичайна за посетителите в театъра. Хирата

погледна отново към Ичитеру и насила върна мислите си към разследването.

— Знаете ли, че Харуме е възнамерявала да си направи иредзуми?

— Не съм била в толкова близки отношения с нея, че да ми се доверява — отвърна тя и му хвърли спиращ дъха поглед, лек като докосване с перце. — Кажете ми, ако не е прекалено дръзко да питам... на кое място на тялото ѝ е била татуировката?

Хирата преглътна мъчително.

— Ами беше на... ъ-ъ... — запъна се той. Наистина ли не знаеше? — ... беше на... хм... — едва доловима закачлива усмивка изви устните на Ичитеру.

— На слабините ѝ — изтърси накрая той и срамът го заля като вряла вода. Дали сокушицу нарочно го провокираше да използва такива думи? Тя бе тъй предизвикателна и в същото време толкова елегантна... Хирата отчаяно се втренчи в сцената.

Окику бе завършила песента си. Появи се красива кукла самурай, който се движеше крадешком.

— Баноджо, по-малкият брат на Джимбей, е тайно влюбен в Окику и я иска за себе си — продължи да обяснява певецът. — Баноджо прави тайни знаци на Офуджи, за да не разбере сляпата Окику. Офуджи се съгласява да пусне коварния Баноджо същата вечер в къщата...

Музиката зазвуча в дисонанс и сред публиката се разнесе ромон на напрегнато очакване. Хирата се вкопчи в останките от своята служебна добросъвестност:

— Били ли сте някога в стаята на Харуме преди смъртта ѝ? — попита той.

— Унизително ми е да посещавам стаята на една проста селянка... — угодническо изражение замъгли прелъстителния поглед на Ичитеру.

На сцената се появи нов параван — спалня с месечина на прозореца, която да подсказе, че е нощ. Красивата Окику спи, докато Офуджи пуска Баноджо в стаята ѝ. Окику се стряска и сяда в постелята си.

— Кой е там? — певецът преправи гласа си с уплашени нотки.

— Аз съм, Джимбей, върнах се у дома от Едо! — и последва обяснение към публиката: — Гласът му тъй прилича на братовия му, а копнежът ѝ да бъде отново със съпруга си е тъй силен, че тя запява песента на радостта.

След финалния акорд на песента двете кукли свалиха кимоната си. Дрехите се свлякоха и разкриха заострените зърна на сочните ѝ гърди и неговата възбудена мъжественост. Това бе предимството на кукления театър — можеха да се показват сцени, твърде открити за актьори на живо. Хирата, вече прекалено възбуден, едва се владееше. Опасяваше се, че Ичитеру и всички останали ще забележат състоянието му. Като се мъчеше да звучи делово, той попита:

— Някога виждали ли сте квадратно бурканче за мастило с черен лакиран капак, върху който със златно е изписано името на Харуме?

На сцената Офуджи надничаше през открехнатата врата, докато Баноджо и Окику представяха сексуален акт. Хирата усети, че го побиват тръпки и едвам се сдържа. Ичитеру продължаваше да гледа пиесата с невъзмутимо спокойствие.

— Подобна красива мастилница сигурно е за писане на писма... — отвърна тя с премрежен поглед. — ... любовни писма! — Ичитеру вдигна ръка към слепоочието си, като че ли за да махне непокорен кичур. После, без да го поглежда, отпусна ръката си и заметна дългия край на ръкава си така, че да закрие скута на Хирата. Слабините му запулсираха под внезапния натиск на тежкия плат. Той пое въздух. Дали бе случайно, или го бе направила нарочно? Как да реагира?

Опита да се съсредоточи върху сцената, където бе настъпило утро, а с него неочаквано се бе завърнал и Джимбей, съпругът на Окику. Офуджи тържествуващо му съобщи, че брат му и съпругата му са го предали. Джимбей, суровият благороден самурай, се изправя срещу жена си. Окику се опитва да обясни жестокия номер, който ѝ е изигран, но честта изисква отмъщение. Джимбей намушква жена си в гърдите. Офуджи го умолява да се омъжи за нея, като му се кълне във вечна любов, но Джимбей се втурва навън да търси своя двуличен брат.

Скрита в диплите на ръкава, ръката на Ичитеру се плъзна по бедрото на Хирата и започна да го гали. Младежът усети дланта ѝ толкова топла и нежна, все едно бе докоснала голата му плът. Като дишаше тежко, той се надяваше, че публиката е твърде завладяна от пиесата, за да вижда какво става наоколо. Безстрастното изражение на

Ичитеру не се промени. Но сега той вече знаеше, че предизвикателството ѝ е съвсем преднамерено. През цялото време тя бе насочвала срещата им към този момент.

На тържището Баноджо научава за смъртта на Окику, хуква обратно към къщата и пронизва с кинжал подлата Офуджи. В този момент пристига и Джимбей. Под съпровода на дива музика, необузданите викове на певеца и окуражителните възгласи на публиката братята изваждат мечовете си и се хвърлят в жесток двубой. Хирата, почти забравил за представлението, усети как ръката на Ичитеру се плъзна скришом към слабините му. Това не биваше да се случва. Беше грешно! Тя принадлежеше на шогунa. И двамата ще бъдат екзекутирани, ако се разчуе за този флирт. Хирата знаеше, че трябва да я спре, но възбудата от забранения допир го бе приковала неподвижен.

Ичитеру проследи с върха на пръстите си формата на неговата мъжественост. Хирата сподави неволно стенание. Тя бавно го обходи, а после сграбчи твърдия му член и започна да гали, надолу, нагоре... Сърцето на Хирата заблъска в гърдите му. Насладата нарастваше. На сцената измаменият съпруг Джимбей нанесе фаталния удар срещу брат си. Дървената глава на Баноджо отхвъркна встрани. Ръката на Ичитеру продължаваше да се плъзга нагоре-надолу изкусно и неустойимо. Изтръпнал и останал без дъх, Хирата наближаваше върховния миг. Бе забравил за разследването. Вече не го интересуваше дали някой ги гледа. Тогава Джимбей, смазан от скръб, извърши сепуку до трупoвете на жена си, брат си и снаха си. Внезапно пиесата свърши. Гръмнаха аплодисменти. Ичитеру отдръпна ръката си.

— Сбогом, Хирата сан... срещата ни бе изключително интересна... — закрила лице с ветрилото си, тя се поклони. — Ако отново се нуждаете от помощта ми... моля уведомете ме.

Лишен от облекчението, за което бясно копнееше, Хирата зяпна в безмълвно униние. Нищо в поведението на Ичитеру не подсказваше, че между тях се бе случило нещо. Твърде смутен, за да каже каквото и да било, той стана и се приготви да си тръгва, като се мъчеше да си спомни какво бе научил от разговора. Как би могла жена, която той желаше тъй пламенно, да е хладнокръвна убийца? За първи път в кариерата си Хирата усети как професионалната обективност му се

изплъзва. Иззад завесата на сцената тържественият глас на разказвача завърши напевно:

— Гледахте една истинска история за това, как предателството, забранената любов и слепотата могат да станат причина за ужасна трагедия. Благодарим ви за посещението.

ГЛАВА 11

Сано и доктор Ито безмълвно гледаха как Мура развива платното около трупа на Харуме. Очите ѝ бяха изцъклени, а кожата — восъчнобледа. Във въздуха се долавяше скверният сладникав мирис на гниене. По лицето и разрошените ѝ коси имаше размазана кръв и повърнато.

Хирата наистина се бе погрижил никой да не се докосва до уликите. Сано бе подготвен за гледката, но доктор Ито стоеше безмълвен и потресен.

— Толкова млада! — измърмори той. — Имах дъщеря... някога... колкото нея, почина от треска...

Сано и Мура сведоха глава в знак на безмълвна почит към мъката на своя приятел, която тъй рядко намираще външен израз. После доктор Ито се изкашля и каза с обичайния си енергичен и делови маниер:

— Е, да видим какво можем да разберем за убийството от самата жертва — той заобиколи масата, като оглеждаше трупа на Харуме. — Разширени зеници, мускулни спазми, повръщане на кръв — симптоми, които потвърждават първоначалната теза за отравяне. Мура, би ли свалил дрехата ѝ, ако обичаш? — ета взе нож и понечи да обърне тялото, но доктор Ито се наведе над средната част на трупа и се намръщи: — Чакай, тук има нещо! — той простря бяло памучно платно върху корема на убитата, после я натисна с ръце. Платното го предпазваше от оскверняващия допир със смъртта. Пръстите му опипваха и стискаха.

— Какво? — попита Сано.

— Подутина. Може да е последица от отровата или някаква друга аномалия... — доктор Ито се изправи. Срещна погледа на Сано и изражението му стана сериозно. — Ако не греша, момичето е било в ранен стадий на бременност! — смайването отекна в гърдите на Сано като гробовен звън на храмова камбана. Тази бременност променяше

всичко! — А дисекцията е единственият начин да разберем със сигурност.

Сано си пое дълбоко въздух и го задържа — аутопсията, свързвана с чуждоземната наука, бе смятана за напълно незаконна и се наказваше със смърт. Но за разследването беше изключително важно да се установи със сигурност дали Харуме е била бременна. Това би дало нов мотив за убийството на Харуме и не го ли проучеше, Сано можеше и никога да не открие убиеца.

— Добре — каза той на доктор Ито. — Действайте.

След като господарят му кимна. Мура стисна ножа и направи необходимите разрези — първо един дълъг, точно под пъпа, а после два по-къси и перпендикулярни на първия. Отгърна кожата и тъканта, разкривайки навити розови черва.

— Отстрани ги — нареди доктор Ито. Разнесе се силен фекален мирис, когато Мура отрязва червата и ги сложи на един поднос. В образувалата се кухня Сано видя крушовиден орган колкото мъжки юмрук. От него излизаха две тънки извити тръбички, които се свързваха с две гроздовидни торбички. — Органите на живота — обясни доктор Ито.

Мура направи разрез в утробата и я разтвори. Вътре лежеше капсула от подобна на пяна тъкан. Увито в нея — като гол розов саламандър, не по-дълъг от пръста на Сано, — бе нероденото бебе на Харуме. Главата на ембриона бе прекалено голяма за тялото му. Очите бяха черни петна върху едва започналото да се оформя лице, нишкоподобни червени вени набраздяваха кожата, изпъната върху крехките кости. Усукана връв свързваше пъпа с обвивката на утробата. Както се беше втренчил в това ново чудо, Сано почувства, че го обзема благоговение пред магията на първосъзданието. Дали Харуме бе умряла, защото убиецът е искал да унищожи детето? Ревността може да е тласнала към това Ичитеру или Кушида — съперницата и отхвърления кандидат? Но изведнъж му хрумна доста по-зловещ мотив. Мъртвото дете можеше да е отдавна желаният наследник на шогуна и убийството да целеше унищожението на клана Токугава...

— Можете ли да определите пола на детето? — попита Сано.

С върха на метална пръчица доктор Ито разтвори зародиша и откри гениталиите, малка пъпчица между крачетата.

— Едва на около три месеца е. Твърде рано е да се каже дали е момче или момиче. Дали е възможно шогунът да е създал дете, това ви вълнува, нали? — доктор Ито изрече неизказаната мисъл на Сано. — В края на краищата сексуалните предпочитания на негово превъзходителство са добре известни...

— В дневника на Харуме се споменава за някаква тайна връзка — отвърна Сано и после преразказа на доктор Ито какво е прочел. — Бащата на детето може да е любовникът й... Може би ще изясня този въпрос, когато посетя даймио Мияги Шигеру.

— Желая ви късмет, Сано сан — изражението на доктор Ито отразяваше надеждите и опасенията на Сано.

Залогът бе вдигнат. Ако детето е било от друг мъж, Сано бе в безопасност. Но ако е било на шогуна, тогава убийството на сокушицу Харуме бе посегателство срещу самия шогун — предателство, което се наказваше със смърт. И ако Сано не успееше да предаде убиеца в ръцете на правосъдието, той самият щеше да бъде екзекутиран.

ГЛАВА 12

По улиците на Нихонбаши се движеше шествие от войници и помощници, всички до един носещи върху одеждите си изображението на златен летящ жерав — герба на фамилия Сано. Те съпровождаха черен паланкин със същия символ, изрисуван на вратите. Вътре в тапицирания стол носилка седеше Рейко, напрегната и тревожна, без да забелязва живописните гледки в търговската част на Едо. Откажеше ли да се подчини на заповедите на своя съпруг, това без съмнение щеше да доведе до развод и до опозоряване на клана Уеда. Но тя все още бе твърдо решена да продължи незаконното си разследване. Трябваше да докаже уменията си както на себе си, така и на Сано. И за да получи нужната информация, щеше да използва всички възможни източници.

Под повърхността на обществото в Едо се простираше невидима мрежа — съпруги, дъщери, роднини, слугини, куртизанки и други жени, обвързани с могъщите самурайски кланове. Те събираха факти не по-зле от мецуке — шпионите на шогуна — и ги разпространяваха от уста на уста. Самата Рейко бе член на тази не особено стегната, но твърде резултатна мрежа. Като дъщеря на съдия тя често разменяше новини от съдебната зала за външна информация. Тази сутрин бе научила, че Сано има вече двама заподозрени — главния пазач Кушида и сокушицу Ичитеру, бившата фаворитка на шогуна. Обществените порядки не ѝ позволяваха да се срещне с двама непознати, без предварително да е била представена от някого, и тя не смееше да се обърне към тях направо. Но силата на женската информационна мрежа се състоеше в умението да се преодоляват такива пречки.

Шествието заобиколи централния пазар. Рейко си спомни нещо и устните ѝ се разтеглиха в усмивка. На дванайсетгодишна възраст бе почнала да се измъква тайно от бащиния дом, за да търси приключения. Облечена в момчешки дрехи и с шапка, скриваща косите ѝ, препасана с мечове на кръста, тя се сливаше с тълпите самураи из улиците на Едо. Един ден тук, на същия пазар, се натъкна на двама

ронин, които тъкмо ограбваха сергия с плодове и биеха безпомощния търговец.

— Спрете! — извика Рейко, посягайки за меча си.

Крадците избухнаха в смях.

— Ела да ни хванеш, момче! — подканиха я те с извадени оръжия.

Когато Рейко се хвърли напред, размахала меч, забавлението им премина в изненада, а после и в ярост. Остриетата им се кръстосаха в действителен бой. Купувачите побягнаха. Минаващи самураи се включиха в боя. Рейко бе обзета от ужас — неволно бе започнала бурна улична схватка. Но бе очарована от вълнението на първата си истинска битка. Пристигнаха хората от силите на реда, които обезоръжиха крадците, наложиха ги с палки, вързаха ръцете им и ги отведоха в затвора. Един дошин хвана Рейко. Докато тя се съпротивяваше, шапката ѝ падна. Дългите ѝ коси се разпиляха по гърба ѝ.

— Госпожице Рейко! — възкликна дошинът. Бе приятел на баща ѝ и често спираше да си поговорят, когато посещаваше къщата на съдията по работа. Час по-късно Рейко стоеше на колене в съдебната зала на баща си, който я съзерцаваше гневно от подиума.

— Какво означава всичко това, дъще?

Трепереща от страх, Рейко обясни какво се бе случило. Лицето на баща ѝ остана сурово, но устните му трепнаха в горда усмивка.

— Осъждам те на едномесечен домашен арест. А после ще ти осигуря по-подходящи занимания — оттогава съдията ѝ позволи да гледа делата му, само и само да стои далеч от улицата.

Сега, когато паланкинът я отведе в една тиха улица с живописни табели над закритите със завеси врати на магазинчетата, тя изпита същото вълнение, което бе усетила в онази отдавнашна битка.

— Спрете! — заповяда тя на своя ескорт.

Шествието спря, Рейко слезе от паланкина и пое бързо надолу по улицата. Придружителите ѝ се стараеха да не изостават, но скоро я изгубиха в тълпата. Рейко се шмугна под индиговата завеса на Сосеки, известния търговец на мазила. Помещението бе отрупано с рафтове, шкафове и сандъци с какви ли не вещества за разкрасяване — лечебни балсами, масло и бои за коса, сапуни и отстранители на петна, гъби и четчици, перуки, пудри и гримове. Тя събу обувките си в антрето и се

придвижи към щанда с маслата за баня. Пред него стоеше жена към четирийсетте, облечена в синьо кимоно на джоро — низша дворцова служителка, и говореше на продавачката със заповеднически маниер:

— Ще взема по десет шишенца масло с аромат на бор, жасмин, бадем и гардения.

Продавачката записа поръчката. Джоро се приготви да си върви, но Рейко се приближи и я заговори:

— Добро утро, братовчедке Ери сан — поздрави тя с поклон.

Жената ѝ бе далечна роднина по майчина линия, някога наложница на предишния шогун Токугава Йемицу. Сега Ери се грижеше за снабдяването на „вътрешното крило“ с необходимата на наложниците козметика, тоалетни принадлежности и медикаменти. Без съмнение Сано щеше да я сметне за прекалено низша служителка, за да тръгне да я разпитва. Но Рейко знаеше, че Ери е доверен източник на информация за събитията в двореца и основна фигура в женската мрежа за клюки. — Може ли да поговоря с теб? — след смъртта на майка ѝ родът Уеда рядко поддържаше връзки със семейството на Ери.

Ери поздрави Рейко, ахвайки от изненада и радост.

— Рейко чан! Толкова време мина. Последния път, когато те видях, ти беше съвсем малка; а я виж сега колко си пораснала! И вече си омъжена! — някогашната красавица Ери бе позагубила привлекателния си външен вид — бели нишки проблясваха в пристегнатите ѝ коси, бе отслабнала и променена, но топлината на очите и усмивката ѝ си бяха останали същите. *Когато Ери те погледне, спомни си Рейко, се чувстваш така, сякаш целият ѝ интерес е насочен единствено и само към теб.* Без съмнение това бе начинът, по който бе омаяла своя господар и по който предразполагаше хората да споделят тайните си с нея. Сега Ери каза: — Да идем някъде да поговорим насаме — тъй като знатните дами не можеха да пият в обществените чайни, нито да ядат по сергиите с храна, в много магазини в този район имаше помещения, в случай че клиентките желаеха да се подкрепят. И сега Сосеки, собственикът на магазина, ги покани в задния двор, предложи им саке, сушени плодове и сладки. — Разкажи ми какво ново около теб — подкани я Ери, докато сипваше саке в малки чашки.

Скоро Рейко вече бе разказала на братовчедка си всичко за сватбата, за подаръците, които бе получила, и за обзавеждането на

новия си дом. Едва се възпря да не ѝ сподели неприятностите си със Сано.

— Много съм заинтригувана от убийството на онази наложница, Харуме — каза тя и захапа една суха кайсия. — Какво знаеш за него?

Ери се поколеба.

— Съпругът ти разследва това убийство, нали? — внезапна предпазливост охлади сърдечността ѝ. Рейко усети недоверието на Ери към мъжете по принцип и особено към мъжете в бакуфу. — Той ли те изпрати?

— Не — призна Рейко. — Той ми нареди да стоя далеч от разследването. Изобщо не подозира, че сега съм тук, и ако разбере, ще се вбеси. Но аз искам да разгадам тази тайна. Искам да докажа, че ние, жените, сме не по-лоши следователи от всеки сосакан. Ще ми помогнеш ли?

Дяволито пламъче проблесна в очите на Ери. Тя кимна, после протегна ръка.

— Първо трябва да обещаеш, че ще ми казваш всичко, което научаваш за разследването на съпруга си.

— Дадено! — Рейко потисна опасенията си за реакцията на Сано, ако усетеше нелоялността ѝ. Но нали трябваше да плати някак си информацията, за която молеше, а и нима Сано заслужаваше нещо друго? — Днес съпругът ми разпитва главния пазач Кушида и сокушицу Ичитеру. Възможно ли е някой от тях да е отровил Харуме?

— Жените във вътрешното крило се обзалагат, че единият от тях е убиецът — каза Ери. — Повечето залагат на Ичитеру... Не за друго, просто са млади и наивни. Не разбират как един мъж може да обича някоя жена толкова страстно, както Кушида — Харуме, и в същото време да я убие.

— А ти защо смяташ, че пазачът е виновен?

— Защото знам нещо, което твоят съпруг със сигурност никога няма да открие: в деня, преди Кушида да бъде отстранен от поста му, един от стражите го хванал в стаята на Харуме. Ровел в шкафа с бельото ѝ. Очевидно е искал да открадне нещо... — „Или да сложи отрова“, помисли си Рейко. — Този инцидент не беше докладван — продължи Ери. — Кушида е началник на пазачите и лесно накара подчинените си да мълчат. Никой нямаше да узнае за случилото се, но една слугиня ги чула как се разправят, и ми каза. Останалите пазачи

няма да проговорят от страх, че дворецовата администрация ще ги накаже сурово за подобно прикриване на нарушение — Ери млъкна за момент. — Сега съжалявам, че не отидох да докладвам на отошийори Чизуру. Харуме можеше още да е жива... — Ери се разхлипа.

— А защо Ичитеру се смята за по-вероятния извършител? — попита Рейко.

Ери стисна устни — очевидно не харесваше наложницата.

— Ичитеру великолепно прикрива емоциите си... От поведението ѝ никога няма да се досетиш, че някога е изпитвала към Харуме нещо по-различно от презрение към една проста селянка. Тя никога няма да признае колко гневна беше, когато шогунът престана да спи с нея, защото вече предпочиташе Харуме. Но един ден миналото лято наложниците ходиха на излет до храма Каней. Точно ги събирах, за да се връщаме, когато чух писъци в гората. Избързах натам и намерих Ичитеру и Харуме да се бият. Търкаляха се по земята като пантери. Ичитеру бе върху Харуме, удряше я и нареждаше, че ще я убие, но няма да ѝ позволи да стане любимка на шогуна. Аз ги разтървах. Дрехите им бяха изцапани, лицата им — одрани и целите в кръв. Харуме плачеше, а Ичитеру бе побесняла от гняв. Разделих ги и после казах на всички, че са се наранили, защото са паднали в едно дърво.

— Това произшествие също ли не е било докладвано?

Ери поклати глава.

— Можех да си изгубя поста за това, че не съм съумяла да поддържам ред сред наложниците. Ичитеру не искаше никой да разбере, а Харуме се страхуваше да не си навлече неприятности.

— Някой виждал ли е Ичитеру в близост до стаята на Харуме преди смъртта ѝ?

— Когато попитах жените, те всички ми отговориха отрицателно. Кое не означава, че Ичитеру не е била там. Може да се е промъкнала незабелязано. Освен това има приятелки, които винаги биха излъгали заради нея.

Значи е имала мотив за убийството и възможност да го извърши, реши Рейко. Ичитеру изглеждаше все по-убедително като заподозряна, но за да докаже вината, ѝ Рейко се нуждаеше от свидетел или от улика.

— Можеш ли да ме пуснеш да говоря с другите жени и да ми помогнеш да претърся стаята на Ичитеру? — попита тя.

— Хмм — Ери изглеждаше изкушена, но после се свъси и поклати глава. — По-добре да не рискувам. Разпоредбите забраняват достъп на външни хора във вътрешното крило. Дори твоят съпруг трябва да има специално разрешително, ако иска да влезе там. Пък и се съмнявам, че ще открие каквото и да било. Ичитеру е умна. Ако тя е убийцата, отдавна се е отървала от останалата отрова... — Ери изведнъж млъкна, а после изражението и стана някак напрегнато. — Знаеш ли, спомних си нещо — бавно подхвана тя след кратка пауза. — Преди около три месеца посред нощ Харуме внезапно я заболя силно корем. Дадох ѝ лекарство за повръщане, за да освободи стомаха си, и после успокоително, за да успее да заспи. Реших, че може някоя храна да не ѝ е понесла, и не си направих труда да докладвам за пристъпа ѝ на доктор Китано, защото до сутринта се беше оправила. Освен това, когато всички наложници бяха изведени в Асакуса за честването на Четирийсет и шестхилядния ден^[1], на косъм от Харуме изсвистя кинжал. Заби се на сантиметри от нея. Никой не разбра кой го беше хвърлил. И то на такава оживена улица! Преди не съм свързвала двете случки, но сега...

— Значи някой се е опитвал да убие Харуме и преди — каза Рейко.

Но кой?

---

[1] Популярен храмов празник — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

След като напусна марионетния театър Сацумадза, Хирата подкара коня си без посока из града. Минаха часове, през които той изживяваше повторно всеки миг, прекаран с жената, която така бясно желаше, но никога нямаше да притежава. Не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за Ичитеру.

Когато най-после се осъзна, видя, че се е озовал в старата си територия — полицейското управление в най-южната част на административния район на Едо. Гледката на познатите високи каменни зидове и потокът от дошини, затворници и служители, които минаваха през охраняваните порти, възвърнаха здравия му разум. Той мислено се наруга за глупашкото си поведение — Ичитеру бе избягнала отговорите на всичките му въпроси. Как да обясни на Сано защо не е успял да установи дали Ичитеру е имала причина и възможност да убие Харуме? Бе провалил разпита на основния заподозрян! Но въпреки това копнееше отново да види прелестното ѝ лице. Дали да не се върне в театъра и да настоява за по-конкретни отговори? Гореща кръв нахлу в слабините му само при мисълта да бъде с нея и да завършат онова, което бяха започнали. С неохота реши, че не е във форма да води обективен разпит; първо трябваше да овладее чувствата си. Освен това имаше и други следи, които трябваше да разследва.

Хирата се отправи към полицейското управление. Остави коня си на един коняр, прекоси двора и влезе в главната сграда. Служители сдаваха или постъпваха на дежурство или довеждаха нарушители в приемната. От един подиум четирима чиновници разпределяха съобщения и се занимаваха с посетители.

— Добър ден, Учида сан — поздрави Хирата главния сред тях.

На бюрото пред него седеше възрастен човек с ведро лице, който му се усмихваше приветливо.

— Охо, вижте кой е дошъл! — Учида, през когото минаваха всички сведения, многократно се бе оказвал неоценим помощник. —

Как е животът в замъка?

След размяната на любезности Хирата обясни защо е дошъл.

— Някакви сведения за възрастен амбулантен търговец, който продава редки лекарства?

— Нищо официално, но до мен стигна слух, който може да ти се стори интересен. Някакви младежи от по-заможните семейства в Суруга, Гинза и Асакуса са се сдобили с вещество, което предизвиква транс и прави секса по-забавен. Не е вредно, нито пък онези, които го вземат, вредят на някого. И тъй като няма закон, който да забранява употребата му, нашите хора не са арестували никого. Според слуховете търговецът бил старец с дълги бели коси и неизвестно име — Учида се изкиска. — Дошините вече го търсят, но не за друго, а за да могат лично да опитат този лек...

— Щом продава еликсири за наслада, може да разполага и с отрова — отбеляза Хирата. — Уведомете ме, ако се чуе нещо за местонахождението му.

Хирата напусна управлението, качи се на коня пред портите... и тутакси се сети за Ичитеру. Наложил си да се съсредоточи върху конкретната си задача. Районите Суруга, Гинза и Асакуса бяха доста отдалечени един от друг; очевидно безименният търговец на лекове обикаляше из целия град и не беше изключено вече да е отишъл другаде. Вместо да разпитва дошина, който бе докладвал за стареца, Хирата реши да използва по-добър, макар и неофициален източник на информация.

И може би работата щеше да отвлече мисълта му от Ичитеру.

Голямата дървена арка на моста Рьогоку прехвърляше река Сумида и свързваше Едо със селските области Хонджо и Фукагава на източния бряг. Рибарски и товарни лодки се плъзгаха по водата — искрящо огледало, което отразяваше пищната есенна растителност покрай брега и синьото небе над нея. Биеха храмови камбани и трептящият им звън пронизваше прозрачния въздух.

Конят на Хирата затрополи по гредите на моста на път за отсрещния район, познат като Хонджо муко Рьогоку — Другата страна на Рьогоку. Областта се бе развила през последните години — блатата бяха пресушени и сега покрай брега се помещаваха складове и кейове. В сянката на Храма на безпомощността — построен върху мястото, където бяха погребани жертвите на големия пожар преди трийсет и

три години — бе изникнал великолепен търговски квартал. Хонджо муко Ръогоку бе станал и популярен център за забавления. Селяни и ронин се тълпяха на широката полоса против пожари, където чайни, ресторанти и комарджийски бърлоги мамеха жадните за удоволствия бедняци. Върху табелата над една менажерия злоещи рисунки изобразяваха диви животни. Викачи приканваха посетители; търговци продаваха захарни изделия, играчки и фойерверки. Хирата се отправи към едно издигнато място, където хората се тълпяха около мъж с впечатляваща външност — беше издокаран със синьо кимоно, памучни гамаша, сламени сандали и червена лента. Гъсти черни коси покриваха не само черепа му, но и други открити части на тялото — бузи, брадичка, врат, глезени, опакото на ръцете и на ходилата му и горния край на гърдите му чак до врата. Рунтави вежди почти скриваха подобните на мъниста очи; уста с остри зъби се хилеше сред огромни мустаци.

— Елате да видите невероятното представление на Плъха — крещеше мъжът и махаше към закритата със завеса врата зад гърба си. — Вижте джуджето Канто и живия Бодхисатва^[1]! Запознайте се и с други ужасни приумици на природата.

Плъха беше родом от далечния северен остров Хокайдо, където студените зимни ветрове ставаха причина хората да се окосмяват прекомерно. Айну, както ги наричаха, напомняха маймуни, бяха твърде примитивни и обикновено много по-високи от другите японци. Нисък и жилест, Плъха вероятно бе джудже в своето племе. На младини бе дошъл в Едо да си търси късмета. Някакъв търговец на тютюн го приютил в магазинчето си и вместо да му дава плата, го склонил срещу пари да го показва на хората като атракция. После му лепнал този прякор и постепенно невзрачната търговия се разраснала до доходно и прочуто шоу с всевъзможни извращения на природата. Понастоящем, двайсет години по-късно, Плъха притежаваше цялото заведение, което бе наследил от господаря си след смъртта му.

— Заповядайте, не се бутайте! — канеше той. — Входът е само десет зени^[2].

Публиката се редеше на опашка пред завесата. Мускулест великан събираше входната такса. Хирата се присъедини към опашката и рече на великана:

— Дошъл съм да се видя с Плъха.

— А-а, Хирата сан — прозвуча откъм завесата и кръглите очички на Плъха заискриха с алчно лукавство. Той потри космати длани. — Какво мога да направя за вас?

— Трябва ми информация — Плъха обикаляше из Едо и околните провинции в непрестанно издирване на всякакви телесни аномалии. С лекота събираше вести и допълваше доходите си, продавайки отбрани сведения. Докато работеше в силите на реда, Хирата бе хванал Плъха по време на проверка в един незаконен публичен дом, но вместо да го задържи, го пусна срещу важна информация за престъпник, когото все не успяваха да заловят. Оттогава Хирата често го използваше — цените му бяха високи, но пък сведенията му винаги бяха точни. — Търся пътуващ търговец на лекове на име Чойей — каза Хирата и му предаде оскъдната информация, с която разполагаше за този човек.

Дивата усмивка на Плъха блесна.

— Значи искате да знаете кой е купил отровата, с която е била убита наложницата на шогуна. Не е лесно да се открие човек, който не иска да бъде намерен.

Хирата не се подведе. Плъха винаги започваше да преговаря, като подчертаваше колко трудно е да се получи дадена информация.

— Трийсет медни монети, ако го намериш до утре — каза Хирата. — След това двайсет.

— Сто медни монети независимо кога ще намеря вашия човек.

Пазарлъкът продължи и накрая Хирата каза:

— Седемдесет монети, ако го намериш до два дни, петдесет за по-късно и нищо, ако го открия преди теб. Това е последното ми предложение.

— Добре, но искам аванс от двайсет монети да си покрия разходите — съгласи се Плъха.

Хирата кимна и му даде парите. Плъха ги тикна в кесията на кръста си и после се изправи пред насъбралата се публика, за да обяви коронния номер в програмата:

— Сега ще видите сензацията Фукурокуджо, бог на мъдростта! — на сцената излезе момче на около десет години. Чертите му бяха дребни като на бебе, очите му бяха затворени, а главата му бе силно удължена и напомняше статуя на древно божество. Откъм публиката се разнесоха възклицания на изненада. — Само срещу пет зени

Фукурокуджо ще ви предскаже съдбата! — извика Плъха. Публиката нетърпеливо се заблъска напред. Плъха каза на Хирата: — За да скрепим пазарлъка, ще ви подаря едно гледане — той отведе Хирата на сцената и сложи ръката му върху челото на момчето. — О, велики Фукурокуджо, какво виждаш в съдбата на този човек?

С все тъй затворени очи „божеството“ произнесе с тънък детски гласец:

— Виждам красива жена. Много красива. Виждам опасност и смърт... Ах, пазете се, пазете се!

В съзнанието на Хирата изведнъж нахлу споменът за Ичитеру. Спомни си лукавството ѝ и наказанието, което го застрашаваше, задето общува с наложница на шогуна. Но продължи да копнее за нея със стъписваща страст. Знаеше, че трябва да я види отново — каквото и да му костваше това...

---

[1] В будизма божество наставник на хората по пътя им към нравствено усъвършенстване и нирвана — Б.пр. ↑

[2] Дребна японска монета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Златистият герб над портите на даймио Мияги Шигеру от провинция Тоса представляваше двойка лебеди, обърнати един към друг, със сключени около тях криле, които се докосваха с връхчетата си. Сано пристигна по здрач и възрастен слуга го въведе в къщата. Остави обувките и мечовете си в антрето. Отвътре къщата изглеждаше стара, дървената облицовка в коридора бе потъмняла от времето и вероятно запазена от по-стара постройка. Във въздуха се усещаше едва доловим мирис на мухъл, влага, дим и човешки дъх. В приемната точно свършваше някаква странна мелодия, когато слугата въведе Сано и обяви:

— Уважаеми господарю Мияги, уважаема господарке Мияги, представям ви Сано Ичиро, сосакан на шогун.

В стаята имаше четирима души — сивокос самурай, излегнат върху копринени възглавници, жена на средна възраст, която бе коленичила до него, и две красиви девойки — едната с шамисен в ръка, а другата — с дървена флейта. Сано коленичи, поклони се и се обърна към мъжа.

— Мияги сан, разследвам убийството на сокушицу Харуме и трябва да ви задам няколко въпроса.

За миг всички се втренчиха в Сано с безмълвна предпазливост. В помещението горяха цилиндрични бели фенери и създаваха интимна атмосфера, характерна по-скоро за късна нощ. Мангали с дървени въглища успяваха да прогонят с топлината си есенния хлад. Знакът с лебедите на фамилията Мияги се повтаряше в кръгове, изрязани върху гредите на тавана и по колоните, в златните гербове върху лакирани масички и шкафове и върху кафявия копринен халат на домакина. Сано доби усещането за един затворен свят, чиито обитатели приемаха външните хора като натрапници. Едва доловим мирис на парфюм, на ароматно масло за коса и на мускусен аромат оформяше около тях пашкул, сякаш те дишаха в своя собствена атмосфера.

— Нека първо ви предложим да се подкрепите? — отвърна даймио Мияги и с жест посочи към ниската масичка, където имаше чайник, чашки, поднос за пушене, каничка саке и изобилие от плодове, сладки и суши — малки питки от студен ориз, гарнирани със сурова риба. Както повеляваше обичаят, Сано учтиво отказа, остави се да го убеждават и накрая благосклонно прие.

— Питам се дали ще разберете за мен... — владетелят Мияги имаше тънко мършаво тяло и удължено лице. Кожата на врата и на страните му бе провиснала. Провлеченият му говор съответстваше на отпуснатата му поза. — Е, беше ми ясно, че рано или късно връзката ми с Харуме ще стане известна. Мецуке действат безотказно. Радвам се, че се случи след смъртта ѝ, когато вече едва ли има някакво значение. Питайте каквото желаете.

Запазвайки евентуалното предимство, което му даваше тайната, че притежава дневника на Харуме, Сано не опроверга убеждението на даймио, че шпионите на Токугава са разкрили връзката му.

— Може би ще бъде по-добре да разговаряме насаме — каза Сано и погледна към госпожа Мияги. Той се нуждаеше от интимните подробности на една любовна връзка, които владетелят Мияги най-вероятно би искал да скрие от своята съпруга.

Но той каза:

— Жена ми ще остане. Тя знае всичко.

— Ние сме братовчеди, свързани в практичен брак — поясни госпожа Мияги. Наистина тя удивително приличаше на своя съпруг — със същата кожа, черти на лицето и тънка фигура. Въпреки това позата ѝ бе скована, кафявите ѝ очи — лишени от всякакъв блясък, а устните ѝ — без червило и здраво стиснати. Имаше дълбок, почти мъжки глас. Докато всичко при владетеля Мияги издаваше слабост и чувственост, тя изглеждаше строга и суха в брокатеното си кимоно. — Няма нужда да пазим тайни един от друг — после добави: — Но може би наистина трябва да говорим насаме. Снежинка? Орехче? — Тя направи знак на деvojките, които мигом станаха и коленичиха пред нея. — Това са наложниците на моя съпруг — каза тя и Сано ахна от изненада, защото бе решил, че момичетата са техни дъщери. Като погали майчински всяка по бузата, госпожа Мияги каза: — Можете вече да си вървите. Продължавайте с упражненията по музика.

— Да, уважаема господарке — произнесоха девойките в хор, поклониха се и напуснаха стаята.

— Значи вие сте знаели, че съпругът ви се е срещал тайно с Харуме в Асакуса? — попита Сано.

— Разбира се — устата на жената се изкриви в усмивка, разкривайки почернените ѝ зъби. — Аз отговарям за всички развлечения на своя господар. Аз избирам наложниците и куртизанките му. Миналото лято се запознах с Харуме и я представих на съпруга си. Организирах всяка тяхна среща — изпращах на Харуме писма, в които ѝ посочвах кога да бъде в странноприемницата.

— Поели сте голям риск, като сте потърсили забавление с наложницата на шогуна — обърна се Сано към владетеля Мияги.

— Играта с опасността ми доставя удоволствие — даймио се протегна сладно. Езикът му се показва и навлажни устните му със слюнка.

Откровен любител на плътските удоволствия, той изглеждаше като човек, който се наслаждава на всяко физическо усещане. Носеше робата си, сякаш усещаше меката ласка на коприната върху кожата си. Взе една лула от металния поднос и дръпна с бавна решимост, след което въздъхна, изпускайки дима. Приличаше на голямо дете, но в същото време зад премрежените му очи Сано видя зловеща сянка. Той си спомни какво знаеше за клана Мияги. Бяха известни по-скоро с разврата си, отколкото с някаква политическа роля. Носеха се слухове за прелюбодеяние, кръвосмешение и перверзни — както около мъжете, така и около жените от рода, но богатството им откупваше тяхната безнаказаност от страна на закона. Очевидно сегашният даймио следваше семейната традиция, но дали тази традиция включваше и насилие. Сано се обърна към двамата и каза:

— Знаете ли, че Харуме е възнамерявала да се татуира?

Владетелят Мияги кимна и си дръпна от лулата. Съпругата му отвърна:

— Да, знаехме. Мъжът ми искаше тя да докаже предаността си. Аз ѝ написах писмо, в което я помолих да го стори.

Сано се запита дали сковаността в поведението на госпожа Мияги издаваше фригидност, или бе резултат на нещо друго. После извади от платнената кесия на кръста си черната лакирана мастилница на Харуме и попита:

— От вас ли е получила това?

— Да, това е бурканчето за туш, което ѝ изпратихме заедно с писмото — отвърна невъзмутимо господарката Мияги. — Аз го купих. Съпругът ми изписа името на Харуме върху капачето.

— Кога беше това? — попита Сано.

Госпожа Мияги се замисли.

— Преди четири дни, струва ми се.

Значи преди Кушида да бъде отстранен от длъжност и след оплакването на Харуме. Но Кушида се кълнеше, че не е знаел за татуировката, а Сано нямаше информация за Ичитеру. Вероятно Хирата вече е разбрал. А може самите съпрузи Мияги да са сложили отрова в мастилото.

— В добри отношения ли бяхте с Харуме? — обърна се Сано към владетеля Мияги.

Даймио вяло сви рамене.

— Не сме се карали, ако това имате предвид. Обичах я, доколкото изобщо съм способен да обичам някого. Вземах онова, което ми бе нужно от тази връзка, и, предполагам, тя е правела същото.

— А каква беше нейната облага от връзката ви? — в дневника се обясняваше, че партньорът е получавал удовлетворение, а Харуме — не. Сано бе любопитен защо красивата наложница е рискувала живота си за някакви жалки срещи с този тъй непривлекателен мъж.

За първи път владетелят Мияги изглеждаше притеснен — адамовата му ябълка заподскача под отпуснатата плът на шията му и той погледна към съпругата си. Госпожа Мияги му се притече на помощ:

— Харуме копнееше за приключения, сосакан Сано. Срещите ѝ с мъжа ми удовлетворяваха тази нейна потребност.

— А вие? — попита Сано. — Какво отношение имахте към Харуме и към тази връзка?

Жената се усмихна отново — безкрайно неприятно изражение, което подчертаваше грозотата ѝ.

— Бях благодарна на Харуме за това, че доставя удоволствие на съпруга ми.

Сано потисна тръпка на отвращение. Господарката Мияги приличаше на някой дърт сводник от публичен дом в квартала на удоволствията Йошивара. Тя дори не се интересуваше колко цинична

или перверзна изглежда. От дъното на коридора долитаха приглушени акорди и гласовете на наложниците. Сано внезапно си даде сметка, колко тиха бе къщата: не се чуваха никакви звуци — нямаше тропот на патрулиращи войници, които да охраняват имението, нямаше суетене на слуги и работници, а и солидно изградената постройка изолираше шумовете от улицата и усилваше впечатлението му за един затворен свят. Ама че странно домакинство!

— Нали виждате — каза даймио Мияги с въздишка на отегчение, — нито съпругата ми, нито аз имаме причини да убиваме Харуме. Ще тъгувам за удоволствието, което ми доставяше. А жена ми никога не е била ревнива.

— Кой друг е имал достъп до мастилницата, преди да се озове у Харуме? — попита Сано.

— Куриерът, който я отнесе в замъка Едо отвърна госпожа Мияги, — както и васалите, прислугата, Снежинка и Орехче. Когато донесох мастилницата, мъжът ми не беше тук, тъй че я оставих на бюрото му. Минаха няколко часа преди да я изпратим. Всеки може да е пуснал отровата вътре...

Дали просто предаваше действителното положение, или прикриваше себе си и владетеля Мияги, насочвайки подозренията към другите обитатели на имението? Може би някой от тях е таял омраза към Харуме?

— Моите помощници ще дойдат да разпитат всички в дома ви — каза Сано. Даймио Мияги кимна с безразличие. А сега към деликатната, критичната част от разпита, помисли си Сано и попита: — Имате ли деца?

Никой от двамата съпрузи не промени изражението си, но тренираните сетива на Сано доловиха внезапно напрежение във въздуха. Госпожа Мияги седеше неподвижно с поглед, вперен в нищото, а владетелят Мияги каза:

— Не. Нямаме... — в тона му прозвуча съжаление. — Липсата на син ме принуди да обявя един племенник за свой наследник.

Сано реши, че е докоснал болезнена точка. Но дневникът на Харуме описваше владетеля Мияги като воайор, който предпочита самозадоволяването пред акта с жена. Тази негова особеност в съчетание с факта, че той и съпругата му са бездетни, означаваше ли, че даймио е импотентен? Нима шогунът — слаб, болнав и склонен към

хомосексуализъм — бе действителният баща на нероденото дете на Харуме?

— Владетелю Мияги, доколкото знам, Харуме се е събличала и се е докосвала, а вие сте наблюдавали през прозореца — каза Сано направо, защото не можеше да пести на развратния даймио неприятните чувства за сметка на собственото си разследване.

— Боже, мецуке наистина си ги бива! — изрече провлечено, владетелят Мияги. — Да, така е. Но не разбирам по какъв начин ви засягат моите интимни навици... — госпожа Мияги стоеше безмълвна. Двамата изобщо не се поглеждаха, но излъчваха враждебност. Уж толкова свободно и охотно говореха за извънбрачните връзки на даймио, а сега с такава неприязън отвърщаха на въпросите за подробностите.

— Някога имали ли сте сношение с Харуме? — попита Сано.

Владетелят Мияги се изкиска нервно и погледна към съпругата си. Тя не му предложи помощ и той продължи несигурно:

— Но, сосакан Сано, това вече граничи с неуважение... Каква връзка имат тези детайли с убийството?

— В едно разследване всичко, свързано с живота на жертвата, може да се окаже важно — поясни Сано. Нямаше как да му каже за бременността на Харуме, преди да уведоми шогуна. — Отговорете на въпроса, ако обичате.

Владетелят Мияги въздъхна, после поклати глава, свел поглед.

— Добре. Не... не съм имал сношение с Харуме.

— Разбира се, че не е имал! — избликът на госпожа Мияги стресна Сано. Втрещена в него, тя попита: — Смятате ли, че съпругът ми е толкова глупав, че да посегне на наложницата на шогуна? И да рискува да намери смъртта си? Изобщо не я е докосвал, никога. Не би го сторил!

Не би го сторил... или не би могъл да го стори? Ето къде бе причината за вълнението, която Сано бе почувствал у госпожа Мияги, макар че не си обясняваше тази нейна невъздържаност.

— Казвате, че сте организирали връзката на съпруга си с Харуме. Защо мисълта, че той може да я е любил, ви напраща?

— Нищо подобно! — госпожа Мияги възвърна с явно усилие спокойствието си, макар че страните ѝ пламтяха в грозна червенина. —

Мисля, че вече обясних отношението си към жените на моя съпруг — отвърна тя студено.

В настъпилата тишина даймио се сви в своите възглавници, сякаш желаше да изчезне зад тях. Пръстите му си играеха с една дипла на халата му и се наслаждаваха на меката коприна. Господарката Мияги седеше неподвижно, прехапала устни. Откъм дъното на коридора долетя звънкият смях на наложниците. Сано бе сигурен, че съпрузите лъжат за нещо — за връзката им с Харуме или за чувствата им към нея? Дали пък знаят за бременността, защото даймио е отговорен за нея? И защо крият истината? За да избегнат скандал и наказание... или заради обвинение в убийство?

— Става късно, сосакан сама — каза най-накрая господарката Мияги. Съпругът ѝ кимна с облекчение, че тя отново бе поела положението в свои ръце. — Ако имате още въпроси, може би ще бъдете така добър да се отбиете друг път.

Сано се поклони.

— Може и така да стане — каза той, докато се изправяше. После, тласнат от внезапен порив, се обърна към владетеля Мияги: — Коя странноприемница използвахте с Харуме за срещите си?

Господарят Мияги се поколеба, но после отговори:

— „Цубаме“^[1] в Асакуса.

Докато слугата го провеждаше вън от стаята, Сано се обърна и видя съпрузите Мияги, които го наблюдаваха със строга непроницаемост. Вече извън портите, сякаш почувства как странният им уединен свят се затваря зад него като защитна мембрана. Може би когато Хирата проследи търговеца на лекове, разследването отново ще ги върне към семейство Мияги. Но сега мислите му се насочиха към къщи. Сано се метна на коня и пое по широката улица.

Луната се бе изкатерила по вечерното небе над замъка Едо, където Рейко чакаше своя съпруг. Мисълта за красотата ѝ го заля с магическа пречистваща сила. Може би тази вечер двамата с Рейко ще успеят да изгладят снощната разпра и ще започнат своя брачен живот отначало.

---

[1] Лястовичка (яп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Из Едо кънтеше лай на кучета, нощта обгръщаше града с мразовит мрак, гасеше светлините и опразваше улиците. Лунната светлина бе превърнала река Сумида в ивица разтопено сребро. В края на един кей далеч нагоре по течението имаше беседка. От извитите краища на керемидения ѝ покрив висяха фенери и осветяваха флаговете с герба на Токугава и издяланите в каменните стени позлатени дракони. Войници стояха на пост край павилиона, за да охраняват спокойствието и уединението на единствения ѝ обитател. Вътре Янагисава седеше върху покрития с татами под и проучваше официални документи на трепкащата светлина на лампите. Останките от вечерята му се намираха върху един поднос от страни; от мангал с дървени въглища се издигаше дим и излизаше навън през покрити с тънка решетка прозорци. Това бе любимото място на Янагисава за тайни срещи — далеч от замъка и от всички възможни шпиони. Тъкмо бе изслушал доклада на двама мецуке, които току-що се бяха върнали от задачи в провинцията. Сега очакваше последния си посетител, който трябваше да му донесе новини по най-важния въпрос — за хода на плана му срещу сосакан Сано.

По кея се разнесоха гласове и стъпки. Янагисава захвърли документите на покритата с възглавница пейка и стана. Надникна през прозореца и видя пазач, който съпровождаше дребна фигура по пътеката към павилиона. Янагисава се усмихна, когато разпозна Шичисабуро, облечен в ярките си театрални одежди от брокат. Нетърпението ускори ударите на сърцето му. Той рязко отвори вратата и в помещението нахлу студен въздух.

Шичисабуро вървеше нагоре по кея с церемониална грация, все едно излизаше на сцената на театър Но. Щом видя своя господар, очите му засияха, той се поклони и запя:

Сега ще представя танца на луната,

*ръкавите ми са пълзящи облаци.
И с песен ще излея радостта си —
отново и отново, докато трай нощта.*

Това бе цитат от пиесата „Кантан“^[1] на великия Дзеами Мотокийо^[2] за един китайски селянин, който си представя как се възкачва на императорския трон.

Янагисава и Шичисабуро често се забавляваха, разменяйки си реплики от някоя любима драма. Като чу любимата си песен от тази пиеса, дворецовият управител се разчувства и топлината на желанието изпълни цялото му тяло. Момъкът бе изкусен актьор и тъй поразително красив, но на този етап деловата работа стоеше преди удоволствието. Янагисава дръпна Шичисабуро в беседката, затвори вратата и попита:

— Изпълни ли нарежданията, които ти дадох снощи?

— О, да, господарю мой.

На светлината на лампата лицето на младия актьор излъчваше щастие. Присъствието му изпълваше помещението със свежия сладък мирис на младостта.

— Имаше ли някакви трудности да се озовеш вътре?

— Никакви, господарю мой — отвърна Шичисабуро. — Следвах указанията ви. Никой не ме спря. Беше безупречно.

— Успя ли да намериш, каквото трябва? — независимо от факта, че бяха сами, Янагисава съблюдаваше обичайната си практика да говори предпазливо.

— О, да. Беше точно там, където ми казахте.

— Някой видя ли те?

Младият актьор поклати глава.

— Не, господарю мой, бях много внимателен — устните му трепнаха в дяволита усмивка. — А дори и да са ме видели, никой не би ме познал, нито би разбрал какво правя.

— Да, наистина — Янагисава също се усмихна. — Къде го сложи? — актьорът се вдигна на пръсти и прошепна отговора си в ухото на дворецовия управител. Той се изкиска: — Великолепно! Блестящ си!

Шичисабуро плесна весело с ръце.

— Не, ваша светлост, вие сте блестящ. Сосакан Сано със сигурност ще се улови в капана! — но после съмнение набразди по детски гладкото му чело: — Ами какво ще стане, ако случайно го пропусне?

— Няма — отвърна убедено Янагисава. — Зная как мисли и как действа Сано. Ще постъпи точно както съм предвидил. Но ако по някаква причина не го стори, лично ще му помогна... — Янагисава отново се изкиска. — Не е ли забавно? Единият ми съперник предоставя на другия оръдието за унищожението и на двамата. А ние трябва само малко да почакаме... А! Сецам се как по-приятно да прекараме времето си, докато чакаме. Ела тук.

Янагисава хвана Шичисабуро за ръката и го придърпа към себе си. Но момчето се отдръпна.

— Почакайте, господарю. Имам една изненада за вас. Ще ми позволите ли? — и с изкусителна усмивка развърза пояса си и го пусна на пода. Бавно и тържествено съблече горното си кимоно, смъкна широките си панталони, пусна ги на пода и ги прекрачи. Янагисава го гледаше като упоен — никой не умееше да се съблича с такава безупречна грация. Нямаше търпение да види каква нова еротична наслада му е приготвил актьорът. Очите на Шичисабуро сияеха възбудено. После смъкна бавно бялата си долна роба и я остави да се свлече на пода. Победоносно протегна ръце и се остави на щателния оглед на Янагисава. Дворцовият управител ахна; сърцето му сякаш спря. Пресни разрези бяха белязали гърдите на момъка — все още кървящи, зловещи на фона на бледата гладка кожа. Най-жестокият от тях прорязваше зърното на лявата му гърд. Друг преминаваше през пъпа му и се губеше в превръзката на слабините му. Момъкът изглеждаше като жертва на жестоко нападение. — Направих го за вас, господарю мой! — възкликна Шичисабуро. — За да покажа, че съм готов да понасям болка и да страдам за вас!

Ритуалното самоосакатяване, изпълнено с мечове или кинжали, бе древна практика, прилагана от векове. Чрез нея самураите любовници даваха израз на своята вяност и взаимна отдаденост. Янагисава бе поласкан от старанието на актьора да му достави удоволствие. Разсмя се и каза:

— Добре си се справил!

Шичисабуро коленичи. Взе ръката на Янагисава и я притисна върху раната на гърдта си. Кожата му сякаш гореше.

— С кръвта си се вричам във вечна любов към вас, господарю мой — прошепна младежът. Очите му пламтяха от страст — истинска, неподправена.

Смехът заглъхна в гърлото на Янагисава. Слисан, той възкликна:

— Ама ти май говориш сериозно? — дълбоко в него нещо се разтърси. — Всичко, което казваш за чувствата си към мен, е истина. Не играеш. Убеден си във всяка своя дума.

Момъкът кимна.

— В началото играех — призна той. — После започнах да се влюбвам във вас — усмивката му бе изпълнена с любов и копнеж. — Вие сте тъй красив и силен, тъй интелигентен и могъщ. Вие сте всичко, което искам, което бих си пожелал да бъда. Бих направил всичко за вас!

Порой от чувства заля Янагисава. Първо дойде недоверието, че някой може да направи такъв жест на саможертва в негово име. Очите му се изпълниха със сълзи — сълзи, за които смяташе, че са пресъхнали след погребението на брат му, но които се бяха събирали в огромния язовир на самотата. Дарът на Шичисабуро го трогна до дъното на душата му. Испита желание да прегърне момъка и да изхлипа благодарността си, да почувства прегръдката на ласкавите му ръце, да смъкне щитовете от вкамененото си сърце... И тогава през разстоянието на времето той дочу гласа на баща си: „Недостоеен да бъде мой син.“ И си спомни ударите с дървената сопа. Отново се почувства жалък и недостоеен за любов. Припомни си, че вече е най-могъщият след шогуна, а Шичисабуро е само някакъв прост селянин. Що за безразсъдство — да си позволява да обича владетеля на Япония? Копнежът и признателността на Янагисава се превърнаха в ярост. Той отдръпна ръката си от Шичисабуро:

— Как смееш да се държиш към мен тъй непочтително? — и зашлеви момъка. Актьорът ахна изумен; обиди изпълни очите му. — Никога не съм ти заповядвал да ме обичаш! Как смееш! — изкрещя дворцовият управител. Любовта правеше човек уязвим и зависим; тя носеше само нещастие. Родителите му бяха поругали детските му усилия да им угоди и да спечели любовта им и с това му бяха причинили повече болка, отколкото с побоищата. Любовта на

Шичисабуро носеше същата заплаха, освен ако не предотврати опасността веднага. — Аз съм твой господар, а не любовник! — гласът му прозвуча дрезгаво от усилието да овладее противоречивите си емоции. — Покажи някакво уважение! Поклони се! — той замахна с ръка и удари коленичилия момък. Шичисабуро се просна на пода.

— Съжалявам, господарю! — изхлипа той. — Не съм искал да ви обида. Мислех, че онова, което сторих, ще ви достави удоволствие. Гомен насай, хиляди извинения, простете!

Шичисабуро се повдигна на лакти. Дворцовият управител го удари в челюстта и момъкът падна отново. После грубо разкъса препаската около слабините му, съблече собствената си роба, притисна младия актьор с лице към рогозката, и започна да го обладава.

— Сега ще ти покажа кой е господарят и кой робът! — крещеше Янагисава между тласъците.

Шичисабуро избухна в сълзи.

— Ако това е угодно на моя господар, повече никога няма да говоря за любовта си — извика той. — Нека забравим случилото се! — но вече не можеха да се върнат назад; всичко се бе променило. Янагисава обсипа с юмруци гърба му. Момъкът стенеше, но без да се съпротивява, и с това още повече вбеси дворцовия управител. — Можете да правите с мене... каквото пожелаете — изплака Шичисабуро между стенанията си. — Аз приемам... болката. Дори и ако не желаете... моята любов... аз съм ваш завинаги. Ще направя... всичко за вас!

И Янагисава изведнъж осъзна какво трябва да стори — да приключи връзката си с Шичисабуро веднъж завинаги. Иначе рано или късно щеше да се поддаде на емоциите си, а това би означавало да рухнат властта му, усилията му, самият той.

Но засега актьорът все още му беше твърде полезен и може би отново щеше да има нужда от услугите му.

---

[1] Област в древен Китай. На японски кантан означава възхищение — Б.пр. ↑

[2] Японски драматург (1363–1443), смятан за най-големия майстор в историята на театър Но — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Последната задача на Сано за деня бе да изслуша отчетите на помощниците си за хода на разпитите, за издирването на билкаря и за обиска на вътрешното крило. На този етап обаче никой от хората му не можеше да се похвали с голям напредък. Сано им даде указания за следващия ден, възложи на една група от тях да проследят как мастилницата и писмото са стигнали от имението на Мияги до стаята на Харуме, и после всички се разотидоха. Остана само с Хирата.

— Открих възможна следа към търговеца на лекове — похвали се Хирата. — Някакъв старец бродел из града и продавал афродизиаки. Използвах един от информаторите си, Плъха...

Сано кимна одобрително.

— А сокушицу Ичитеру?

Хирата плъзна поглед встрани.

— Говорих с нея. Но... засега нямам какво да докладвам... — изглеждаше необичайно отвлечен, а очите му горяха с особена сила.

Сано се разтревожи от уклончивостта на Хирата, но предпочете да не го кори.

— Добре, но гледай утре да приключиш с разпита ѝ — каза той и смени темата с разказа за огледа на трупа и за разговора си с Кушида и със семейство Мияги. — Засега ще пазим информацията за бременността в тайна, а ти се опитай дискретно да установиш дали някой знае, или се досеща за това.

— Смятате ли, че тя самата е знаела?

Сано се замисли.

— Струва ми се, че поне е подозирала. Според мен не е съобщила за бременността си, защото не е била сигурна кой е бащата — Сано забеляза, че Хирата не го слуша, а се е втренчил в празното пространство. — Хирата?

Хирата трепна и се изчерви.

— Да, сосакан сама!

„Ако Хирата не започне да се държи отново нормално, помисли си Сано, в най-скоро време трябва да си поговоря с него сериозно.“ Но точно сега нямаше търпение да види Рейко.

— Какво искаш да кажеш с това „Няма я“? — попита Сано слугата, който го посрещна на вратата с вестта, че Рейко е излязла от къщи сутринта и още не се е върнала. — Къде отиде?

— Не каза, господарю. От ескорта пристигна вест, че я водят на различни места в Гинза и в Нихонбаши.

Сано усети, че го обзема неприятно подозрение.

— Кога ще се върне?

— Никой не знае. Съжалявам, господарю.

Раздразнен от отлагането на една романтична вечер, Сано усети, че е гладен — не беше ял нищо от обед. А и имаше нужда да отмие от себе си скверните следи от аутопсията.

— Пригответ ми ваната и ми донеси вечеря — нареди на слугата си.

След като се изкъпа, се преоблече в чист халат и се настани в топлата, осветена от лампите всекидневна. Опита се да изяде вечерята си от ориз, задушена риба, зеленчуци и чай, но раздразнението му към Рейко скоро се превърна в тревога. Нещо лошо ли се бе случило? Или го беше напуснала? Загубил апетит, закрачи напред-назад из стаята. Представи си, че Рейко е в някоя горяща постройка или че са я нападнали бандити. Само да се прибере у дома жива и здрава, хубаво ще я нареди!

И тогава чу отвън тропот на копита. Сърцето му подскочи с облекчение. Най-накрая! Втурна се към входната врата. Рейко влезе, придружена от прислугата си. Студеният вятър бе запалил живи искри в очите ѝ и бе измъкнал няколко дълги кичура от фризурата ѝ. Тя изглеждаше наистина прекрасна... и доволна от себе си.

— Къде беше? — попита Сано. — Не трябваше да излизаш без мое разрешение. И на никого не си казала къде отиваш... Какво си правила тъй късно навън?

Слугите, предчувствайки семеен спор, побързаха да изчезнат. Рейко изпъна рамене и издаде напред нежната си брадичка.

— Разследвах убийството на Харуме!

— След като ти забраних да го правиш?

— Да!

Въпреки гнева си Сано се възхити на смелостта ѝ. Една по-слаба жена би излъгала, за да избегне порицанието, вместо да му се противопостави. Привличането, което изпитваше към нея, изпълзи въздуха на сумрачния коридор с невидими искри. Усети, че и тя изпитва същото. Изведнъж в погледа ѝ се мярна стеснителност и машинално понечи да оправи разрошената си коса. Той усети как започва да се възбужда против волята си. Насила избухна в саркастичен смях.

— И как разследваш? Какво всъщност би могла да правиш?

С вкопчени една в друга ръце и сковани от усилието да се владее челюсти Рейко отвърна:

— Не бързайте да ми се присмивате, съпруже — леден упрек заскрежи гласа ѝ. — Ходих в Нихонбаши да се видя с моята братовчедка Ери, която е служителка във вътрешното крило. Каза, че главният пазач Кушида е бил заварен в стаята на Харуме два дни преди убийството. А наложницата Ичитеру е заплашила с убийство Харуме при едно тяхно сбиване край храма Каней... — тя улови изненадания поглед на Сано и прихна: — Не знаехте, нали? И без мен никога нямаше да разберете, защото и двата инцидента са били потулени. Освен това братовчедка ми Ери смята, че миналото лято някой е хвърлил кинжал по Харуме и се е опитал да я отрови — Рейко с описа събитията и после каза: — Колко време би ви отнело да разберете всичко това? Вие имате нужда от помощта ми. Признайте го!

Тези показания пращаха пазача Кушида в стаята на Харуме в същия ден, когато владетелят Мияги и съпругата му бяха изпратили мастилницата. Кушида може да е прочел писмото и да е съзрял идеалната възможност да сложи отровата, с която вече е бил замислил да я убие. Освен това Рейко бе потвърдила омразата на Ичитеру към Харуме. Сано бе впечатлен от уменията на Рейко, но и вбесен от отсъствието на всякакви угризения.

— Подобни странични факти не могат да разрешат дадения случай — рече той, макар и сам да знаеше, че понякога става точно така. — Пък и как да бъда сигурен, че братовчедката ти е надежден свидетел или че теориите ѝ са верни? Защо въпреки забраната ми си се изложила на опасност?

— Опасност? — Рейко се смръщи озадачена. — Какво му е опасното на това да си побъбриш с някоя роднина?

Още по-ядосан, Сано отвърна:

— Като йорики имах секретар, един момък, по-млад и от теб... — гласът му потрепери при спомена за детската наивност на Цунехико. — Беше убит в една крайпътна странноприемница... Издъхна с прерязано гърло в локва от собствената си кръв. Не бе направил нищо, за да заслужи такава смърт. Единствената му грешка бе, че ме съпровождаше при разследването на едно убийство...

Очите на Рейко се разшириха от ужас.

— О, богове! Но вие... сте жив и здрав...

— Цяло чудо е — извърна рязко глава Сано, — защото бях нападан, раняван, подпалван, бит... толкова пъти, че не ми се мисли. Тъй че повярвай ми, детективската работа е опасна. Тя може да ти коства много, дори и живота ти...

Рейко го изгледа втренчено.

— И всичко това се е случило, докато сте разследвали престъпления и сте залавяли убийци? — изрече тя бавно. В гласа ѝ вече нямаше неприязън, а само чиста детинска възхита. Сано кимна безмълвно. — Не знаех — Рейко колебливо пристъпи към него. Той стоеше вцепенен, неспособен дори да си поеме дъх. Усети у младата си съпруга своята собствена жажда за истина и справедливост, а тази прилика на духа бе безспорна основа за любов. Сано се развълнува и ужаси. Лицето ѝ грееше от радост, бузите ѝ бяха поруменели от бликналата страст, фината ѝ ръка се протегна импулсивно към него. — Вие разбирате как се чувствам — промълви тя. — Нека работим заедно. Двамата можем да разгадаем убийството на Харуме!

Сано копнееше да поеме протегнатата към него ръка. Винаги бе мечтал да има за брачен партньор жена, с която да може да споделя мисията си. Но не можеше да въвлече крехката и неустойимо красива Рейко в гибелната мрежа на професията си. Затова с усилие каза:

— Ти чу основанията за желанието ми да стоиш настрана от разследването. Решението ми е окончателно.

Ръката на Рейко се отпусна. Болка угаси лъчезарието ѝ като плащаница, хвърлена върху лампа, но решимостта ѝ остана все тъй непоколебима.

— Защо да не разполагам със собствения си живот и да нямам право да го рискувам, когато аз реша? Или моята чест означава по-малко от вашата само защото съм жена? В моите вени също тече самурайска кръв. Преди векове бих се сражавала редом с вас. Защо не сега?

— Защото да постъпиш другояче, би било проява на откровен егоизъм и на елементарно незачитане. А сега ми кажи защо си ходила в Гинза. За още женски клюки?

— Щом подценявате работата ми, не заслужавате да знаете! — в мелодичния глас на Рейко се усети сърцевина от стомана. Изражението ѝ бе също тъй студено и твърдо. — А сега ме извинете, моля.

Докато тя минаваше покрай него, Сано бе обзет от чувство за непреодолима загуба.

— Рейко. Почакай! — той я сграбчи за ръката.

Тя го изгледа гневно и с едно движение се освободи. Ръкавът ѝ се скъса с рязък звук. Тя излезе от стаята и остави Сано с дълго парче коприна в ръката.

За миг продължи да гледа след нея. После хвърли ядосано ивицата плат на пода. Отиде в стаята си, облече се за излизане, окачи мечовете на кръста си и извика един слуга.

— Кажи да оседлат коня ми — нареди той.

Не можеше да разреши проблема си сам. Ето защо щеше да се посъветва с единствения човек, който можеше да му помогне за Рейко... и който може би също притежаваше важна за разследването информация.

— Добър вечер, Сано сан. Влезте, моля! — съдията Уеда седеше сам в кабинета си и не изглеждаше изненадан от неочакваната поява на Сано. На бюрото му светеха лампи сред пособия за писане, официални документи и разпилени листа — очевидно бе затънал в изостанала от деня работа. Обърна се към слугата и заръча: — Донеси чай за дълбоко уважавания ми зет — после махна на Сано да коленичи срещу него. Сано се подчини, но стомахът му се бе свил на топка от напрежение и срам — уж е високопоставен самурай, а не може да се оправи с някаква си жена. Съдията Уеда му спести усилията да обяснява: — Дъщеря ми, нали? — Сано кимна, а върху лицето на възрастния човек

се изписа мрачно съчувствие. — Така и предполагах. Какво е направила този път?

Окуражен от откровеността на съдията, Сано му разказа цялата история. Слугата донесе чай. Съдията Уеда се навъси и каза с властния тон, който използваше в съда:

— Моята дъщеря е твърде интелигентна и волева. Трябва да я държите с твърда ръка и да ѝ покажете кой командва в къщата... — после въздъхна и възвърна обичайния си глас: — Нима това го казвам аз? Аз, който винаги съм отстъпвал пред желанията на Рейко. Сано сан, опасявам се, че не съм човекът, който може да ви даде съвет — те се спогледаха с печално разбиране: единият от двамата магистрати на Едо и най-висшият следовател в държавата не можеха да разберат жената, която ги свързваше. *И тутакси станаха приятели.* — Аз лично винаги съм ѝ правил отстъпки, за да не прекършвам духа ѝ, от който толкова се възхищавам... — в очите му проблесна закачлива искрица, когато видя киселата усмивка на Сано. — А както виждам, вие също... Може би все пак трябва да отстъпите? Дайте ѝ някаква лесна, безопасна част от работата си, например... да води архив?

— Няма да я удовлетвори — възрази Сано категорично. — Тя иска да бъде детектив — после с неохота призна: — И се справя доста добре.

— В такъв случай трябва да има нещо друго, което може да върши. Дискретни разпити... или нещо друго, а?

Сано запротестира шумно срещу подобна възможност.

— Ами ако убиецът реши, че тя е заплаха за него и я нападне? — макар че бе ядосан на съпругата си, мисълта да я изгуби го изпълваше с ужас. Влюбваше се в нея, осъзна той печално, а шансовете тя да му отговори със същото бяха повече от оскъдни.

— Ако наложите подчинение със сила, Рейко ще отстъпи — бащински каза съдията Уеда. — Но никога няма да ви обича или уважава. Ето защо се опасявам, че компромисът от ваша страна е неизбежен.

Сано въздъхна.

— Добре. Ще се опитам да ѝ измисля някаква работа... — спомни си и другата причина, поради която бе дошъл да види своя тъст: — Надявах се, че може би вие също ще можете да ми помогнете в разследването. Интересува ме дали главният пазач Кушида,

сокушицу Ичитеру и някой от съпрузите Мияги са имали проблеми с правосъдието?

— Проверих в архивите тази сутрин, когато чух, че са заподозрени — отвърна съдията Уеда. — Чисти са. Обаче въпросът със семейство Мияги стои другояче. Спомням си едно произшествие, което стана преди четири години. Дъщерята на един пазач изчезна от съседното имение. Родителите на момичето твърдяха, че виновен за това е владетелят Мияги. Той я примамил в къщата си и се опитал да я прелъсти, твърдяха те, а когато девойката се възпротивила, той я убил. Няколко дни по-късно тялото на момичето бе открито в един канал. От силите на реда не можаха да установят причината за смъртта. Затова нямаше повдигнато обвинение и случаят остана неразрешен. Такъв е законът.

— Има нещо, което искам да ви кажа за убийството... — започна плахо Сано. — Нещо изключително деликатно. Мога ли да разчитам, че ще го запазите в пълна тайна? — съдията Уеда кимна и Сано му съобщи за бременността на Харуме.

Свъсил вещи в размисъл, съдията Уеда се поколеба, но после каза:

— Поради бременността на наложницата сега убийството потенциално включва наследяването на властта. Вашето разследване може да замеси влиятелни граждани, които целят да отслабят управлението на Токугава, като прекъснат наследствената му линия. Външните даймио например. Или човекът, виновен за голяма част от неприятностите ви от миналото, хм? — Сано трепна при тези думи. Ами да, дворецовият управител Янагисава! Ето защо се държа така странно при последната им среща! Беше ли Янагисава замесен в убийството? Съдията продължи: — Дълбоко уважавам способностите и принципите ви, но внимавайте със сериозните обвинения срещу влиятелните заподозрени. Гневът им може да ви унищожи. Не бива да излагате себе си и дъщеря ми на безразсъден риск...

— Няма — каза Сано и се поклони. — Благодаря ви за съвета и извинете, че ви обезпокоих тъй късно. По-добре да се прибирам и да ви оставям да работите.

— Лека нощ, Сано сан — магистратът Уеда също се поклони. — Ще ви помогна, доколкото мога. И късмет с Рейко. Вие можете да я опитомите, вие сте по-добър човек от мен.

Оставаха само два часа до полунощ, когато Сано се прибра в замъка Едо. Откъм хълмовете духаше студен есенен вятър. От хилядите мангали с дървени въглища се издигаше остър пушек. Звездното небе бе разпънало своя черен балдахин върху заспалия град. Сгушен в дебелия си наметало, Сано яздеше през лабиринта от оградения със зидове проходи в замъка и умираше за сън. Денят бе дълъг и изнурителен, а утрешният не обещаваха нещо по-различно. С мисълта за почивка в топло легло навлезе в своята улица в административния район на замъка Едо. Бе обзет от неясно предчувствие за опасност миг преди да регистрира причината за нея. Улиците бяха съвсем тъмни, макар че според правилника над портите на всеки имот трябваше да светят лампи. Наоколо бе необичайно тихо и пусто. Къде бяха пазачите и обхождащата стража?

Сложи ръка върху дръжката на мечта си и продължи по-предпазливо. Огледа се и съзря два фенера при покрива на една от съседските порти, но пламъците им бяха угасени. Под тях на улицата чернееше някаква купчина. Сано слезе от коня. Клекна и огледа купчината. Сърцето му заблъска в гърдите, когато откри неподвижните тела на двама въоръжени пазачи. Милостиви богове, все още дишаха! Но бяха в безсъзнание и по главите си имаха кървави рани от тъпо оръжие. Обзе го паника. Хукна към къщи, където Рейко, Хирата, отрядът помощници и прислугата спяха, без да подозират за опасността. Пред собствената му порта двамата пазачи също лежаха в безсъзнание на прага.

— Токубей! Горо! — Сано коленичи и ги разтърси. — Съвземете се! Какво се случи?

Единият от мъжете се размърда със стенания.

— ... мина покрай нас — изстена Горо и с мъка се изправи на крака, стиснал с две ръце главата си.

— Кой беше? — попита Сано.

— Не видях. Стана много бързо. Обкованата с желязо порта зееше отворена. С изваден меч Сано влезе в двора. Нищо не се движеше в мрака. Като направи знак на Горо да го последва, той влезе предпазливо... и се препъна в неподвижните тела на обходната охрана. Вратата, водеща към вътрешното ограждение, също бе открехната.

— Иди в бараките и събуди помощниците ми — нареди Сано. — Кажи им, че в къщата има нарушител.

Пазачът побърза да изпълни заповедта. Сано приближи ограждението. Пред него се издигаше тъмната къща. Изкачи предпазливо дървените стълби, спря за миг в сянката на дълбоките стрехи над верандата и напрегна слух. Някъде на хълма изцвили кон, но от вътрешността на къщата не се долавяше нито звук. Сано се приближи на пръсти до входната врата и прекоси антрето. С вдигнато оръжие продължи безшумно по коридора. Стигна до кабинета си и спря изопнат — върху хартиената стена падаше мъждива светлина. Вътре подът изскърца под нечий стъпки, после се чу ясен звук от отваряне на чекмедже и шумолене на хартия. Натрапникът явно ровеше из документите му. Сано предпазливо натисна дървената плоскост и тя се плъзна безшумно встрани. В нишата до бюрото му стоеше фигура в черно наметало с плътно прилепнала качулка. Ровеше в шкафове с гръб към вратата. Сано влетя и извика:

— Спри! Обърни се!

ГЛАВА 17

Нарушителят се обърна. Беше главният пазач Кушида. Около него се въргаляха разпилени книжа и документи. Вече бе съборил всичко от рафтовете и сега ровеше в шкафа. Сбръчканото му маймунско лице увисна от сливане. За миг се смрази. Погледът му, пълен с паника, скачаше от Сано към препречените с решетки прозорци и от там — към облегатата на стената нагината.

— Не мърдай! — заповяда Сано.

Кушида грабна копието с тъй бързо движение, че сякаш оръжието само скочи в ръката му. После прелетя над бюрото и от издигнатия подиум в нишата се хвърли към Сано. Очите му бяха черни кладенци на отчаянието. Извитото острие проблясваше на приглушената светлина.

— Не се и опитвай! — предупреди го Сано, заемайки отбранителна поза с вдигнат меч. — Хората ми ще дойдат всеки момент. Дори и да ме убиеш, няма да се измъкнеш. Хвърли оръжието. Предай се!

Кушида се спусна напред. Сано отскочи встрани и острието мина на косъм от гърдите му. Той се извъртя, готвейки се да отвърне на удара. Пазачът замахна с копието към гърлото му. Сано парира удара. Сцеплението на двете остриета го отхвърли настрана. Внезапен тъп удар се стовари върху бедрото му — Кушида бе извъртял дръжката на копието и го бе стоварил върху крака му. Сано залитна от болка. В следващия миг възстанови равновесието си и размаха меча.

Но Кушида умело избягваше всеки удар. Оголил зъби в свирепа гримаса, той бе навсякъде и никъде, като боец призрак, който се придвижва с неестествена скорост. Острието на нагината неизменно отблъскваше меча на Сано. Заради по-късия си обхват сосаканът не можеше да се приближи достатъчно, за да нанесе удар. Кушида го погна из стаята. Сано скочи заднишком върху един железен сандък. Удари гръб о стената и с финт нанесе обратен удар. Кушида рязко изви копието, за да парира удара му. Сано бързо нанесе кръгов удар.

Острието разреза ръката на противника му, който обаче не се отказа и продължи безпощадното си нападение.

Мъжките гласове отвън се чуваха все по-близо. По коридора отекваха стъпки от тичащи нозе. Най-сетне помощ! Една фигура се втурна през вратата. Сано се озърна и облекчението му се превърна в ужас. Облечена в нощница на бледи розови цветя, със стигащи до коленете разпуснати коси, Рейко бе стиснала в двете си ръце меч. Красивите ѝ очи искряха от възбуда.

— Рейко! Какво правиш тук? — изкрещя Сано между два удара.

— Защиатавам дома си! — отвърна му рязко Рейко. С удивителна пъргавина тя се хвърли срещу Кушида с развети поли и коси. Завъртя меча и нанесе звучен удар върху дръжката на копието, уцелвайки един от подсилващите метални пръстени.

Сано ахна слисан. Само един пръст встрани, и щеше да разсече дръжката. Удар, достоен за майстор, а Рейко бе тъй дребна, тъй крехка. Сано побърза да се вмъкне между нея и Кушида и да поеме по-опасните удари.

— Рейко, това не е игра. Бягай от тук, пази се!

— Дръпни се! Остави ме да му отвърна!

Лицето ѝ грееше с вдъхновеното изражение на самурай в битка. Тя отново се хвърли срещу Кушида. Остриетата им се сблъскаха. Дъщерята на съдията Уеда грациозно отбягна един контраудар и започна такава серия удари, че принуди Кушида да отстъпи. Но явно нямаше да издържи дълго срещу такъв тежък противник. Сано застана редом със съпругата си. Като отбиваше ударите на пазача, той се протегна със свободната ръка и блъсна Рейко с всичка сила. С негодуващ вик тя отхвъркна вън от вратата. Сано чу трясък, когато тялото ѝ се блъсна в отсрещната стена на коридора. Той си отдъхна — Рейко бе спасена, но този кратък момент разсейване замалко да му коства живота. Копието на Кушида се бе устремило към сърцето му; Сано отскочи точно навреме и острието само го одраска по гърдите. Зловеща усмивка изкриви лицето на пазача, но той не се предаде. Сано му нанесе още няколко прорезни рани и в следващия миг в стаята нахлу отряд самураи. С извадени мечове те заобиколиха главния пазач Кушида.

— Хвърли копието! — нареди му Хирата. Притиснат в ъгъла, Кушида отстъпи назад, леко привел нагината. После се нахвърли върху

помощниците на Сано и стоманените им остриета задрънчаха оглушително. Разнесоха се кръсъци. Сано се хвърли в мелето и извика:

— Не го убивайте! Хванете го жив! — на всяка цена трябваше да разбере защо Кушида е дошъл в дома му.

Макар и един срещу десет, Кушида се биеше смело, без да обръща внимание на многократните подкани да се предаде. Хартиените стени вече бяха изпокъсани, декоративните елементи между прозорците бяха станали на трески, татамите бяха опръскани с кръв. Накрая двама от отряда на Сано докопаху Кушида в гръб, а Хирата и други трима изтръгнаха копието от ръцете му. Притиснаха го на пода. Задъхан, Сано прибра меча си в ножницата.

— Вържете го и промийте раните му. После го доведете в приемната. Там ще говоря с него.

В коридора Сано срещна Рейко, която стоеше сама с увиснал в ръката меч. Тя му отправи поглед, изпълнен с явна враждебност. После се обърна и бързешком се отправи към личните си помещения.

Кушида стоеше на колене в приемната, със завързани зад гърба му ръце и нозе. Грозното му лице бе изкривено от ярост; от гърлото му се носеше гневно ръмжене. Потта му изпълваше стаята с противен резлив мирис. Хирата и още двама помощници бяха клекнали недалеч от него, в случай че успее да се освободи. Сано крачеше наоколо, без да откъсва поглед от пленения пазач. Собствената му рана бе лека, но той усещаше мъчителна болка заради плачевното състояние на брака си, който след тазвечерното произшествие — вече бе безвъзвратно съсипан.

— Ти ли нападна стражите пред къщата ми и пред другите имения? — попита той Кушида.

Пазачът го изгледа с омраза.

— И какво, ако съм аз? — възкликна презрително той. — Всички са живи. Знам как да ранявам, без да убивам.

— Какво правеше в кабинета ми?

— Нищо... — Кушида се напъна да скъса вървите, с които го бяха овързали. Лицето му почервения от усилието.

— Човек не просва в безсъзнание десетина стражи, не влиза в чужда къща без позволение и не обръща вещите на стопанина наопаки без причина. Отговаряй: защо дойде тук?

— Какво значение има? Ще си измислите разни лъжи, ще си направите собствени заключения и ще ме осъдите, каквото и да кажа...

— В голяма беда си — каза Сано, като нарочно положи усилие гласът му да прозвучи равен, независимо от растящото нетърпение. — Въпреки добрата ти репутация те чака екзекуция. Дори само за това, че си използвал оръжие в границите на замъка. Но аз съм готов да те изслушам и да препоръчам по-леко наказание, ако причините са ти достатъчно основателни. Тъй че говори и побързай. Нямам на разположение цяла нощ.

Кушида изгледа свирепо Сано, Хирата и другите двама помощници. После наведе глава и каза:

— Търсех дневника на Харуме.

— А ти откъде знаеш за него? — попита Сано.

Нещо като горда печал се изписа върху лицето на Кушида.

— Намерих го в шкафа й.

— И кога беше това?

— Три дни преди да умре.

— Значи си излъгал, когато ми каза, че никога не си влизал в стаята й? — Сано си спомни безценната информация на Рейко.

— Е, добре, излъгах — призна унило Кушида, — но не съм бил в стаята й, за да я отровя. Искях да се сдобия с дневника й, но от един войник разбрах, че вече сте го конфискували като веществено доказателство. Затова дойдох да го търся тук.

— А защо ти е дневникът й? — попита Сано.

— Първия път успях да прочета само няколко страници... — гласът на Кушида звучеше унил и отчаян. — Искях да разбера кой е любовникът й. Надявах се, че може да е записала името му някъде...

— Откъде знаеше, че Харуме е имала любовник? — Сано размени многозначителен поглед с Хирата — пазачът не само бе признал, че е влязъл в стаята на Харуме, но и бе изтъкнал допълнителен мотив за убийството й.

След като бойният дух го бе напуснал, Кушида изглеждаше като малка печална маймуна.

— Когато придружавах Харуме и другите жени по време на разходките им извън замъка, установих, че тя тайно се измъква от групата. Три пъти пробвах да я проследя и все я изпусках. Четвъртия път тя неволно ме отведе до една странноприемница в Асакуса. Но не

можах да мина през портата, защото я пазеха войници. Не носеха никакви отличителни знаци и не ми казаха кои са... — „Хората на владетеля Мияги“, помисли си Сано, охраняващи уединението на своя господар, докато трае срещата му с Харуме. — Така и не видях мъжа, когото тя избра вместо мен — продължи Кушида. — Но зная, че имаше такъв. Защо иначе ще се измъква скришом? Лежа буден през нощта и се питам кой може да е. Завиждам му за радостта, че я е имал. Тази неизвестност е непоносима. Направо ме убива! — очите му пламтяха от страст. — У вас ли е още дневникът? Моля ви, нека го видя!

Сано се запита дали пазачът имаше и друга, по-конкретна причина да открадне дневника. Може би е смятал, че съдържа улики срещу него, които е искал да унищожи.

— Докато беше в стаята на Харуме, попадна ли на мастилница и любовно писмо с молба да се татуира? — попита Сано.

Кушида поклати глава нетърпеливо.

— Казах ви вече. Не съм виждал никаква мастилница. Нито писмо. Не съм търсил подобно нещо. Всичко, което исках, бе личен спомен от Харуме — и като сведе срамежливо очи, измърмори: — Ето как намерих дневника. Беше в бельото й. Казах ви, че не знаех за татуировката. Не съм я отровил.

— Разбрах, че миналото лято Харуме се е разболяла много тежко и че пак по това време някой е хвърлил кинжал по нея. Знаеше ли за това? Ти ли го стори? — Сано търсеше начин да провери историята на Рейко.

— Да, знаех. Но ако си мислите, че съм имал нещо общо със случилото се, грешите — Кушида изгледа Сано свирепо, а в погледа му се четяха презрение и предизвикателство: — Никога не бих навредил на Харуме. Аз я обичах. Не съм я убил!

— Главен пазач Кушида — каза Сано след известна пауза, — поставям те под домашен арест, докато разследването по убийството на Харуме приключи. Дотогава съдбата ти ще е решена. Оставаш под непрекъснатата охрана... — това бе алтернативата, която се предоставяше на самурая вместо затвор като привилегия заради ранга. Сано се обърна към помощниците си и нареди: — Отведете го в байчо, жилищния район на потомствените васали на Токугава.

Хирата погледна Сано притеснено.

— Почакайте, сосакан сама. Може ли първо да поговоря с вас? — те излязоха в коридора и Хирата прошепна: — Сумимасен, но смятам, че правите грешка. Кушида е виновен и лъже, за да прикрие вината си. Той е убил Харуме от ревност, защото тя е имала любовник. Трябва да бъде обвинен и пратен на съд. Защо сте толкова снизходителен към него?

— А ти защо си тъй нетърпелив да приемеш лесното решение, и то толкова скоро след началото на разследването? Това не е в стила ти, Хирата сан.

Целият пламнал, Хирата настоя на своето:

— Мисля, че той я е убил.

Сано реши, че това не е най-подходящото време да разговаря със своя главен васал за проблемите му, каквито и да са.

— Слабите места по делото срещу Кушида са очевидни. Преди всичко проникването с взлом доказва, че е импулсивен и избухлив, а отровителството предполага бавен и пресметлив убиец. Второ — това, че е излъгал веднъж, не означава, че винаги трябва да поставяме под съмнение думите му. Трето — ако приключим този случай прекалено бързо, истинският убиец може да се измъкне и не е изключено да последват нови убийства... — Сано разказа на Хирата теорията на съдията Уеда за конспирацията: — Ако има заговор срещу шогуна, трябва да определим самоличността на всички престъпници или заплахата към клана Токугава ще си остане в сила.

Хирата кимна с неохота. Сано се показва през вратата и нареди на помощниците си:

— Тръгвайте! — после се върна при Хирата. — Освен това имам въпроси и към другите заподозрени.

Упоритото мълчание на Хирата го тревожеше, но Сано възнамеряваше да продължи разследването на семейство Мияги и на сокушицу Ичитеру.

ГЛАВА 18

На прага на спалнята му отошийори Чизуру обяви:

— Ваше превъзходителство, представям ви компаньонката за вечерта — почитаемата сокушицу Ичитеру. — Тя удари три пъти върху малък ритуален гонг, после се поклони и изчезна.

Бавно и величествено Ичитеру пристъпи в спалнята на шогуна. Тя носеше голяма книга, подвързана с жълта коприна. Бе облечена в мъжко кимоно на черни и кафяви райета, с дебели подплънки, които да разширяват раменете ѝ. Под тях платнени превръзки приплескваха гърдите ѝ. На лицето ѝ нямаше пудра, устните ѝ бяха без червило, а косите ѝ бяха събрани в строг, типично мъжки кок. Тринайсетте години като наложница на Токугава Цунайоши я бяха научили как да откликва на вкусовете му. И сега, когато ѝ оставаха само три месеца до оттеглянето ѝ, животът ѝ минаваше изцяло под знака на все по-неотложната необходимост да зачене от своя господар, преди времето ѝ да изтече окончателно. Трябваше да се възползва от всяка възможност да го прелъсти.

— О, моя скъпа Ичитеру. Добре дошла! — Токугава Цунайоши лежеше върху футон, отрупан с цветни завивки. Помещението бе обзаведено с украсени с позлата шкафове от полирано дърво и фини татами. Великолепни рисунки по стените изобразяваха планински пейзаж. Украсени с цветя паравани не допускаха течение в стаята и задържаха топлината, която се излъчваше от ниски мангали с дървени въглища. Тамян с аромат на лавандула освежаваше въздуха. Шогунът носеше бледоморав копринен халат и черна цилиндрична шапка. Двамата бяха сами, ако не се смятаха стражите пред вратата и отошийори Чизуру, която бе наострила слух в съседната стая. И въпреки това настроението на шогуна трудно можеше да се определи като романтично.

— Беше изключително... ъ-ъ напрегнат ден — каза той. Умора се бе вдълбала в бледото му лице. — Толкова решения трябваше да взема! Пък и тази потискаща история около... ъ-ъ... убийството на Харуме.

Просто не знам какво да правя... — той въздъхна и вдигна поглед към Ичитеру в очакване на съчувствие. Тя седна, остави книгата настрана и го прикани да положи глава в скута ѝ. Той продължи да ѝ разказва неприятностите си, а тя тихо мълвеше успокоителни слова:

— Не се тревожете, господарю мой. Всичко ще се оправи — след толкова години заедно двамата бяха като отдавнашна съпругеска двойка. Тя бе за него приятел, майка, бавачка и... най-рядко любовница. Както галеше челото му, под привидно спокойното поведение на Ичитеру се трупаше нетърпение. Разнесе се далечен звън на храмова камбана, оповестяващ безмилостно отлитащото време, което все още я делеше от нейния трийсети рожден ден. Но трябваше да остави Токугава Цунайюши да се изприказва, преди да пристъпят към секса. Докато скръбният му глас продължаваше да нарежда, мислите ѝ се върнаха към онзи наистина щастлив период от живота ѝ в столицата Киото, където се издигаше величественият, обграден от високи зидове императорски дворец. Ичитеру бяха братовчеди на настоящия император. Те живееха в разкошна вила на територията на двореца. Ичитеру бе израсла там в уединение, но детството ѝ не бе самотно. Имаше многобройни роднини, които неспирно се жалваха — ту от оскъдната храна, ту от старомодните дрехи, ту от липсата на развлечения, ту от недостиг на слуги. Постепенно Ичитеру започна да проумява причината за изтънчената им бедност и негодуванието на възрастните срещу режима на Токугава. Бакуфу, обладани от страх, че императорската фамилия ще се опита да възстанови предишната си власт, бяха ограничили доходите на императора и роднините му, за да не могат да поддържат войска и да вдигнат въстание. Но едва когато порасна, Ичитеру си даде сметка, как политиката бе белязала живота ѝ от самото начало...

— Ааах, Ичитеру... — гласът на Токугава Цунайюши я върна към действителността. — Понякога си мисля, че ти си единственият човек, който ме разбира.

Сокушицу сведе поглед към нето и видя, че лицето му се бе отпуснало. Най-накрая бе готов за задачата на вечерта.

— Да, аз наистина ви разбирам, господарю мой — каза тя с изкусителна усмивка. И съм ви донесла подарък.

— Какъв? — като нетърпеливо дете шогунът седна в леглото, а очите му заблестяха от удоволствие.

Ичитеру сложи книгата пред него.

— Възбуждаща книга, господарю мой — сборник с шунга, еротични гравюри, произведения на прочут майстор, единствено за вас... — тя отгърна книгата и се спря на първата страница. Във великолепни приглушени цветове на нея бяха изобразени двама самураи, които лежаха голи един до друг под увисналите клони на плачеща върба. Мечовете им бяха оставени върху купчини нахвърляни дрехи, а те двамата се галеха по набъбналите членове. В ъгъла имаше стих, написан с елегантен шрифт:

*На воините в мирно време
телесните оръжия по-яки са от самурайски меч...*

— Великолепно! — ахна Токугава Цунайoshi. — Ти знаеш какво ми харесва, Ичитеру — от другата страна на преградата се долови шумолене. Отошийори Чизуру се размърда, очакваща с нетърпение началото на любовната игра. Шогунът огледа Ичитеру от глава до пети и одобрително вдигна вежди: — И колко си хубава тази вечер!

— Благодаря ви, господарю — каза Ичитеру, доволна, че планът ѝ за прелъстяване действа. Тя го остави да се възхищава на картината още известно време, след това отгърна на втората страница. Сцената представяше плешив будистки свещеник в храмова зала за богослужение, а полите на яркожълтата му роба бяха вдигнати на кръста. Млад послушник бе коленичил в нозете му, наполовина поел в уста възбудения му член. Стихът гласеше:

*Що чини капката пред бурен летен дъжд?
И може ли да се сравни въздигането на духа с
екстаза на плътта*

— О-о, колко богохулно и сквернословие! — кискайки се, Токугава Цунайoshi се приведе към Ичитеру. Откъм дъното на коридора до тях достигаха ритмичните стъпки на охраната. В съседното помещение отошийори Чизуру се изкашля леко. Но

шогунът, изглежда, не долавяше тези разсейващи шумове, докато оглеждаше Ичитеру с едва зародило се в погледа желание.

Тя му се усмихна окуражително, потискайки нервна тръпка. Винаги бе изпитвала отвращение от глуповатата личност на шогуна и от болнамото му тяло. Ако зависеше от нея да си избере любовник, би посочила Хирата, когото с такава наслада бе дразнила в кукления театър. Той поне беше мъж, който наистина я оценяваше! Но амбицията трябва да владее емоцията. Ичитеру бе длъжна да осъществи съдбата си, предопределена за нея толкова отдавна... когато като дете по време на уроците ѝ по музика, калиграфия и чаена церемония възрастни членове на императорското семейство често се отбиваха, за да я наглеждат. „Ичитеру е много надеждна“, често казваха те. Умно, но наивно момиче, винаги покорна и хранеща уважение към по-възрастните, Ичитеру се наслаждаваше на тези похвали. Скоро обаче получи и други уроци. При нея доведоха една красива куртизанка от квартала на удоволствията в Киото. Казваше се Абанос. Тя обучи Ичитеру в изкуството да доставя удоволствие на мъжа — как да се облича и да флиртува; как да води забавен разговор; как да ласкае мъжкото честолюбие. Върху една дървена статуя Абанос ѝ показва най-различни техники с уста и с ръце за възбуждане на любовника. По-късно запозна Ичитеру с приложението на еротичните играчки, целящи да поддържат мъжкия интерес. Тя съблече Ичитеру и я въведе в насладите, които може да изпитва собственото ѝ тяло. Галейки с пръсти най-интимните ѝ места, Абанос я накара за първи път да изпита оргазъм и когато Ичитеру задиша учестено, заизвива се и застена страстно, Абанос ѝ каза: „Ето какво иска да вижда и да чува мъжът, който е легнал с теб.“ С помощта на специално дървено приспособление Абанос ѝ показва как да свива вътрешните си мускули около мъжкия член. Научи я как да прелъстява мъже, които не харесват жени; как да задоволява необичайни апетити. По-късно дворецовият лекар я обучи как да използва афродизиаки, за да засилва възбудата и да подпомогне зачеването. Винаги прилежна, Ичитеру никога не се възпротиви и никога не попита защо. До шестнайсетата си годишнина тя така и не знаеше каква бе целта на тези уроци. И когато един ден в двореца пристигнаха пратеници от Едо, наставниците ѝ я премениха в най-хубави одежди и им я представиха. Императрицата ѝ каза: „Ти си избрана да бъдеш сокушицу на следващия шогун. Гадатели са

предсказали, че ще му родиш наследник и ще свържеш императорския род с клана Токугава, а чрез теб богатството и властта отново ще се върнат в императорското семейство. Утре заминаваш за Едо.“ По-късно Ичитеру научи, че роднините ѝ са я продали на шогун. Почувства се предадена и унижена, но реши да не се поддава на отчаяние, а да спечели благоволението на Токугава Цунайюши и да го накара да ѝ направи дете.

Но скоро решимостта ѝ отслабна — шумът в пренаселеното вътрешно крило я измъчваше, непрестанното наблюдение я тормозеше, принудителният секс, скандалите и съперничеството между жените ставаха все по-непоносими. Постепенно природната ѝ интелигентност се изроди в лукавство; хуманността на мисията ѝ се преобрази в ненавист към онези, които я бяха обрекли на тази окаяна съдба; идеалите ѝ бяха заменени от копнежи за богатство и власт. Глуповатата майка на шогун Кейшо стана олицетворение на всичко онова, което Ичитеру заслужаваше да бъде — дама от най-висок ранг, живееща в охолство и разкош, свободна да прави каквото си пожелае. Само веднъж да роди наследник на Токугава Цунайюши! Но той прахосваше своята мъжественост по момчета и въпреки божествената си красота и ненадминати сексуални умения Ичитеру забременя едва четири години след пристигането си в двореца. Шогунът ликуваше. Всички глезеха Ичитеру, а тя се наслаждаваше на вниманието. Пригответа разкошна детска стая. После, след осем месеца, тя роди мъртво момченце. Нацията потъна в траур. Но нито шогунът, нито Ичитеру се отказаха. Веднага щом възстанови здравето си, тя се върна в спалнята на Цунайюши. Накрая, миналата година, зачена отново. Но когато пометна в седмия месец, всички започнаха да я обвиняват и обиждат. Бакуфу посъветваха шогун да не прахосва повече ценно семе за нея. Доведоха му нови заложници, коя от коя по-красиви. И една от тях бе Харуме...

Ичитеру с усилие пропъди от главата си мислите за мъртвата съперница и отгърна следващата страница. Шогунът ахна от удоволствие. На лунна светлина в една беседка гол младеж бе коленичил на четири крака. Зад него стоеше по-възрастен мъж, също гол, ако не се смяташе черната цилиндрична шапка, досущ като тази на шогун. С една ръка мъжът вкарваше възбуждения си член в ануса на

момчето, а с другата стискаше органа му. Ичитеру прочете на глас съпровождащите стихове:

*Денят преминава във нощ
и нощта — във ден, но за Знатния
всеки миг е добър за плътски наслади.*

Съзряла искрата на похотта в очите на Токугава Цунайоши, Ичитеру го подкани с предизвикателна усмивка:

— Хайде, господарю мой, елате и вземете от мен своята порция наслада... — тя разтвори кимоното си. На слабините ѝ с кожени ремъци бе прикрепен изкуствен член с телесен цвят и внушителни размери. Удивен, шогунът се втрени в него и от гърдите му се изтръгна трепереща въздишка. — Затворете очи — рече напевно Ичитеру.

Той се подчини. Тя взе ръката му и я постави върху члена. Шогунът изстена и започна да го гали. Ичитеру мушна ръка под полите му. Малката му, мека и отпусната мъжественост постепенно се втвърди под ласките ѝ. Когато беше готов, тя нежно отстрани ръката му и го съблече, като остави само шапката му. После се наведе и застана на колене и лакти, със заметнато на кръста кимоно. Започна да търка голите си задни части в набъбналия му член. Шогунът изръмжа и се устреми към нея. Ичитеру протегна ръка назад и го насочи към своята женственост, предварително намазана с ароматно масло. Токугава стискаше очи, за да задържи илюзията, че тя е мъж. Ичитеру безмълвно зареди страстни молитви към боговете. „Нека този път зачена! Нека стана майка на следващия шогун, та да се измъкна от този жалък и унизителен живот!“ Позакрепналият член на шогуна проникна в Ичитеру. Като стенеше, той започна да го движи навътре и навън. Тя почувства прилив на надежда. А само като си помислеше колко близо бе опасността да загуби всичко! Заради Харуме — млада, свежа и прекрасна, пълна с обещанията, които самата Ичитеру някога въплъщаваше. Напоследък шогунът канеше в спалнята си само Харуме, а Ичитеру, след двете трагични раждания, бе забравена и пренебрегната. Да, тя копнееше да види провала на Харуме! Не се посвени да пусне жестоки слухове за нея, говореше ѝ презрително,

настройваше приятелките си срещу нея с надеждата, че от мъка Харуме ще залинее и погрознее. Но всичките ѝ усилия се провалиха, когато господарката Кейшо си хареса Харуме и я повиши в първа наложница на шогуна и своя помощница. После, преди два месеца, Ичитеру забеляза, че Харуме не се храни: на масата едва побутваше съдържанието на чинията си. Кожата ѝ стана болезнено бледа. Три сутрини подред Ичитеру установи, че Харуме повръща в тоалетната. Най-ужасният страх на Ичитеру се бе превърнал в действителност — нейната съперница беше бременна. Ичитеру бе обзета от отчаяние. Трябваше да попречи на Харуме да я победи и да стане майка на следващия диктатор. Не можеше просто да стои и да чака с надеждата, че детето ще бъде момиче или ще се роди мъртво. Не искаше да прекара остатъка от живота си като отрудена служителка в двореца или да се върне опозорена в Киото. С нова решимост тя се впусна да търси начин, как да съсипе съперницата си. Несъзнателно Харуме бе подпомогнала Ичитеру, като не бе докладвала за състоянието си. Може би в момичешкото си невежество не бе разбрала, че е бременна? Или детето не беше на Токугава Цунайоши? Ичитеру бе виждала как Харуме тайно се измъква от групата при разходките извън замъка. Но кой бе тайният ѝ любовник? Докато преравяше стаята ѝ, търсейки улики за неговата самоличност, Ичитеру бе открила пакет с красива мастилница и писмо от владетеля Мияги. Ето как потайността на Харуме предостави на Ичитеру лъч надежда и възможност за действие. А сега Харуме беше мъртва. И съдбата даваше на Ичитеру нов шанс да забременее, преди да се оттегли окончателно. Оставаше само един проблем — да убеди сосакан Сано, че няма вина за смъртта на Харуме...

Внезапно Токугава Цунайоши омекна вътре в нея. С отчаян вик той рухна на футона.

— О-ох, скъпа, опасявам се, че не съм в състояние да продължа.

Ичитеру се отпусна, готова да се разплаче от разочарование и безизходица.

— Съжалявам, господарю мой — каза тя хрисимо, — може би ако ви помогна...

С жест той ѝ даде знак, че е свободна, после дръпна завивката върху себе си и затвори очи.

— Друг път. Сега съм твърде уморен, за да опитам повторно...

— Да, ваше превъзходителство — Ичитеру стана и оправил раздърпаните си одежди. Докато прекосяваше помещението, решимостта ѝ се засили. Следващия път задължително ще успее! А дотогава ще се погрижи престъплението ѝ никога да не бъде разкрито. Тя излезе безшумно и затвори вратата зад гърба си. Усмихна се в пристъп на зло вдъхновение. Вече знаеше как да избегне обвинението в убийство и как да постигне повишение.

ГЛАВА 19

След няколко часа сън и питателна закуска Сано излезе от къщи рано сутринта. Вътре Рейко все още спеше; слуги разчистиха неразборията в кабинета, а помощниците му бяха оставили съобщение, че главният пазач Кушида е поставен под домашен арест. Хирата вече бе напуснал замъка Едо, за да проследи информацията си за търговеца на лекове и да довърши разпита на Ичитеру.

Сано намери отошийори Чизуру в кабинета ѝ — малка стаичка в дъното на вътрешното крило. На стената висяха дървени табелки с график за дежурствата на служителите и прислугата. Един прозорец гледаше към двора на пералнята, където прислужници варяха в димящи ведра мръсно спално бельо. През решетъчната преграда проникваше остър мирис на луга. Облечена в своята сива униформа, Чизуру бе коленичила зад бюрото си и преглеждаше домакинските счетоводни книги.

— Отошийори Чизуру, може ли да поговоря с вас? — попита Сано от прага.

— Да, разбира се — отошийори прекъсна работата си и с жест го покани да седне пред нея. После скръсти ръце и зачака с безстрастно изражение.

— Кажете ми нещо повече за произхода на Харуме? — помоли Сано. Интуитивно вярваше, че в миналото на наложницата се криеха важните нишки към нейната смърт. Откъде бе родом, какво бе правила, преди да дойде в замъка Едо — всичко това можеше да му донесе повече информация, отколкото всички свидетели, заподозрени или веществени доказателства, събрани до момента. Чизуру се поколеба и после каза:

— Досиетата на обслужващите шогуна са поверителни. За да ви дам подробности, трябва да имам специално разрешение...

— Мога да взема разрешително от шогуна и да се върна по-късно — рече Сано и понечи да си тръгне. — Но ако ми кажете сега,

можете да спестите и на двама ни излишни неприятности. Освен това какво значи „*поверителни*“, при положение че Харуме е мъртва?

— Добре — отстъпи отошийори Чизуру. — Харуме е родом от Фукагава. Майка ѝ се е подвизавала с прякора Синя Ябълка; била е... нощна птица.

Така наричаха незаконните проститутки — те обслужваха победните клиенти, за които скъпите, покровителствани от закона куртизанки в Йошивара бяха недостъпни. Странно, защото повечето от жените във вътрешното крило бяха със знатен произход.

— Как избраха Харуме за наложница? — попита Сано.

— Бакуфу решиха, че разнообразието ще се отрази благотворно върху възпроизводителните способности на негово превъзходителство — отвърна Чизуру.

— А бащата на Харуме? — попита Сано.

— Джимба от Бакурочо. Може и да го познавате.

— Да, знай го — мъжът бе известен търговец на коне, който снабдяваше конюшните на Токугава и на мнозина даймио. Самият Сано бе купувал коне от него. По-късно Сано щеше да посети родителите на мъртвата наложница, за да научи нещо повече за нея. — Искам отново да огледам стаята на Харуме. Вещите ѝ там ли са още?

Отошийори Чизуру кимна.

— Да. Подът бе почистен, но иначе всичко си е така, както си беше. Елате — тя стана и поведе Сано през лъкатушещите коридори на вътрешното крило. Пред стаята на Харуме той ѝ благодари, плъзна встрани вратата и отново я затвори зад гърба си. Озовал се сам в малката стая, застина за момент. Безмълвно заоглежда наоколо, като се стараеше да попие от атмосферата ѝ. През тънките летви на закриващите прозорците капаци се процеждаше мъглива дневна светлина. Подът бе покрит с нови татами. Мебелите бяха непокътнати. Но под чистата миризма на сапун Сано долови тежкия мирис на кръв и повръщано. Представи си Харуме просната на пода, вкочанена, изцъклена. Духът ѝ сякаш бе замърсил въздуха с ужаса на насилствената смърт. Побиха го ледени тръпки, все едно бе видял призрак. Отърси се от този образ и започна щателен оглед на шкафове и сандъци. Разгърна едно по едно кимоната, като внимателно ги слагаше на пода — две от тях бяха памучни, много измачкани и без каквито и да било следи от скорошно носене. Вероятно ги бе донесла,

когато бе дошла в замъка, и после ги бе изоставила заради шестте други — от скъпа коприна, в екстравагантни цветове и десени, но без елегантност и стил.

В желязното сандъче Сано намери различни листове хартия — предимно програми от представленията на Кабуки и Но. Имаше и талисман от храма Хака в Асакуса — популярна молитва, изписана върху евтина хартия. Харуме вероятно бе събирала тези неща като сувенири от свободните дни, прекарани извън замъка. В чекмеджетата Сано откри бурканчета с пудра, руж и парфюм, пъстри шарфове и украшения за коса във формата на най-различни цветя, карти за игра, евтини дрънкулки, тара кукла с конопени коси — вероятно играчка от детството. Сано въздъхна печално. Всичко показваше, че Харуме е била една най-обикновена млада жена без всякакви интелектуални интереси или по-специални връзки. Защо някой ще иска да убива такова невзрачно създание? Може би все пак хипотезата на съдията Уеда бе правилна и истинската цел на убиеца е била неродената рожба на Токугава. Ако родителите на Харуме не предоставят нови нишки, разследването на миналото ѝ се озоваваше в задънена улица.

После, както преглеждаше вещите в шкафа, Сано попадна на синя копринена кесия с избродирани върху нея бели божури и с червен шнур за притягане. Отвори я и извади сгънато парче неизбелен муселин. Заинтригуван, го разгъна. Вътре имаше кичур черни коси и три ноктя, очевидно изтръгнати от пръстите на ръка, с мъртва кожа по краищата. Сано изви уста в гримаса на отвращение. Той не си спомняше от трупа на Харуме да са липсвали някакви нокти, а и със сигурност доктор Ито щеше да забележи това в хода на аутопсията. Откъде сокушицу се бе сдобила с тези зловещи реликви и за какво са могли да ѝ послужат?

Хрумна му един възможен отговор, който обаче му изглеждаше нелеп, а и не виждаше как откритието му се свързва с убийството. Отново уви ноктите и кичура коса в парчето муселин, върна ги в кесията и я мушна в торбичката на кръста си като обект за по-късен размисъл. После продължи щателния повторен оглед на останалите вещи на Харуме. Какви други улики бе пропуснал?

Докато сгъваше едно оранжево кимоно с десен на лилии и бръшлян, нещо в десния ръкав изшумоля под пръстите му. Част от подгъва там бе по-твърд. Сано разгъна дрехата отново и видя свободни

нишки там, където шевът свършваше. Усети вълнение. Мушна ръка в подгъва и извади сгънат лист тънка хартия. Отнесе листа до прозореца и прочете:

Ти не ме обичаш. Колкото и да се опитвам да мисля друго, не мога повече да си затварям очите за истината. Усмиваш се и казваш всички неща, които ми харесват, защото аз изисквам твоята покорност. Но когато те докосвам, тялото ти се вцепенява от отвращение. Когато сме заедно, в очите ти се появява онзи отвлечен поглед, сякаш си някъде другаде. Когато ти говоря, ти всъщност не ме слушаш.

Има ли човек, който те вълнува повече от мен? Уви! Духът ми се гърчи от ревност. Но аз трябва да знам — кой е успял да спечели любовта ти?

Понякога ми се иска да се хвърля в краката ти и да прося от теб любов. Друг път изпитвам желание да те накажа за това, че отказваш да удовлетвориш копнежа на душата ми. Горко ми! Ако извърша сепуку, няма да ми се налага да търпя това нещастие! Но аз не искам да умирам. Искам да те видя как страдаш като мен. Бих могла да те понижа с кинжал и да гледам как кръвта ти изтича. Бих могла да те отровя и да се наслаждавам на агонията ти. А когато молиш за милост, аз само ще се изсмея и ще кажа: „Ето какво е усещането!“

Ако ме лишиш от любовта си, ще те убия!

Писмото нямаше нито дата, нито обръщение, но подписът сякаш изпъкна върху листа, набивайки се в очи. Сано усети, че го обзема ужас — тежък и студен като дебелия сняг, който покриваше върховете на Фуджи. Авторът на писмото бе господарката Кейшо.

Тази нова следа отпращаше убийството в съвсем различна и твърде опасна посока. Сано видя колко се бе заблуждавал, че е определил точно рамките на разследването. Тук се появяваше доказателство, че отношенията между майката на шогуната и Харуме

далеч не са били само като между господарка и подчинена. Сега Кейшо попадаше в групата на заподозрените в убийство.

Това писмо съдържаше както мотива за убийството — отхвърлената любов, така и възможността то да бъде извършено — господарката Кейшо притежаваше пълен достъп до всички стаи във вътрешното крило. Но дори и да се опиташе да разследва случая в тази нова посока, това можеше да причини гибелта му. Жестоко съжали, че изобщо бе намерил писмото. Понечи да го скъса и изгори. Но честта не му позволяваше да подмине истината. На справедливостта трябваше да се служи, дори и с цената на собствения си живот.

Сано с неохота сгъна писмото и го тикна в кесията си, при торбичката с ноктите и кичура коси. Рано или късно, ако не намери необорими доказателства за вината на Кушида, Ичитеру, семейство Мияги или някой друг, ще му се наложи да го извади на бял свят.

ГЛАВА 20

Отряд конни самураи яздеха по широкия път в западните покрайнини на Едо. Гербът на Токугава — тройна ружа, украсяваше всички принадлежности на конете и носените от ездачите знамена. Следваше ги голям черен паланкин, а в рамките на отворените му прозорци се очертаваха две лица. Господарката Кейшо, чиято двойна брадичка се поклащаше в ритъм със стъпките на носачите, се взираше навън в пейзажа.

— Красиво! — възкликна тя, наслаждавайки се на червеникаво златистите багри на близкия лес и на обгърнатите в мъгла хълмове отвъд. Върху лицето ѝ, разкрасено с пудра и руж, грееше усмивка. Точно отпред ѝ липсваше един зъб. — Нямам търпение да видя мястото на бъдещия приют за кучета на Токугава. Пристигаме ли вече?

Мъжът, седнал срещу нея в носилката, наблюдаваше внимателно майката на шогуната. Имаше красив профил, високо чело, дълъг нос, очи с тежки клепачи и пълни, извити устни като статуя на Буда. Обръснатият му скалп подчертаваше добре оформените кости на черепа му. Четирийсет и две годишният свещеник Рюко бе компаньон и духовен водач на господарката Кейшо вече над едно десетилетие. Връзката му с нея го издигна до най-високия ранг в духовенството на Япония и го превърна в неофициален съветник на шогуната. Рюко бе предложил този излет под предлог, че е необходимо да се упражни надзор над строежа на кучешкия приют, но всъщност таеше друг, доста по-личен мотив. Искаше да поговорят за убийството на Харуме, от чието разследване зависеше бъдещето на връзката им.

— Скоро пристигаме — отвърна свещеникът и грижовно подпъхна краищата на завивките под господарката Кейшо, за да я сгрее по-добре. Тя се разтапяше от вниманието и ласките му.

След малко паланкинът свърна на един завой и Рюко нареди на носачите да спрат. На изток нивята стигаха до малко селце, а отвъд него градът, невидим под тежкия плащ на мъглата, се простираше чак до река Сумида. На западната страна на пътя обширната гора бе

превърната в пустош, осеяна с неравни пънове. Дървосекачите поваляха дървета, а звънът на брадвите им отекваше над хълмовете. Селяни режиха трупите и кастреха клоните надзиравани от самураи. Екип архитекти умуваха над листове хартия с планове. Сладкият остър мирис на мокри стърготини изпълваше въздуха. Господарката Кейшо възкликна с възхита:

— Прекрасно! — облегната на ръката на Рюко, тя прекоси пътя и пое към строителната площадка. Рюко бавно я разведе из строежа, като подробно ѝ обясняваше къде какво ще бъде построено. — Великолепно! — възкликваше от време на време господарката Кейшо и клатеше одобрително глава.

Докато правеха обиколката, свещеникът се опитваше хем да угоди на партньорката си, от чиито капризи и прищевки зависеше съдбата му, хем пък да преследва собствените си цели и интереси. Останал сирак на осемгодишна възраст, Рюко бе пристигнал в Едо да си търси щастието. Бе намерил подслон в храма Зоджо, където получи образованието си и на петнайсет години даде обет да се посвети на боговете. Но трагичното му детство бе предопределило две противоположни черти в характера му — като предан будист Рюко желаше духовното просветление, но като земен човек жадуваше за власт и богатства. Ненавиждаше бедността до дъното на душата си. Никога нямаше да забрави трудностите на селския живот, робския труд на къра, вечно оскъдната храна и недоимъка. И днес ясно помнеше мириса на калта, в която се бе проснал, докато преминаваше кортежът на местния даймио. Владетелят Курода и неговите васали язدهа коне с великолепни сбруи. Лицата им бяха затлъстели, дрехите и снаряжението им — невъобразимо скъпи. Пребиваха или намушкваха всеки, който не успееше навреме да падне по очи на земята, за да изрази почитта си. Как само искаше да бъде като тях, а не беден селски момък! Бе станал свещеник, за да се грижи за бедни и сираци и наистина за кратко време си спечели репутацията на човек всеотдаен и милостив. Бедните го боготворяха, а вишестоящите го възхваляваха, че извисява образа на кастата им. Рюко се молеше все по-дълго и все по-страстно да бъде спасен от гибелната си човешка страст; отдаваше се на огромна благотворителна дейност. Но в същото време използва естествения си нюх към политиката, за да се издигне в храмовата

йерархия. И тогава срещна господарката Кейшо. Сега той се обърна към своята покровителка:

— Елате да си починете, господарко моя — той я настани на един дънер далеч от ескорта, който ги чакаше. — Можем да гледаме работата от тази страна и да си побъбрим малко, преди да се върнем в замъка Едо.

С въздишка на облекчение Кейшо се настани на пъна.

— Толкова си внимателен, скъпи. За какво искаш да говорим?

Рюко вдъхна познатия мирис на парфюм, тютюнев дим и старост. Бяха заедно от толкова отдавна. Той бе научил наизуст нуждите ѝ, навиците ѝ, предпочитанията ѝ — цялата информация, необходима, за да ѝ угажда. И все пак доколко познаваше най-могъщата жена в Япония? С носталгия, изострена от настоящата опасност, си припомни деня, в който се бяха запознали. Токугава Цунайоши току-що бе обявен за шогун и Кейшо бе дошла в храма Зоджо да се помоли за дълго и успешно управление на своя син. Тя бе забелязала Рюко сред останалите свещеници — тогава той се отличаваше с несъмнена красота и привлекателност. Запознаха се и тя го хареса много. Не след дълго той стана личният ѝ духовен наставник; премести се от храма Зоджо в замъка Едо, за да бъде на нейно разположение всеки път, когато тя имаше нужда от него. Нито я обичаше, нито я желаше — та тя беше с двайсет години по-възрастна! — но щедростта ѝ лично към него и към целия му монашески орден зависеше изцяло от сексуалните му умения. Ето защо търпеливо понасяше настроенията ѝ, съобразяваше се с изискванията ѝ, ласкаеше суетата ѝ. Но отвъд финансовия си интерес Рюко усещаше мъчително родство с господарката Кейшо — и двамата бяха хора от простолудията, издигнали се до неочаквани висини. Затова ѝ бе искрено благодарен, че му дава всичко, от което той имаше нужда — богатство, власт, духовно удовлетворение и възможност да върши добро. Връзката им се радваше на значително дълголетие — бяха прекарвали заедно почти десет години. Но след убийството на Харуме бъдещето им вече изглеждаше несигурно.

— Моите източници ми докладват, че сосакан Сано се... престарава в разследването на убийството... — каза колебливо Рюко. — Помощниците му са плъзнали навсякъде из вътрешното крило, а васалът му Хирата е открил откъде е отровата... Кушида е под

домашен арест, но още не е обвинен... Този Сано явно не бърза да приключи разследването. При тези обстоятелства човек вероятно би трябвало да е особено предпазлив.

— О, да, Сано е много прецизен в работата си — каза господарката Кейшо. — На мен повече ми харесва Хирата... — тя се изкиска. — Мисля, че и той ме харесва.

Как може да е тъй лекомислена в подобен критичен момент! Рюко прикри нетърпението си и каза:

— Господарке моя, разследването на Сано може да попадне на сведения, уличаващи... всеки. Никой не е застрахован... — майката на шогуната го изгледа с недоумение и той си наложи да бъде по-директен. — Вие сте в опасност!

— Аз ли? Но аз няма защо да се страхувам...

Озадачен, Рюко се взря в простодушното ѝ лице. Смяташе, че след всичките тези години можеше безпогрешно да разгадава смисъла на думите ѝ, но сега не беше в състояние да определи дали казва истината.

— Вашата връзка с Харуме беше... нека кажем... не съвсем невинна — припомни ѝ той.

Тя избухна във весел смях, който премина в пристъп на кашлица, и Рюко трябваше да я потупа по гърба, за да може тя да продължи.

— О, скъпи мой, ти си такъв моралист! Какво значение има, че понякога двете с Харуме се развличахме с малко креватен спорт? Навярно никой не смята, че това има нещо общо с убийството ѝ!

Разбереше ли, сосакан Сано щеше да реши, че има! Или тя бе нагласила всичко така, че той никога да не научи?

— Вие му разрешихте достъп до вътрешното крило... — каза Рюко. — Доста неразумно, бих казал. Може би трябва да възпрепятстваме разследването, преди да е станало късно...

С гримаса на раздразнение Кейшо махна с ръка, отхвърляйки предложението.

— О, нека Сано разследва каквото си иска. Мен какво ме засяга? Аз не съм убийца. Невинна съм!

„Наистина ли?“, помисли си Рюко. За Кейшо се знаеше, че нееднократно се бе влюбвала до полуда в млади мъже и в жени... като Харуме. Те никога не успяваха да задоволят ненаситната ѝ нужда от обожание и когато връзката им се изчерпеше, господарката Кейшо

изпадаше в пристъп на ярост. И понякога ставаше отмъстителна. Два инцидента не даваха мира на Рюко. Единият бе свързан с младата наложница Праскова, а другият — с един пазач в двореца. И двамата бяха изчезнали внезапно от замъка Едо, след като бяха разочаровали майката на шогун. Информаторите на Рюко му бяха донесли, че Кейшо се оплакала от любовниците си на върховното командване на Токугава. При все това никой не знаеше къде бяха отишли Праскова и пазачът и дали въобще са живи. Рюко предполагаше, че господарката Кейшо е заповядала да ги убият. Ако Сано научеше за това, щеше да реши, че Кейшо си е отмъстила и на Харуме!

— Сокушицу Харуме прекарваше доста време в спалнята на негово превъзходителство — отбеляза Рюко. — Ами ако е забременяла?

Озадачена, господарката Кейшо възкликна:

— Ами нали точно това искаме със сина ми!

— Нека го кажа по друг начин — Рюко закричи наоколо, като се опитваше да възвърне по изчерпаното си търпение. — Какво смятате, че ще ви се случи, ако се роди наследник?

Кейшо се разсмя.

— Ще стана най-щастливата баба на света!

— Не! Ако Харуме бе родила наследник на негово превъзходителство, тя щеше да стане негова официална съпруга и да ви измести като най-вишестоящата жена в Япония.

— Но това е само формално... Аз съм майката на Цунайоши. Никоя друга жена не може да ме измести от сърцето му. Той е зависим от мен!

— Да, но не приема с радост отговорността да бъде шогун — каза Рюко, като съзнателно избягна въпроса, доколко и дали въобще Токугава Цунайоши ръководеше държавата. — Той по-скоро би искал да се занимава с религия или с театър. „Или с момчета“, добави мислено, но не посмя да го изрече. — С появата на наследник приемствеността ще бъде осигурена и негово превъзходителство може да използва това като извинение да се оттегли и да назначи регентски съвет, който да оглави правителството, докато синът му навърши пълнолетие...

Господарката Кейшо събърчи физиономия в израз на непреклонност.

— Изключено! Синът ми няма да се оттегли, преди смъртта да го отведе от този свят. И не се нуждае от съвет, за да управлява, защото има мен!

— Моля ви, господарке моя. Размислете! Ако се роди наследник и вашият син се оттегли от властта, кой ще има повече влияние върху регентския съвет? Вие, майката на бившия шогун, или тя — майката на онзи, който тепърва ще стане върховен диктатор? Ако Харуме беше жива, вие щяхте да загубите привилегиите, властта и положението си на управляваща вътрешното крило. Сосакан Сано ще се сети за това, ако вече не го е сторил. И вие ще се превърнете в основен заподозрян!

Лицето на господарката Кейшо придоби хитро, пресметливо изражение, каквото Рюко не бе виждал до този момент. Дали най-сетне бе осъзнала несигурното си положение? Или през цялото време е била наясно? Кейшо бавно се обърна към Рюко. От изражението ѝ бе изчезнала и най-малката следа на добродушна наивност.

— Кажи ми, скъпи — рече тя едва чуто, а погледът ѝ се впи в свещеника. — Разследването на убийството ли те тревожи тъй силно заради мен или заради собственото ти положение? Какво се опитваш да постигнеш?

Думите ѝ му подедържаха като шок. В крайна сметка Рюко бе прочут както с благотворителността си, така и с пословичната си алчност. Без съмнение Сано би могъл да реши, че свещеникът е убил Харуме, за да защити господарката Кейшо и едновременно с това — собственото си положение. В съзнанието му се мярна кошмарна представа — как го откарват на мястото за екзекуции. Но въпреки моментното объркване съзря начин, как да извлече полза от неочаквания обрат на разговора.

— О, господарке моя — той сведе глава. — Толкова се боя, че сосакан Сано може да разбере какво сторих...

Кейшо реагира точно както Рюко бе предвидил. Тя го сграбчи в обятията си и заяви:

— Не ме интересува какво си направил, щом си го извършил заради мен! — Рюко спотаи усмивката си в пазвите на Кейшо. Нека вярва или да се преструва, че вярва... че той е убиецът на Харуме, ако това е цената на нейното съучастничество! — Докато съм жива, и косъм няма да падне от главата ти! — и тя го потупа по обръснатия скалп. После се изкиска на сполучливата си шега и каза: — Студено ми

е, хайде да се връщаме! Остави на мен да се оправям със сосакан Сано.
Няма за какво да се тревожиш, скъпи мой.

ГЛАВА 21

Сано слезе от лодката, която го бе прекарала през река Сумида до Фукагава — родното място на Харуме. Разположено при устието на реката, там, където се вливаше в залива Едо, предградието се простираше на мястото на някогашни блата и все още областта не се смяташе за особено благонадеждна. Сано мина покрай складове с мирис на борова дървесина, сусамово масло и хошика — тор от сардини. Край главната улица, която водеше към параклиса Томиока Хачиман, бе разположен оживен търговски район. На нея се намираше и Ока Башо нелегално съществуващ квартал на евтини незаконни проститутки. Наоколо гъмжеше от чайни и странноприемници; там бяха и най-добрите гостилници с морски продукти.

Щом чу храмовата камбана да бие пладне, Сано осъзна, че е гладен. Влезе в известната гостилница Хирасей, разположена отвън при самите порти на храма. Хапна суши със зеленчуци, ориз и пъстърва на скара. После каза на собственика:

— Търся една проститутка — казва се Синя Ябълка. Знаете ли къде мога да я намеря?

Собственикът поклати глава:

— Не познавам никого с това име. Попитайте в храма.

Сано се отправи към храма Хачиман — облицованият му с мед покрив се извисяваше над улицата като огромен самурайски шлем, а зад високите му каменни стени се гушеше параклисът Етай, чиито свещеници съхраняваха регистър на всички, които бяха живели във Фукагава.

— Истинското ѝ име бе Ясуко — каза старият свещеник в параклиса при гробището, където Сано най-сетне бе открил майката на Харуме — под обрасла с мъх надгробна плоча в района за бедняци. Синя Ябълка бе починала преди дванайсет години. — Дойде тук да търси подслон по време на наводненията. Спомням си я добре. Повечето незаконни проститутки нямат на кого да разчитат, нямат постоянни клиенти, но Ясуко бе красива и много търсена. Работният ѝ

прякор идеше от синкавия белег по рождение върху китката ѝ — с форма на ябълка. Беше доверчива, често се татуираше с имената на краткотрайните си любовници. Когато подготвих тялото ѝ за кремация, видях йероглифи между всичките ѝ пръсти — и на ръцете, и на краката... Ясуко спечели чувствата на Джимба от Бакурочо, дошъл във Фукагава по работа — продължи свещеникът. — След като се роди детето, той редовно ѝ изпращаше пари. После Синя Ябълка се разболя. Загуби красотата си и по-заможните си клиенти. Обслужваше бивши престъпници и дори ета, за да припечели за купичка ориз. Когато се помина, аз взех детето, тогава шестгодишно, в нашия приют. После се свързах с Джимба. Той отведе момиченцето при себе си в Бакурочо... Често се питах какво ли е станало с нея — свещеникът въздъхна. Когато Сано му обясни, благото му лице се натъжи: — Каква трагедия! — после добави: — И все пак вероятно Харуме се е радвала на подобър и по-дълъг живот, отколкото ако беше останала във Фукагава и беше станала незаконна проститутка...

Сано никога не се бе замислял всъщност колко малко професии имаше за жени — съпруги, прислужници, монахини, наложници, проститутки, просякини. С неудобство си представи Рейко с отчаяния ѝ опит да се освободи от тези ограничения. Благодарни на свещеника и побърза да излезе от параклиса. И макар да съжаляваше за времето, изгубено в това пътуване, не можеше да се освободи от усещането, че бе научил нещо важно както за разследването, така и за собствения си, озовал се в задънена улица брак.

Областта Бакурочо бе разположена на север от Едо между търговския квартал Нихонбаши и река Канда. Там се намираше най-голямото тържище за коне и сега Сано яздеше редом с коняри, които караха стоката си. Мина край една представителна къща, в която живееха васали на шогуна, пратени тук да се грижат за земите на господаря си. Селски странноприемници подслоняваха провинциални служители, дошли в града да си купят коне или по някаква работа с управителите. Известният терен за стрелба с лъкове служеше като прикритие за един незаконен публичен дом. Ниски дървени сгради помещаваха бакалии, чайни, магазин за седла и ковашка работилница, където яки мъже коваха подкови. Носачи разнасяха бали сено, а работещи като улични чистачи ета събираха тор. Сано зави покрай

един магазин за конски такъми и слезе пред конюшните на Джимба. Герб, изобразяващ галопиращ кон, красеше портите.

Един от помощниците избърза навън да го посрещне с поклон.

— Добър ден, сосакан сама. Нов кон ли си търсите?

— Дошъл съм да се видя с Джимба — отвърна Сано.

— Разбира се. Влезте.

Помощникът пое поводите на коня от Сано и го въведе в най-голямата конюшня в Бакурочо. Островърхи керемидени покриви увенчаваха чудесното семейно имение на Джимба — двуетажно, със старинни хоросанови стени, прозорци с фини решетки, балкони с парапети, помещения за прислугата в задната част. Доста по-различно от бедняшкия квартал във Фукагава, където се бе родила Харуме, реши Сано. Дали бе понесла трудно промяната?

Срещу имението се простираха огражденията за добитъка. Около тях за колове бяха завързани сламени чучела. През отворените врати се виждаха коняри, които разчесваха конете. Помощникът отведе Сано при една клетка, където край един сив жребец с тъмни петна стояха трима самураи. Огромен мъж, облечен в тъмнокафяво кимоно и широки панталони, държеше животното за главата.

— По устата му можете да разберете, че е здрав — каза Джимба и разтвори челюстите на животното, които откриха огромни зъби. Дебелите пръсти на търговеца действаха умело. Когато Сано се доближи, той вдигна поглед и щом го позна, лицето му се озари от доволна усмивка. — А, сосакан сама. Радвам се да ви видя отново... — четирийсет и пет годишният Джимба изглеждаше як като конете си. Дебел, жилест врат крепеше четвъртитата му глава. В косата му, опъната назад над оплешивяващото чело и завързана на тила, се виждаха само няколко бели косъма. В грубите му черти и смуглия му тен Сано не можа да открие някаква прилика с Харуме. Джимба се ухили и показа три счупени предни зъба — вечен спомен за единствения път, когато някой кон се бе оказал по-добър от него. — Поздравления за женитбата ви. Готов ли сте да умножите своя клан? Ха-ха. С какво мога да ви помогна днес? — той остави помощника си да довърши продажбата и поведе Сано надолу покрай редицата от клетки. — С някой добър състезателен кон може би? Да впечатлите приятелите си в замъка Едо. Ха-ха.

Сано бе постоянен клиент в конюшната заради добрата стока — силни, здрави, бързи и надеждни животни. Търговецът не му беше симпатичен, но предлагаше добро качество на добра цена и никога не се пазареше.

— Тук съм заради дъщеря ви — каза Сано. — Разследвам смъртта ѝ и трябва да ви задам няколко въпроса. Разрешете ми преди това да изразя съболезнованията си... — Джимба пристъпи ядно към оградата на обора, заби юмрук в нея и тихо изруга. Мрачна гримаса бе заменила обичайното му весело изражение. Той се втренчи в тримата коняри, които подготвяха един кон за пробна обиколка с цялото му бойно снаряжение. Те нагласиха на гърба му дървено седло и после поставиха юздите. Сано продължи, за да успокои гнева му: — Ще направя всичко възможно, за да предам убиеца ѝ на правосъдието...

Джимба махна с ръка:

— Голяма работа. Вече я няма и нищо не може да я върне. Похарчих толкоз труд и пари по нея, обличах я с хубави дрехи, наех ѝ учители по музика, писане и маниери. Виждах, че има възможности, нали разбирате... познавам ги тези работи... ха-ха... Харуме се харесваше на мъжете... Приличаше на майка си. Беше най-добрият ми шанс да се сродя с Токугава... — Сано слушаше объркан коравосърдечните приказки на търговеца за дъщеря му. За него тя очевидно бе просто поредният добитък за продан. В обора конярите сложиха на коня доспехи и стоманен шлем с формата на озъбена глава на дракон. Двама самураи помогнаха на клиента да облече ризница и да постави на краката си предпазители, а на главата — шлем. — Миналата зима двама пратеници на шогуна дойдоха тук да купуват коне — продължи Джимба. — Споменаха, че търсят нови наложници за негово превъзходителство, и аз им предложих Харуме. Те я отведоха и ми платиха цели пет хиляди кобана^[1].

— Ако беше родила наследник на негово превъзходителство, сега щях да бъда дядото на следващия шогун... ха-ха... — Сано бе отвратен от алчността на Джимба, който бе изтъргувал дъщеря си, за да се сроди с Токугава. Но пък нима съдията Уеда не бе омъжил дъщеря си за Сано със същото намерение? Така или иначе, жените служеха за задоволяване на мъжките прищевки и амбиции. И макар че Рейко бе интелигентна и храбра, хората винаги щяха да я преценяват според ранга и способността ѝ да ражда деца. Сано започна да

проумява раздразнението ѝ. Търговецът продължи замислен: — Сега, след като Харуме е мъртва, няма никога да си върна вложените пари... Но пък ако откриете кой е убиецът, ще го принудя да ме компенсира за загубите ми!

Сано прикри отвращението си от користолюбието на Джимба.

— Ще е нужно да ми помогнете. Каква беше Харуме? Имам предвид като характер.

— Ами като всяко друго момиче, предполагам... — Джимба наблюдаваше как конярите поставят обличения в доспехи ездач на гърба на коня. — Когато я доведох тук, беше мъничко тъжно същество. Не разбираше, че майка ѝ вече я няма, нито защо я отвеждам далеч от всичко, което ѝ е познато. Липсваха ѝ приятелите — децата от бедняшкия квартал на Фукагава. Така и не свикна с това място — после с крива усмивка добави: — А аз изобщо не бях споменавал пред жена си за Синя Ябълка, нали разбирате. И после изведнъж това дете се озова тук. Тя беше бясна. Другите ми деца я дразнеха, подиграваха я, че е дъщеря на курва. Дружеше само със слугините. Но ѝ забраних, исках да я откъсна от нисшите класи... Когато стана на единайсет, момчетата започнаха да се навъртат наоколо. Тя ги привличаше като разгонена кобила, ха-ха. На майка си приличаше, пущината... — смътна тъга смекчи чертите на Джимба. Може би по някакъв свой начин той бе обичал Синя Ябълка. Харуме започна да се измъква нощем от къщи. — Трябваше да наема една възрастна жена да я държи под око, че да не вземе да забременее от някое селско момче. Когато стана на четиринайсет години, взе да получава предложения за женитба от богати търговци. Аз обаче знаех, че мога да постигна повече с нея...

Сано си представи самотното ѝ детство и изпита жал. Отритната в Бакурочо, тя бе попаднала в подобно положение и във вътрешното крило. По-рано бе намирала утеха в компанията на своите обожатели. Очевидно така бе продължила и през месеците, прекарани в замъка.

— А... онези селяни, които е познавала... Поддържала ли е връзка с някои от тях, след като се премести в замъка Едо?

— Не виждам как би могла, щом постоянно са я държали под ключ...

Въпреки това Харуме бе успявала да се измъква за среща с даймио Мияги. Пък и един селянин не би имал достъп до

мастилница...

— Да сте виждали дъщеря си напоследък, или да сте получавали някаква вест от нея?

Върху лицето на търговеца на коне се изписа неудобство.

— Да... Преди около три месеца получих съобщение от нея. Умоляваше ме да я измъкна от Едо. Каза, че се страхува. Май се бе скарала с някого... не си спомням точно. Във всеки случай смяташе, че ще ѝ се случи нещо лошо, ако не си тръгне веднага.

Сърцето на Сано заблъска учестено в очакване, примесено с боязън.

— Каза ли от кого се страхува?

Джимба запримигва бързо, мускулите на гърлото му се свиха в спазъм. Накрая отвърна:

— Не. Мислех, че ѝ е мъчно за вкъщи или не ѝ харесва да дели ложе с шогуната, затова е измислила тази история... Понякога на кобилката ѝ е нужно време, за да свикне с новата конюшня. Ха-ха — смехът му прозвуча като мрачен кикот. — Не исках да връщам парите или да моля шогуната да освободи Харуме. Това щеше да обиди негово превъзходителство. За нищо на света повече не бих си имал работа с Токугава! Хората пък щяха да решат, че е по нейна вина. После как щях да ѝ намеря съпруг? Щеше да ми е в тежест до края на дните си! — оправдаваше се търговецът на коне. — Затова не ѝ отговорих. Не си направих труда да разбера дали наистина някой се опитва да ѝ причини зло. Мислех си, че като не ѝ обърна внимание, тя ще продължи да изпълнява дълга си, без да се оплаква повече.

— Запазихте ли писмото? Може ли да го видя?

— Не беше писмо. Един вестоносец от двореца ми го предаде устно — на въпроса, кой е бил този вестоносец, Джимба отвърна: — Не разбрах как се казва. И не помня как изглеждаше.

Сано знаеше, че в замъка Едо има неколкостотин вестоносци. Да се открие точно този, можеше да се окаже твърде трудно, а и едва ли той би си спомнил за станалото по-добре от Джимба. Беше уверен, че съобщението на Харуме не е било просто хитрина. Тя наистина е имала враг, достатъчно отмъстителен и властен, за да ѝ навреди. От всички заподозрени кой най-добре отговаряше на описанието?

---

[1] Японска старинна златна монета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Писмото на господарката Кейшо под пояса му го изгаряше като пламък. Тя управляваше вътрешното крило и шогунът бе изцяло под нейна власт. Тя съвсем спокойно можеше да организира това убийство, както и по-раншните опити за покушение над наложницата. А и показанията на Джимба засилваха подозренията срещу нея. Трябваше ли Сано да я обвини... и да се изложи на смъртна опасност?

Върху листа в ръцете на Хирата пишеше:

План за разпит:

1. Да определя истинските чувства на Ичитеру към Харуме.
2. Да установя къде е била Ичитеру по време на нападението с кинжала и при вероятния по-раншен опит за отравяне на Харуме.
3. Ичитеру някога купувала ли е отрова.
4. Била ли е Ичитеру в стаята на Харуме след получаването на мастилницата и на писмото от владетеля Мияги.
5. Да проверя показанията на Ичитеру, като задам на Мидори същите въпроси.

Докато яздеше по моста Рьогоку, вниманието на Хирата бе раздвоено между това да направлява коня си покрай група носачи, които влачеха дървени трупи от дъскорезницата в Хонджо, и да прехвърля плана за втория си разговор с Ичитеру. Той си мърмореше под нос указанията:

— Заподозряната да се разпита в замъка, не в театъра; не й позволявай да избягва въпроси; ако ти прави похотливи намеци, нареди

й да престане; не мисли за секс по време на разпита и най-вече — не й позволявай да те докосва!

На всяка цена трябваше да изкопчи нужната информация от Ичитеру и да поправи грешката си, преди Сано да разбере за нея и да загуби доверие в своя помощник. А и отчаяно се нуждаеше от нещо, което да компенсира незадоволителните резултати от останалите разпити.

Предишния ден отрядът от помощници не бе успял да намери нито индианската отрова за стрели, нито неуловимия търговец на лекове Чойей. Тази сутрин Хирата ги бе изпратил да разпитат свои информатори от подземния свят на Едо. Изгледите да разреши този случай, като проследи пътя на отровата, бяха нищожни. Сано не смяташе Кушида за виновен и всичко можеше да се окаже зависимо от това, как Хирата ще проведе разпита на Ичитеру.

Бе прекарал неспокойна нощ, като ту потъваше в образни еротични сънища с нея, ту го обземаха пристъпи на угризения и самообвинения. На сутринта стана и състави плана си за разпита. После се отправи по задачите си, изпълнен с непоклатима решимост.

Стигна до увеселителен район Хонджо муко Рьогоку и установи, че лошото време не бе повлияло на веселбата. Търговията в гостилниците и чайните процъфтяваше, но сцената, където Плъха представяше своето гротескно шоу, бе празна, а надписът върху плътно затворените врати гласеше:

„Днес представление няма да има.“

Хирата бе обзет от отчаяние — ако бе излязъл из града, Плъха можеше да не се прибере с часове и дори с дни. Обърна коня си обратно към моста и в този момент зърна позната фигура сред тълпата. Бе плешивият великан, който работеше като телохранител на Плъха и събираше входните такси на представленията. Крачеше към защитния насип срещу пожари. Хирата го последва. Може би великанът щеше да му каже къде се намира Плъха. Гигантът потъна в тъмен проход между една сергия за юфка и циркова менажерия. Тумба пияници се олюляваха наред улицата, препречвайки пътя на Хирата, и когато той стигна до пролуката, великанът бе изчезнал. Хирата слезе от коня си и завърза животното на един стълб. Продължи пеша по тесния проход, вонящ на урина, и стигна до малката уличка зад постройките. Откъм менажерията долитаха викове; от кухните на гостилниците излизаше

пара; бездомни кучета се ровеха в зловонни сметища. Иначе уличката бе безлюдна. Хирата избърза покрай залостените задни врати на заведенията. След няколко крачки долови приглушени гласове: диалекта на Плъха и тих женски говор. Идеха от задното помещение на близката чайна. Хирата надникна през препреченото с решетки прозорче.

Покрай стените на помещението бяха разположени керамични кани за саке. Плъха бе коленичил на пода с гръб към Хирата. Слушаше жената, седнала срещу него, и кимаше с рошавата си глава. Наметало скриваше главата и тялото на събеседницата му. На процеждащата се през прозорчето дрезгава светлина Хирата успя да открие само лицето ѝ — невзрачна жена, далеч не в първа младост, с почернени зъби.

— Сделката ще удовлетвори и двамата ни — каза тя с тих, умолителен глас. — Моето семейство ще се успокои, а вашата търговия ще процъфти.

— Добре. Петстотин кобана като последно и край — отвърна Плъха.

Тъй като беше виждал Плъха и по-рано да се пазари по този начин, Хирата се досети какво става. Той вдигна ръка, за да почука на портата. Но в този миг усети някаква промяна в атмосферата наоколо, която го предупреди за ново присъствие на уличката. Той се обърна рязко. Силни ръце го сграбчиха за раменете и го повдигнаха от земята. Хирата се озова лице в лице с телохранителя на Плъха.

— Дошъл съм да се видя с господаря ти — обясни Хирата, като се мъчеше да се отскубне от желязната хватка на великана. — Пусни ме долу!

Зла усмивка проряза лицето на телохранителя. Отчаян, Хирата си спомни, че противникът му е глухоням. Онзи го запрати в стената с трясък. Хирата извади меч си. И тогава вратата се отвори със скърцане.

— Какво става тук? — попита Плъха. Щом видя Хирата, изправен с оръжие в ръка срещу слугата му, той се втурна навън и заповяда: — Спри веднага, Къоджин!

Великанът издаде неясни гърлени звуци, като сочеше към прозореца, като явно се опитваше да каже, че е спипал Хирата да шпионира.

— Този човек е от силите на реда — като говореше с подчертано движение на устните, Плъха направи някакъв жест, по всяка вероятност част от някакъв техен знаков език. — Пусни го, ако не искаш да те убие, а мен да ме арестува! — с кръвнишки поглед великанът отстъпи.

Хирата си отдъхна и прибра меча в ножницата.

— Радвам се да ви видя отново тъй скоро — каза Плъха с неискрена усмивка. — С какво мога да ви бъда полезен днес?

— Намери ли Чойей, търговеца на лекове?

Като хвърли напрегнат поглед към отворената врата, Плъха подръпна бакенбарди.

— Сега нямам време да разговарям; точно върша една работа — изведнъж се сепна, втурна се в задното помещение на чайната и почти веднага се появи отново, като ругаеше под нос. — Тръгнала си е... — после сви рамене. — Е, добре, ще се върне. Продава ми недъгавото си дете за участник в шоуто — поясни той, потвърждавайки предположението на Хирата. — Бедното същество се е родило без крака. Кой ще го иска, ако не съм аз? Та за какво говорехме?

— За търговеца на лекове — подсказа му Хирата.

— А-а — малките лукави очички на Плъха проблеснаха между кичурите сплътена коса. — Опасявам се, че не успях да го намеря. Съжалявам.

— Но е минал само един ден — възрази Хирата.

— Плъха има уши и очи из цял Едо. Щом не са видели Чойей до този момент, значи или е напуснал града, или изобщо не е бил тук.

Разочарованието на Хирата се превърна в гняв.

— Платих ти добри пари — каза той и сграбчи Плъха за яката. Великанът пристъпи към него. — Отказваш ли се от сделката?

— Стой, Кьоджин! О, не. Съвсем не! — Плъха бързо бръкна в кесията си на кръста и извади от там шепа монети, които подаде на Хирата. — Ето ви ги. Връщам ви ги изцяло с моите извинения.

Подозренията засилиха гнева на Хирата, щом тикна монетите в кесията си. Откога Плъха доброволно връща пари?

— Май се опитваш нещо да ме изиграеш? — и той разтърси собственика на атракцията тъй, че главата му заподскача. — Чойей ли ти плати?

— Не, не! Честно!

Плъха се съпротивяваше. Великанът сграбчи Хирата. Накрая Хирата се предаде и пусна Плъха.

— Само ако разбере, че си ме лъгал, ще те тикна в затвора! — закани се Хирата и пое надолу по уличката да вземе коня си. Време беше да се изправи срещу Ичитеру.

Когато пристигна в замъка, вече почти се бе поболял от нетърпение да види отново Ичитеру. Побиваха го тръпки; ръцете му трепереха. Осъзнаваше, че в това състояние не бива да се среща с нея насаме, затова отиде до къщата на Сано и извика двама помощници да го придружат. Присъствието им щеше да гарантира стриктното придържане към плана. Но точно в този момент забързан слуга настигна Хирата и другарите му и каза:

— Докато ви нямаше, господарю, пристигна това — и му подаде малка лакирана кутия за съобщения.

Хирата я пое и извади от нея едно писмо. Докато четеше, сърцето му заби учестено.

Разполагам с изключително важна информация за убийството на Харуме. Наложително е да разговарям с вас — но не днес и не тук. Ако онова, което имам да ви кажа, бъде чуто от неподходящи хора, животът ми ще бъде в опасност. Моля ви да се срещнем утре в часа на овцата^[1] на мястото, описано по-долу. Очаквам срещата ни с особено нетърпение.

Ичитеру

Следваше карта с указания, написани със същия елегантен женски почерк. Гладката оризова хартия бе с мекотата на жива плът и все още ухаеше на скъп парфюм. Ароматът събуди еротични спомени и той тутакси забрави разочарованията си от деня. Ичитеру искаше да го види отново. Заключениеите й думи не намекваха ли, че тя споделя чувствата му? Бе обладан от еуфория. Засмя се на глас.

— Хирата сан? Какво правите?

Хирата вдигна поглед и забеляза, че двамината помощници го наблюдават тревожно.

— Нищо — отвърна той и мушна писмото в калъфа.

— Ще посетим ли сокушицу Ичитеру? — попита един от хората му.

Инстинктите му подсказваха, че трябва да се придържа към набелязания план и да не допуска непрофесионализъм в работата си. Но как да остави Ичитеру в беда? Не бива да застрашава живота ѝ, като я кара да дава показания тук, в двореца, където всеки може да я подслуша. А и копнееше да изследва докрай възможностите, които предлагаше познанството с нея — извън пределите на замъка, далеч от ограниченията на дълга и благоразумието.

— Не — отвърна той накрая. — Отлагам разпита ѝ за утре. Свободни сте.

---

[1] От 1 до 3 часа следобед — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Околността на вътрешното крило бе необичайно пуста, когато същата вечер Сано и Хирата прекосиха градината. Вишневите дръвчета бяха протегнали молитвено голи клони към надвисналото с цвят на сажди небе. Големите обли камъни блестяха от влага. Тревата бе покрита с килим от окапали листа. Самотен караул правеше поредната си обиколка. Възползвайки се от мимолетното им усамотяване, преди да докладват пред шогуна, Сано изложи пред Хирата резултатите от своето разследване и му подаде писмото от стаята на Харуме.

Хирата го прочете и подсвирна през зъби.

— Ще го покажете ли на шогуна?

— Имам ли друг избор? — попита мрачно Сано и прибра листа в пояса си.

При портите на покоите пазачът каза:

— Негово превъзходителство е на спешно заседание със съвета на старейшините. Те очакват вашия доклад в приемната зала.

Тревога заля Сано като ледена вълна. За него събирането на съвета неизменно означаваше неприятности. Щеше му се да отложи доклада, но, изглежда, нямаше изгледи за отсрочване. Двамата с Хирата продължиха надолу по коридорите на двореца. Пазачи отваряха масивни двойни врати с гравирани по тях мрачни изображения на божества хранители. Пред приемната зала Сано пое дълбоко въздух и влезе вътре.

От декоративния таван висяха запалени фенери. Токугава Цунайоши бе коленичил на подиума. Черното му церемониално кимоно бе украсено с изрисуван в златно пейзаж. Дворцовият управител Янагисава заемаше обичайното си място вдясно от шогуна на по-високото от двете нива на пода. Близко до него в два реда един срещу друг и перпендикулярно на своя господар бяха коленичили старейшините. Главният прислужващ на шогуна сервира чай и донесе тютюн и метални кошнички с жарава за лулите.

Когато Сано и Хирата коленичиха в дъното на залата, главният старейшина Макино Нарисада каза:

— Ваше превъзходителство, приемерте нашите извинения, че помолихме за свикване на това тъй спешно заседание. Но убийството на Харуме вече стана причина за няколко доста обезпокоителни произшествия. Началникът на охраната на вътрешното крило извърши сепуку, за да изкупи вината си, че е позволил в неговата смяна да стане убийство. Развихрили са се какви ли не слухове и обвинения. Засегнат е Като Юичи, един от младшите членове на съдебния съвет. Неговият колега и противник Сагара Фумио разпространил версията, че Като е убил Харуме. В отговор Като Юичи предизвикал Сагара на дуел. Сега и двамата са мъртви, съдебният съвет е в смут, а десетки мъже се състезават за освободените места... — Сано сведе глава — опасенията му за интриги и нови смъртни случаи вече бяха факт. — Други по-маловажни проблеми също създадоха неудобства — продължи Макино. — Много хора отказват да повярват, че една най-обикновена наложница е единствената цел на убиеца. Никой не желае да яде или да пие тук — той хвърли поглед към недокоснатите купички чай пред своите колеги. — Слугите напускат работа, а държавните служители бягат от Едо уж по работа в провинцията... — *„Ето защо мястото изглеждаше пусто“*, даде си сметка Сано. — С това темпо скоро няма да остане кой да поддържа столицата. Ваше превъзходителство, препоръчвам строги мерки за предотвратяване на надвисналото бедствие...

Токугава Цунайоши вдигна ръце в отчаяние.

— Ами че... ъ-ъ... аз съвсем не знам какво да сторя — рече той. Както се озърташе за помощ, шогунът съзря Сано. — А-а! — възкликна той и го посочи. — Ето човека, който може да възстанови нормалното състояние на нещата. Сосакан Сано, моля, кажи ни, че си разкрил убиеца на Харуме.

Съпроводен от Хирата, Сано с неохота се приближи до подиума. Двата коленичиха пред по-високото ниво и се поклониха на присъстващите.

— Със съжаление трябва да заявя, че разследването на убийството още не е приключило, ваше превъзходителство — каза Сано. Той погледна неловко към Янагисава, който несъмнено щеше да се възползва от възможността да го уязви. Но дворецовият управител

изглеждаше вгълбен в себе си. Сано започна да разказва за хода на разследването. Главният старейшина Макино прие ролята на опонент, обикновено присъща на Янагисава.

— Значи още не сте проследили пътя на отровата. Кушида е арестуван, защото ви е нападнал и се е опитал да открадне веществено доказателство, но вие не сте убеден, че той е убиецът. Изненадан съм от абсурдната нерешителност в действията ви. Какво ще кажете за сокушицу Ичитеру?

Хирата се изкашля несигурно и се намеси:

— Сумимасен... извинете. Нямаме доказателства срещу нея.

Сано го погледна смаян. Хирата никога не говореше на тези заседания, освен в случаите, когато му задаваха директни въпроси. Освен това, доколкото знаеше, доказателства за невинността на Ичитеру също нямаше. Той не можеше да възрази пред заседаващите, но останеха ли сами, Сано бе твърдо решен да разбере какво точно се бе случило и каква бе причината за странното поведение на Хирата.

— Е, ако убиецът не е нито главният пазач Кушида, нито сокушицу Ичитеру — каза Макино, — значи днес имате по-малко заподозрени, отколкото вчера — той се обърна към Янагисава: — Стъпка назад, не смятате ли?

Изтръгнат от вгълбеността му, Янагисава упрекна Макино:

— Труден случай като този изисква повече от два дни, за да бъде приключен. Какво очаквате, чудеса ли? Дайте време на сосакан Сано и той ще успее, както обикновено.

Челюстта на главния старейшина увисна. Сано застина в недоумение. Янагисава да застане на негова страна на заседание на съвета? Подозрението, което го бе обзело, се засили. Дали дворецовият управител не го окуражаваше да продължи сегашната насока на разследване, защото го отклоняваше от нещо по-важно?

— Намерих източника на мастилото — каза Сано. — Владетелят Мияги признава, че го е пратил на Харуме заедно с писмо, в което й нарежда да си татуира името му — и той описва връзката на даймио с наложницата, както и съучастничеството на госпожа Мияги.

Токугава Цунайоши възкликна яростно:

— Мияги е насиллил моята сокушицу и после я е убил? Позор! Арестувайте го незабавно!

— Няма доказателство, че той е сложил отрова в мастилото — поясни Сано. — Засега даймио Мияги и неговата съпруга остават под строго наблюдение. Започнах да проучвам и миналото на Харуме, защото не е изключено корените на убийството ѝ да са там. Разговарях с баща ѝ и претърсих стаята ѝ... — Сано чу как Хирата рязко си поема дъх. Писмото на господарката Кейшо бе като стоманено острие, забиващо се в плътта му. Дългът изискваше да докладва всички факти пред шогуна, но въпреки това се колебаеше. Всяка обидна дума или действие можеха да се възприемат като атака срещу самия шогун. Дали господарката Кейшо бе убила Харуме или не, това не променяше нещата. За обида към майката на шогуна Сано можеше да бъде обвинен в държавна измяна и да бъде екзекутиран.

— Великолепна стратегия! — възкликна дворцовият управител Янагисава, а очите му искряха от ентузиазъм. — Какво научихте?

Сега бе моментът да представи писмото на господарката Кейшо и изявлението на Джимба. Настъпи мигът, изискващ самурайска доблест. Сано поведе вътрешна борба със себе си. Потръпна, усещайки слабост в стомаха.

— Добих по-ясна представа за характера на Харуме... — той не спомена за кичура коса, нито за ноктите, които бе намерил в дрехите на Харуме, защото не знаеше дали имат връзка със случая. — Разполагам и с нови улики, които трябва да проуча... — Сано реши да изчака още известно време, преди да съобщи за писмото, и мислено се заклеми като страхливец. Хирата въздъхна с облекчение заради отсрочката. На Сано му се стори, че видя разочарование в изражението на Янагисава. После продължи: — Ваше превъзходителство, моля, пригответе се да чуете неприятна вест... — залата стихна в напрегнато мълчание. Сано се стегна, за да посрещне реакцията. — Сокушицу Харуме е била бременна...

Присъстващите в залата ахнаха. Последва пълно мълчание. Токугава Цунайоши се изправи несигурно и после отново се свлече на колене.

— Моят син! — възкликна той с очи, хлътнали от ужас. — Моят дългоочакван наследник! Убит в утробата на майка му!

— За първи път чувам за тази бременност — каза Макино. — Доктор Китано редовно преглежда всички наложници, но той не е установил нищо подобно — другите старейшини отразиха като ехо

скептицизма на началника си. — Как се сдобихте с тази информация, сосакан Сано? Защо трябва да ви вярваме?

Студена пот изби по гърба на Сано. След близо две години скриване на незаконните аутопсии в моргата на Едо нима сега тайната щеше да излезе наяве и да го прати на заточение? Усети топка в гърлото си, докато се опитваше да измисли убедителна лъжа. До него Хирата, който знаеше за прегрешенията на Сано, седеше с приведена глава, очаквайки ударът да се стовари върху им.

Тогава Янагисава заяви:

— Фактът за състоянието на Харуме е по-важен от метода, по който сосакан Сано го е установил. Той не би допуснал грешка по такъв важен въпрос...

Спасен от своя враг, който неведнъж се бе опитвал да го унищожи! За момент Сано бе обзет от твърде голяма признателност, за да си задава въпроси за мотивите на Янагисава. В очите на дворцовия управител просветна интерес; той се бе съживил от новината за нероденото дете на шогуна. Сано си даде сметка, че Янагисава би могъл да желае смъртта му по същите причини както господарката Кейшо. Но ако не е знаел за бременността на Харуме, защо му е било да я убива?

Шогунът вдигна юмруци към небето и проплака:

— Това е възмутително! — риданията му отекнаха из залата.

А Сано трябваше да засегне още една неприятна тема. Като подбираше внимателно думите си, той каза:

— Ваше превъзходителство, има един въпрос за... бащата на детето... В края на краищата тя наистина... е имала връзка с владетеля Мияги и... може би с Кушида. Трябва да вземем предвид възможността да...

Обръщайки се към Сано, шогунът се втренчи в него през сълзи.

— Глупости! Харуме беше... тъ-тъ... привързана към мен. Никога не би оставила друг мъж да я докосне. Детето е било мое. И щеше да ме наследи като... тъ-тъ... диктатор на Япония... Убийството на моя наследник представлява най-... тъ-тъ... отвратително предателство. Искам възмездие! — Токугава Цунайoshi извади мечата си. После го изпусна и се разрида. — Уви! Кой би извършил такова ужасно престъпление?

Вратата се отвори шумно. Присъстващите се извърнаха, за да видят кой е дръзнал да прекъсне извънредното им заседание. В залата влетя господарката Кейшо. Ужасен, Сано за момент си помисли, че това бе отговорът на въпроса на шогунa. Старейшините и Янагисава се поклониха галантно на господарката Кейшо и тя им се поклони в отговор. Шогунът поздрави майка си с радостен възглас.

— Уважаема майко! Току-що научих... ъ-ъ... най-ужасната вест. Елате, имам нужда от вашия съвет!

Кейшо прекоси помещението и се настани на подиума до сина си. Хвана ръката му, докато той повтаряше новините от Сано.

— Каква трагедия! — възкликна тя, извади ветрило от ръкава си и енергично започна да си вее пред лицето. — Твоят шанс за пряк наследник. И моят — за внук... съсипани. Ааах! — изстена тя. — А аз дори не знаех, че Харуме е била бременна.

Преструваше ли се на скръбна и изненадана? Писмото бе променило мнението на Сано за майката на шогунa. Пък и вероятно наложниците във вътрешното крило знаят една за друга много повече от доктор Китано. Кейшо не бе толкова глупава, колкото изглеждаше. Може би беше открила бременността на Харуме, бе осъзнала заплахата за себе си и бе предприела необходимото, за да я предотврати?

Сано бе сигурен в едно — появата на Кейшо бе осуетила обявяването на писмото. Огласяването на този факт в нейно присъствие и пред съвета на старейшините щеше да представлява официално обвинение, което той не бе готов да отпрати. Нуждаеше се от повече доказателства. А може пък по-нататъшните разследвания да го отведат встрани от господарката Кейшо?

— Точно обсъждахме разследването на убийството — обясни шогунът на Кейшо. — Почитаема майко, моля ви, озарете ни с мъдростта си.

Кейшо го потупа успокоително по ръката.

— Точно това съм дошла да сторя. Сине, ти трябва да спреш разследването и да наредиш на сосакан Сано незабавно да изтегли хората си от вътрешното крило!

Разтревожен, Сано възкликна:

— Но... вие самата ми дадохте разрешение да разпитаме обитателките и прислугата и да огледаме за улики. Все още не сме приключили...

Някои от членовете на съвета повдигнаха вежди в недоумение; разменяха се скрити погледи.

— При цялото ми уважение вътрешното крило е сцената на престъплението — възрази главният старейшина, макар и обзет от неохота да подкрепи Сано.

— И по тази причина е основателен фокус на разследването — добави Янагисава. Докато старейшините кимаха в знак на съгласие, той наблюдаваше Сано. Тъглчетата на устните му трепнаха в странна усмивка.

Дори и шогунът изглеждаше изненадан.

— Уважаема майко, наложително е... ъ-ъ... убиецът на моя наследник да бъде заловен и наказан. Защо отказвате на сосакан Сано възможността да... ъ-ъ... изпълни задачата си?

— Аз искам убиецът да бъде изправен на съд не по-малко от всички вас — отвърна господарката Кейшо, — но не и за сметка на спокойствието във вътрешното крило. Уви! — тя избърса сълзите, капнали върху ръкава на кимоното ѝ; гласът ѝ стана гъгнив от възмущение: — Нищо не може да върне детенцето, намерило смъртта си заедно с Харуме. Но ние трябва да се сбогуваме с миналото и да градим планове за бъдещето — и усмихвайки се нежно на сина си, каза: — В името на наследника трябва да забравиш за отмъщението и да съсредоточиш усилията си в създаването на ново дете... — тя се обърна към събранието: — Позволете на една възрастна жена да даде съвет на вас, мъжете. Женското тяло е много чувствително на външни влияния. Времето, фазите на луната, някой скандал, неприятни шумове, лоша храна — всичко може да разстрои организма на една жена, а неразположението може да повлияе и върху развитието на мъжкото семе в утробата ѝ... — тя разпери длани върху корема си. Старейшините сведоха погледи, скандализирани от подобно открито обсъждане на такива деликатни въпроси, а Янагисава впери поглед в нея, сякаш обзет от възхищение. Шогунът слушаше внимателно думите на майка си. Хирата се сви от неудобство, а Сано с ужас осъзна, че всичките му усилия са сложени на карта. — Зачеването изисква спокойствие — продължи господарката Кейшо. — Ако във вътрешното крило гъмжи от детективи, които разпитват и надничат къде ли не, как си представяте наложниците да забременеят? Изключено! — тя потупа Токугава Цунайoshi по ръката с ветрилото

си. — Ето защо те трябва да се махнат от там! — тя скръсти ръце и огледа предизвикателно съвета.

Старейшините се навъсиха, но замълчаха, защото няколко от предшествениците им бяха загубили постове си само защото бяха изразявали несъгласие. Докато Сано събираше кураж да направи онова, което изискваха честта и съвестта му, дворецовият управител наруши неловката тишина:

— Ваше превъзходителство, аз разбирам тревогата на уважаемата ви майка — каза той предпазливо. — Но трябва да намерим равновесието между желанието да се сдобием с наследник и потребността да поддържаме мощта на режима на Токугава. Като оставим един предател да се измъкне безнаказано, след като е извършил убийство, ние показваме слабост и уязвимост по отношение на следващи нападения. Така ли е, сосакан Сано?

— Да — отвърна Сано унило. — Разследването трябва да продължи без ограничения!

— Не ги слушай — нареди Кейшо на сина си. — Аз притежавам мъдростта на годините. Моята будистка вяра ми е дала познание за мистичните сили на съдбата. Зная кое е най-доброто.

Олицетворение на безпомощна несигурност, шогунът отмести поглед от Кейшо към Янагисава и после към Сано. Сано чуваше как ударите на сърцето му кънтят в ушите му. Лицата на старейшините се замъглиха пред погледа му. Устните му бяха замръзнали под напора на думите, които трябваше да изрече, за да спаси разследването и да го съсредоточи върху господарката Кейшо. Ръката му посегна към пояса, готова да извади писмото. После в съзнанието му проблесна споменът за Рейко. Вече не е сам. Ако бъде осъден на смърт, съпругата му и семейството ѝ ще го последват на арената за екзекуции. Готов ли е да жертва и тях в името на принципите си? Той отпусна ръката си. Как само бе мечтал за брак през всичките години на самота! После дойде негодуванието. Бракът поощряваше страха за сметка на честта. Бракът означаваше нови отговорности, които противоречаха на предишните. Сано разбра още по-добре неудовлетворението на Рейко — чрез този брак и двамата бяха загубили своята независимост. Имаше ли начин загубата да стане по-поносима?

Най-накрая Токугава Цунайоши проговори отново:

— Сосакан Сано, ти ще... тъ-ъ продължиш разследването на убийството. Но трябва да стоите далеч от вътрешното крило и наложниците. Използвай изобретателността си, за да заловиш убиеца с други средства. Когато го сториш, ние всички ще бъдем щастливи — след това обори глава върху гърдите на майка си и се разтрепе в ридания.

Вперила поглед право в Сано, господарката Кейшо се усмихна.

ГЛАВА 24

Деветимата пратени да извършат обстоен оглед на местопрестъплението напуснаха вътрешното крило по заповед на шогунa. Сано и Хирата ги чакаха при портите и тръгнаха редом с тях обратно към къщи в нощта.

— Открихте ли нещо? — попита Сано.

Главният помощник Одзава, мъж с месести черти и някогашна кариера на мецуке, поклати глава.

— Никъде не намерихме нито отрова, нито никакви други улики.

По протежение на проходите на замъка, очертани от високи стени, горяха факли и изпълваха с дим нощния въздух. От горския резерват се обаждаха кукумявки; над града се носеше кучешки лай. Есенното меланхолично очарование винаги бе допадало на Сано, но сега скритият подтекст на смърт допринасяше за унинието му.

— А разпитите?

— Никой не знае нищо — отвърна Одзава, — което може да означава, че казват истината, че се страхуват да говорят или че някой им е наредил да мълчат. Аз бих заложил на последното.

— Претърсихте ли покоите на господарката Кейшо? — попита Сано.

Одзава го изгледа с изненада.

— Не, не знаех, че искате да го сторим, а и щеше да ни трябва специално разрешение...

Сано изпадна в униние, тъй като заповедта на шогунa го бе лишила от достъп до покоите не само на господарката Кейшо, но и на още петстотин потенциални очевидци, а и на един друг важен заподозрян — Ичитеру. Сега мисълта за нея му напомни за неприятната задача, която трябваше да свърши тази нощ. Когато стигнаха къщи, той каза на Хирата:

— Да идем в моя кабинет.

Там, сгрети от мангалите с дървени въглища и чашки горещо саке, двамата коленичиха един срещу друг. Хирата изглеждаше окаян, с

глава, приведена в очакване на наказание. Сано бронира сърцето си срещу жалостта и попита:

— Какво се случи, докато разпитваше Ичитеру, и защо остави началниците ни с впечатлението, че според нас тя е невинна?

— Съжалявам, сосакан сама — гласът на Хирата затрепери. — Няма извинение за онова, което сторих. Аз... Ичитеру... — той преглътна и после продължи: — Не можах да я накарам да отговори на въпросите ми, тъй че всъщност не знам дали тя е убила Харуме. Тя... съвсем ме обърка... — погледът му стана искрящ от спомена за изживяното. После сведе очи, сякаш хванат в нещо срамно. — Не трябваше да се обаждам на заседанието. Направих груба грешка. Уволнете ме. Заслужавам си го.

Вестта потресе Сано. Но гневът му се разми, когато разбра какво унижение изпитва Хирата.

— След всичко, което сме преживели заедно, няма да те уволня за една-единствена грешка — отвърна той. Хирата примигна с облекчение. Сано тактично се зае да налее на двамата по още едно питие. — Сега нека се съсредоточим върху разследването. Загубихме възможността за нов официален разпит на Ичитеру, но сигурно има и други начини...

Хирата заяви колебливо:

— Мисля, че знам как да разговаряме с нея... — извади изпод кимоното си писмото и го подаде на Сано.

Той го изчете на един дъх и попита с надежда:

— Тя има информация за убийството? Нали точно това ни трябва?

— Искате да кажете, че трябва да отида? — необуздана радост блесна в очите на Хирата, преди ужасът да ги замъгли. — Да се видя насаме с нея на онова забутано място?

— Тя вика теб — отвърна Сано. — Може и да не приеме да разговаря с мен. Освен това не можем да я излагаме на опасност... нито да пренебрегваме заповедта на шогуната... като се видим с нея в двореца.

— Вие ми се доверявате за такъв важен разговор? След онова, което сторих? — в гласа на Хирата звучеше изненада.

— Да — отвърна Сано. Целта му да прати Хирата на тази среща бе двояка — той желаше да се сдобие с информацията на Ичитеру, но

освен това държеше Хирата да възвърне увереността си и да докаже лоялността си.

— Благодаря, сосакан сама. Благодаря ви! — Хирата се поклони. — Обещавам, че няма да ви подведа. Ще разрешим този случай докрай.

След като той си тръгна, Сано отиде при бюрото си, изпълнен със съжаление, че не може да сподели увереността на своя помощник. Разпитите в имението на Мияги не доведоха доникъде; никой не бе пипал туша, нито мастилницата. Куриерът, който ги бе доставил в двореца, се кълнеше, че нито е отварял запечатания пакет, нито е спирал някъде по пътя. Пазачът, получил пратката, и слугата, който я бе отнесъл до вътрешното крило, бяха извън всякакво подозрение. Сано разтри слепоочията си — пътуването в миналото на Харуме бе усложнило случая, вместо да го разплете. Все още вярваше, че фактите от живота ѝ са свързани с убийството, но не беше в състояние да установи по какъв начин. Почувства се изтощен и изпита потребност от утеха.

И тогава Сано усети присъствието на Рейко — подобно на едва доловим ромон на далечен поток. Осъзна, че го е почувствал още откакто се бе прибрал вкъщи — като невидим полъх, като подземно течение. За тези три дни той безпогрешно бе усещал кога съпругата му е наблизо. Дали и тя чувстваше същото?

В следващия миг усещането му се засили и той долови скърцането на дъсчения под, под тихите ѝ стъпки. Тутакси забрави грижите си. Тя идваше при него. Сърцето му заблъска в гърдите; устата му пресъхна от очакване. Почукване на вратата — три тихи отзивисти потропвания.

— Влез! — гласът на Сано бе станал дрезгав от напрежението. Вратата се плъзна встрани и се отвори. Рейко влезе в стаята. Носеше червен халат на златни кръгове, а пищните му дипли подчертаваха деликатните и в същото време прелъстителни извивки на фигурата ѝ. Дългите ѝ до коленете коси я обгръщаха като блестяща черна пелерина. Изглеждаше невероятно красива и недостъпна. Тя коленичи на значително разстояние от него и се поклони, след което с равен глас каза:

— Добър вечер, уважаеми съпруге.

— Добър вечер — отвърна Сано, смразен от нейната официалност. — Хубав ли бе денят ти?

— Да, благодаря. Баща ми се обади, докато ви нямаше — каза Рейко. — Искате да се видите в съда утре сутринта в часа на дракона^[1].

Осъзнал факта, че тя бе дошла само за да му предаде това съобщение, той изпита неопишуемо разочарование.

— Каза ли защо?

— Само това, че ще гледа дело, което според него ще ви заинтересува. Попитах дали има нещо общо с разследването, но той не пожела да ми каже... — горчива усмивка изкриви устните ѝ. — И той като вас смята, че това не е моя работа.

— Благодаря, че ми предаде съобщението! — отвърна Сано. Как му се искаше да я докосне! Представяше си копринената мекота на косите ѝ, топлата гъвкавост на тялото ѝ, изкусителния аромат на лицето ѝ. Рейко се поклони, което бе сигнал за намерението ѝ да си върви. Търсейки начин да я задържи, Сано каза първото нещо, което му хрумна: — За снощи... съжалявам, ако съм ти причинил болка, когато те блъснах встрани...

— Не, няма нищо... — гласът на Рейко изведнъж се промени и тя му заговори на „ти“: — Всъщност има! Ти се нуждаеше от моята помощ повече, отколкото аз — от твоята защита. Защо просто не си го признаеш?

Сано се изуми от прямотата и упоритостта ѝ. Не знаеше как да отвърне, и само каза:

— Онзи удар беше възхитителен!

Очите на Рейко се разшириха от учудване при този неочакван комплимент.

— Благодаря, но не беше нищо особено... — страните ѝ поруменияха от удоволствие. — Научих го от трактата върху бойните изкуства на Кумаширо...

— Ти си чела трудовете на Кумаширо? — сега бе ред на Сано да се изненада. Великият майстор на меча, живял преди двеста години, бе и негов герой. Любовта му към историята на бойните изкуства взе връх над убеждението му, че жените не бива да ги упражняват. В следващия миг двамата с Рейко вече обсъждаха кенджуцу. И тъй като тя бе чела не по-малко от него, това бе един от най-приятните разговори, които някога бе водил на тази тема. Интелигентността ѝ

истински го впечатли, а и бе такова удоволствие да я гледа как сияе от ентузиазъм! Тя се приближи до него; позата ѝ стана по-непринудена; усмивката ѝ отразяваше и неговото удоволствие от взаимния интерес. Сано бе сигурен, че бе дошла при него, защото искаше да го види — в края на краищата можеше да изпрати някоя прислужница да му предаде съобщението от баща ѝ. Без съмнение и Рейко изпитваше същото неустойимо желание за близост!

И тогава, насред разгорещения спор за достойнствата и слабостите на един от стиловете за бой с меч, Сано осъзна, че допуска същата грешка както съдията Уеда — той насърчаваше Рейко в нейните далеч неженствени начинания...

Изречението му вероятно се бе променило, защото Рейко изведнъж млъкна насред изречението. Тяга угаси искрите в очите ѝ; тя бе прочела мислите му.

— Късно е — каза тя със съжаление. — Няма повече да прекъсвам работата ти. Лека нощ, уважаеми съпруге! — после се поклони и излезе.

По-унил от всякога, Сано седна на бюрото, обгърнат от самота. Продължаваше да усеща присъствието ѝ — бистър ромолящ поток, който постепенно дълбаеше своя път през скалата на душата му. После си наля нова чашка саке и насочи мислите си към един друг страдалец в любовта — Кушида. Главният пазач представляваше чудесна възможност за Сано да приключи бързо разследването, без да излага на риск собствения си живот. Но липсваха всякакви сериозни уличаващи доказателства, а докато не ги събереше, Сано не можеше да прати някого на мястото за екзекуции.

Пресегна се към вградените рафтове над бюрото и взе дневника на Харуме. Прелисти страниците и отново се запита защо Кушида бе пожелал да го открадне. И тогава забеляза нещо, което бе пропуснал до този момент — малки мастилени чертици изпълваха вътрешните полета на страниците там, където минаваше свързващият копринен шнур. Сано го развърза и раздели листовите. Следите се оказаха крайчетата на йероглифите, които Харуме бе нанасяла покрай ръба на средните страници, впоследствие скрити под подвързията. Наредени последователно, те гласяха:

*Легнали заедно в сянката между два свята,
плът, докосваща гола плът,
твоят дъх се слива с моя; въздишките ти изпълват
дълбините ми и кръвта ни пее в единен сърдечен
ритъм.*

*Докато ти изследваш най-скритите кътчета на
тялото ми*

аз се разкривам за твоите пръсти...

Ах, само да можех да те поема целия в себе си,

За да не се разделяме никога вече.

Но уви! Твоят ранг и слава за нас са заплаха.

Ден ли е, не можем да се появим заедно навън.

Но любовта е вечна; ти си мой, както и аз твоя,

макар и не под венчило, а души, слети завинаги.

Сано прочете отново редовете, като едва сдържаше ликуването си. Наложницата вероятно бе имала връзка с някой друг, когото бе обичала тъй силно, че не е могла да устои на порива да отрази чувствата си на хартия въпреки страха от разкритие. Но кой бе този любим с ранг, чието име тя не бе споменала? Всеки мъж би бил обречен на смърт, ако дели ложе с любимата наложница на шогуна; дори и жена не би избегнала същата съдба, ако спечели чувствата ѝ. По какъв начин положението на този мъж правеше опасността още по-голяма? Дали връзката между тях бе причина за по-ранните опити да бъде убита?

Новото откритие отпращаше господарката Кейшо доста назад в списъка на заподозрените — все пак стиховете недвусмислено посочваха мъж като източник на вдъхновението. Кушида пък бе отрекъл всякакъв сексуален контакт с Харуме, но ако е излъгал? Страстният тон на скритото послание не подходждаше на описаните срещи с владетеля Мияги, но кой знае? Или в миналото на Харуме имаше друг, все още неизвестен любовник?

Сано бе длъжен да разследва тази нова възможност.

---

[1] Между 7 и 9 часа сутринта — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Банята в къщата на Мияги бе подобна на онези, които се намираха във всяко яшики. Дълбока дървена вана, пълна с гореща вода, димеше в средата на просторното помещение. На рафтове бяха поставени кофи за плакнене, кърпи, сапун от оризови трици и бурканчета с благовонни масла. Благодарение на оградения под разплисканата вода можеше да изтича по канала отдолу. Въздухът се сгръвяше от мангали с дървени въглища. Но тази баня имаше и две необичайни особености. Единият тгъл бе скрит от бамбуков параван, а в стената на равнището на очите бе вградена малка вратичка. Зад паравана, коленичила върху възглавничка, стоеше госпожа Мияги. При звука от стъпки тя се напрегна в очакване да се появи мъжът ѝ. Шпионката се отвори и тя почувства нетърпението му, когато той надзърна в банята. Тя плесна с ръце — сигнал за началото на ритуала.

Вратата се отвори. В банята влязоха наложниците на Мияги — Снежинка и Орехче. И двете бяха по халати, с вдигнати на кок коси. Бъбреха си небрежно, сякаш не подозираха, че господарят им ги наблюдава. Нито пък забелязваха господарката Мияги, макар че параванът я скриваше от даймио, но не и от тях. В сиропиталището към храма Зоджо преди четири години тя бе огледала всички момичета, търсейки удачната комбинация от интелект и покорство, докато най-накрая бе довела в дома си тях двете. Бе обучила Снежинка и Орехче да доставят наслада на съпруга ѝ. И те бяха станали съвършени актриси. Съблякоха халатите си. Зад шпионката владетелят Мияги въздъхна сподадено. Госпожа Мияги се усмихна — знаеше какво удоволствие е за съпруга ѝ да гледа голите тела на наложниците. Снежинка имаше големи гърди с изпъкнали зърна. Орехче бе с малък бюст и с широки заоблени бедра. Те се допълваха идеално и госпожа Мияги вече почти физически чувстваше през стената разгарящата се възбуда на своя съпруг. Снежинка взе едно ведро и се поля с вода. После клекна, натърка ръцете си със сапун и каза свенливо на Орехче:

— Ще ми измиеш ли гърба?

Орехче кимна и започна бавно да сапунисва гърдите ѝ. Снежинка загука с видима наслада. Затвори очи и застена, когато Орехче започна да пощипва и засмуква зърната ѝ.

Госпожа Мияги чу как съпругът ѝ изстена. Знаеше, че сега той развързва препаската си и започва да се гали. Орехче скришом хвърли поглед към господарката, която ѝ направи знак да продължи да докосва Снежинка. Даймио изпитваше върховен екстаз от подобни режисирани постановки, но госпожа Мияги не чувстваше никаква физическа възбуда, защото един епизод от миналото ѝ завинаги я бе лишил от способността да изпитва сексуална наслада.

Като дете от страничен клон на рода Мияги тя бе израсла в многолюдното им яшики. Предишният даймио — бащата на нейния съпруг — обичаше да устройва пищни празненства. На едно от тях единайсетгодишната Мияги Акико се бе запознала с един свой чичо, който току-що бе пристигнал от провинция Тоса. Десет години по-голям от нея, чичо Мияги Каору я бе обаял с красивата си външност. По детски тя се бе влюбила в него.

После една нощ вратата на спалнята ѝ тихо се плъзна встрани. Каору ѝ прошепна:

— Ела с мен, Акико. Имам изненада за теб.

Тя нетърпеливо го последва навън в топлата лятна нощ. Той я отведе в конюшната и я придърпа върху покрития със слама под. После залости вратата и с усмивка поглади косите ѝ.

— Не се страхувай! — каза той и прокара ръце по слабичкото ѝ телце. — Толкова млада... тъй хубава... — от устата му се изтръгна гърлено стенание.

— Оджи сан, чичо, аз... искам... да се върна в къщата — каза Акико уплашено.

Той развърза пояса си и разкъса кимоното ѝ. Хвърли се отгоре ѝ, дишайки тежко като куче.

— Какво правиш? Спри, моля те!

Притисната от силното му тяло върху сламата, Акико усети мириса на потта му, който се смесваше с острата миризма на конски тор. Дъхът му вонеше на алкохол. Тя започна да се дърпа и той я плесна през лицето.

— Не ми се противи! — изсъска. — Просеше си го и сега ще си го получиш! — той насила разтвори краката ѝ. Тя изкрещя от ужас.

Сламата дереше кожата ѝ. Тежестта му я смазваше. Бе чувала истории за селски момичета и дори момчета, насилени от мъже от нейния род, но никога не си бе представяла, че може да се случи с нея. Понечи да изкрещи, но Каору я удари повторно, този път по-силно. — Тихо или ще те убия! — и проникна в нея. Акико усети режеща болка между краката си, сякаш някой я бе пронизал с меч. Причерня ѝ от болка. Ридаеше безмълвно. Конете потропваха и цвилеха. А изтезанието продължаваше. После Каору изрева, отдръпна се и болката спря. През сълзи Акико го наблюдаваше как се надига от нея.

— О, не — каза той, като гледаше ръцете си, дрехите си, сламата. Нещо тъмно покриваше всичко. Смътно Акико осъзна, че това е кръв... нейната. Каору изсъска: — Ако кажеш на някого, ще те убия! — в гласа му звучеше паника. — Разбра ли? Ще те убия!

Акико смътно помнеше, че остана да лежи в несвяст върху сламата, докато на сутринта някой дойде и я видя. После разни лекари ѝ сипваха в гърлото горчиви лекарства. След известно време се оправи, но не напълно — разкъсаната плът между краката ѝ бе завинаги лишена от чувствителност.

Чичо Каору остана в имението. Акико не каза никому какво ѝ бе сторил. И да се бяха досетили, никой не го наказва. Акико прекарваше дните си затворена в спалнята си, със спуснати щори. После Каору внезапно замина за провинция Тоса. Едва два месеца по-късно тя събра смелост да излезе в градината. Както стоеше на слънце, някой дойде при нея.

— Здравей, братовчедке! — тя инстинктивно се сви заради прозвучалия мъжки глас. После разпозна шестнайсетгодишния си братовчед Шигеру, първородния син на даймио. Макар и двамата да бяха живели в това яшики от раждането си, тя почти не го познаваше. Пък и той бе бъдещият владетел на Тоса, къде ще се занимава с момиче като нея. — Аз видях какво се случи онази нощ в конюшната — каза Шигеру. — Казах на баща ми и той прогони чичо Каору... — бъдещият даймио я дари със свенлива, предразполагаща усмивка. Помислих си, че ще ти е приятно да го знаеш.

Признателност заля Акико. Той ѝ бе помогнал по собствено желание! От този момент нататък тя посвети живота си на Шигеру. Имаше нужда да боготвори някого, а тон се нуждаеше от робска преданост. Двамата станаха неразделни. Той споделяше с нея най-

скритите си мисли — неприязънта си към отговорностите; мечтите си за сладък живот, любовта към воайорството. И никога не се опита да я докосне! А тя му отвръщаше с пословична преданост и с несекващо желание да му угоди. Помагаше му да се промъква в женското крило, за да наблюдава как жените се събличат и се къпят. В един момент тя разбра, че през онази нощ с Каору той вероятно я бе проследил до конюшните и се бе насладил на изнасилването ѝ, вместо да го спре. Но никога не си призна, че Шигеру я използва.

Минаха осем години. Когато Акико стана девойка, пред нея се изпречи ужасяващата перспектива за брак. Тя не можеше да понесе мисълта да изостави Шигеру, да живее с непознат мъж, който щеше да докосва тялото ѝ. Изнасилването ѝ бе причинило трайно физическо увреждане — вероятно нямаше да може да има деца. И тогава бащата на Шигеру почина и той стана даймио. Два месеца по-късно се ожени за нея.

Сега Мияги Акико чу как дишането на съпруга ѝ се ускорява. Снежинка легна на пода с широко разтворени крака. Орехче се отпусна на четири крака и изпълзя заднишком отгоре ѝ. Владетелят Мияги запръхтя и застана. Акико знаеше, че екстазът му наближава. Радост изпълни сърцето ѝ. Дори и без секс, тя чувстваше най-дълбоко удовлетворение от брака им — те бяха свързани души, като двата лебеда в семейния герб. Или поне до появата на Харуме...

Тя нахлу в живота им миналата пролет, когато владетелят Мияги и съпругата му бяха на вълнолома, съзерцавайки фойерверките над река Сумида сред шумни тълпи, които празнуваха откриването на плавателния сезон. Шигеру бе съзрял Харуме сред антуража на шогуна. Акико сама им бе уредила срещата, но младата наложница успя да проникне в най-слабото място на техния брак. Харуме бе заплашила не просто семейното им щастие, но и бъдещето на брака им.

Сега стенанията на Шигеру ставаха по-силни с приближаването на върховния момент. Госпожа Мияги даде нови сигнали на наложниците. Снежинка изви гръб и нададе няколко блажени стенания, а Орехче затвори очи и задиша учестено. През стената се разнесе дрезгав вик. Сълзи на радост избиха в очите на Акико. За пореден път тя бе обслужила желанието на своя господар.

При звука на отдалечаващи се стъпки тя стана. Снежинка и Орехче се отделиха една от друга и се поклониха.

— Беше великолепно — похвали ги господарката и пое по коридора към спалнята на Шигеру.

Това бе любимата ѝ част от ритуала — когато тя и мъжът ѝ отново се събираха. Всеки лягаше на своя футон и никога не се докосваха. Но тази вечер Шигеру стоеше прав и нервен в единия край на спалнята:

— Това разследване ме тревожи... Откакто сосакан Сано дойде тук, ме измъчва някакво ужасно предчувствие.

— От какво се страхуваш? — ласкаво попита тя, а наум прехвърляше възможностите: какво знаеше Шигеру? Досещаше ли се? Или криеше нещо? Какво щеше да стане с тях?

— Чувал съм, че сосакан Сано е човек, който не спира пред нищо, докато не установи истината — каза даймио Мияги. — Ами ако научи за онова, което стана между мен и Харуме? Ще ме обвинят в убийство.

— Той вече знае за връзката ви — възрази му тя. — Нали вече призна, че си ѝ пратил мастилото? Какво повече? Сано не може да докаже нищо! Или има и друго?

— Да... Харуме ми каза, че ако не ѝ дам десет хиляди кован, ще каже на шогуна, че съм я насилил — каза Шигеру унило. — Мислех, че само ме плаши, но не можех да бъда сигурен. Затова ѝ платих, по малко всеки път, за да не забележиш, че липсват пари. Не исках да се тревожиш... — Шигеру сякаш изведнъж рухна, останал без сили от признанието. — Това, че Харуме ме е изнудвала, е доста силен мотив за убийство... Ако сосакан Сано научи, ще се превърна в основен заподозрян. Сега разбираш ли защо се страхувам?

Облекчение заля госпожа Мияги. Изнудване — ето какво било! И колко мило от страна на съпруга ѝ да се съобрази с чувствата ѝ.

— Не се тревожи, братовчеде — каза тя. — Ще уредя нещата така, че сосакан Сано да не те заплашва по никакъв начин. Сега почивай и остави всичко на мен.

Очите на Шигеру се изпълниха с благодарност.

— Благодаря ти, братовчедке. Какво щях да правя без теб... той се обърна и се сгуши под завивките.

Акико угаси лампата. Скоро Шигеру похъркваше тихо, но тя лежеше будна и обмисляше своя план. Според сведенията за разследването Кушида бе главният заподозрян и всички очакваха той да бъде осъден. Но госпожа Мияги не можеше да разчита на това. От самото начало си даваше сметка, че им предстоят неприятности, и се бе подготвяла за тях. Вече бе действала, за да защити бъдещето на брака си; сега трябваше да защити безопасността на любимия си съпруг. Слънцето на живота ѝ.

ГЛАВА 26

Наближаваше полунощ и мъглата се разпръсваше над банчо — района на запад от замъка Едо, където живееха потомствените васали на Токугава. Звездите блещукаха върху неравни отрязъци от индигово небе. Лунното сияние превръщаше отлитащата мъгла в сребрист воал, който обгръщаше лабиринта от опустели улички. В гъстите бамбукови храсталаци, заобикалящи стотици малки яшики, кипеше нощен живот. В мокрите листа шумоляха плъхове; биеха се бездомни кучета; пееха щурци. Но повечето хора вече спяха в потъналите в мрак къщи. Пазачите дремеха в стражевите кули, понасяйки досадата на един безметежен пост. Всичко тънеше в покой — освен имението на Кушида — над портата и около бамбуковия гъстак горяха три факли. Войници на Токугава пазеха наоколо и се бяха настанили дори на сламения покрив, за да предотвратят евентуалното бягство на престъпника, който се намираше под домашен арест.

В малък тъмен килер, превърнат в затворническа килия, Кушида лежеше на своя футон. Алхимията на съня го бе отнесла далеч от неговия затвор, във вътрешното крило, където по пустите коридори се разнасяше пеенето на Харуме:

*Зелените бамбукови филизи на лятото
израстват високи и дръзки, а по покривите капе
дъжд.
Кукувицата зове: ела при мен, моя любов...*

Кушида стига до вратата на сокушицу Харуме, отваря я и вижда мъртвото момиче на пода. Голото ѝ тяло и дългите ѝ разрошени коси са потънали в кръв. Фаталната иредзуми се откроява върху обръснатите ѝ слабини като мастилени знаци върху слонова кост. Кушида я съзерцава с ужас. В това време Харуме отваря очи и с дрезгав глас запява:

Ела при мен, моя любов!

Кушида се стресна, събуди се и седна в леглото. Гърдите му хриптяха като след продължителен бяг. Всяка нощ неизменно я сънуваше, откакто я бе видял за пръв път. След смъртта ѝ тези сънища се бяха превърнали в кошмари, а в душата му все повече се трупаше гняв за това, че го бе унижила и съсипала.

Кушида с мъка се изправи на крака и се наруга, че се бе поддал на слабостта и бе оставил сънищата да го връхлетят. Но той се нуждаеше от отдих, далеч от грубата реалност, в която се намираше. Закрачи напред-назад, като се опитваше да овладее чувствата си. В началото понасяше затворничеството си със самурайски стоицизъм. Но вече не можеше да стои в покой. Срамът, че е затворен в клетка като животно, терзаеше духа му. В този момент покрай прозореца мина трепкаща светлинка на свещ и за миг разреши мрака в килията му. В коридора се появи възрастен беловлас самурай.

— Май не ви е до сън, господарю? — беше Йохей, потомствен васал на клана на Кушида. Старецът се усмихна, ала бръчките по кръглото му лице се врязаха още по-дълбоко от скрита тъга. — Е, и на мен, та затуй рекох да дойда да ви правя компания... — Йохей обожаваше Кушида още от раждането му и винаги се грижеше за него като любящ чичо. Той единствен бе дръзнал да го посети и с това да си навлече всеобщото неодобрение — всички от семейството на Кушида го смятаха за виновен и страняха от него като от прокажен. Сега Йохей каза: — Добре ли сте? Мога ли да направя нещо за вас?

От благостта на стареца в очите на Кушида бликнаха сълзи.

— Как стана така, Йохей? — изплака той.

— Съдбата често върши странности. Може да ви наказва за грехове на ваши предци.

Кушида поклати глава и мислите му отново го пренесоха в онзи първи ден, когато в замъка Едо пристигна Харуме...

Същия ден той бе дежурен. Когато отошийори Чизуру му я представи, Кушида бе разтърсен от съзнанието, че винаги я е познавал. Не можеше да откъсне очи от нея. Същата вечер реши, че няма нищо лошо в това просто да я съзерцава. И така започна скришом да я наблюдава. Скоро престана с бойните практики, осъзна, че Пътят на

воина — Бушидо, го обрича на самота и че всъщност иска да посвети живота си само на една жена, на Харуме. Събрал кураж, най-после ѝ бе признал чувствата си в писмо, но тя не им обърна внимание и започна да го отбягва. Кушида реши, че тя просто е срамежлива или се страхува. И предприе драстичната стъпка да изрази гласно своята любов. Но Харуме го бе отблъснала с думи, които все още му причиняваха мъчителна болка: *„Защо продължаваш да ми досаждаш? Като не отговорих на глупавите ти писма, трябваше да ти стане ясно, че не искам да имам нищо общо с теб.“* Отвращение бе изкривило красивото ѝ лице. *„Сигурно си колкото грозен, толкова и глупав. Искаш да избягам с теб? Да умра в ритуално самоубийство от любов заедно с теб, за да бъдем вечно заедно? Ти не си достоен дори да дишаш един и същ въздух с мен. А сега се махай и ме остави на мира! Не искам да те виждам повече!“*

Унижен и гневен, Кушида не просто разтърси Харуме, заплашвайки я, че ще я убие, но и изви ръката ѝ, затисна устата ѝ, за да не извика, и я блъсна в една празна стая. Там разкъса кимоното ѝ и я събори на пода. Смяташе да я убие тогава, там, на онова място... но първо искаше да я има. Харуме се съпротивяваше — ухапа го по ръцете и го ритна в слабините. И когато той се сгърчи в няма болка, тя се разсмя. После, сякаш за да го нарани още повече, му каза: *„Аз вече си имам любим. И му принадлежа завинаги. Скоро ще си направя уредзуми, за да запечатam върху тялото си любовта си към него... Да, върху същото това тяло, което ти желаеш тъй силно!“* И после избяга.

В ужасните дни, които последваха, Кушида си даде сметка, какво се бе случило. Той бе зачеркнал целия си предишен живот, бе отхвърлил всичко — дисциплина, себеуважение, строгостта на чистия живот, посветен на Бушидо — за едно евтино повърхностно момиче, което щеше да се татуира като най-обикновена проститутка! Любовта му се прероди в омраза. Кушида обвиняваше Харуме за своето нещастие. Замисляше отмъщение. Щеше да се промъкне в стаята ѝ, когато спи, и да я пониже с копието си. Но никога не бе предполагал, че смъртта ѝ ще го покрусил така дълбоко и че няма да изтрие нито желанието, нито ревността, нито гнева... Сега в него се избистри нова решимост. Не искаше да живее без любимата, но и не желаше да умре

като неин убиец. По някакъв начин трябваше да възстанови честта на родовото си име.

Само че това не можеше да стане, ако стоеше заключен в тази килия.

Йохей каза:

— Какво ще кажете за една игра Го^[1]? Ще успокои мисълта ви, млади господарю.

„Извади ме от тук!“, замалко да изкреци Кушида. Изпитваше желание да заблъска по стената от ярост, но си наложи да каже спокойно:

— Благодаря ти, че си дошъл, но как можем да играем Го, когато аз съм вътре, а ти там, отвън?

Йохей засия:

— С две дъски и два комплекта жетони. Ще си обявяваме ходовете и ще местим един за друг.

Макар че нямаше никакво желание да играе, в главата на Кушида изникна план.

— Добре.

Васалът донесе пособията. През препречения с решетки прозорец той му подаде лакирана кутия с плоски кръгли черни и бели пулове и четирикрака дъска от абанос с мрежа от перпендикулярни линии, вдълбани в покритието от слонова кост.

— Вие започнете пръв, млади господарю — каза Йохей.

Кушида постави черен пул между две линии.

— Осемнайсет хоризонтално, шестнайсет отвесно.

— Четири хоризонтално, седемнайсет отвесно — отвърна Йохей.

Напрежението растеше в Кушида с поставянето на всеки нов бял пул. Търпеше бавната досадна игра, като правеше ходове напосоки. Пред вратата се разнесе високо хъркане — пазачът бе заспал.

— Млади господарю, вие не внимавате в играта — скастри го Йохей. — Аз ви взех почти всички пулове, а вие — нито един мой.

Понеже му бе неприятно да лъже своя приятел, Кушида каза:

— Ти грешиш, Йохей, аз печеля.

Озадаченото лице на Йохей се появи на прозореца; той присви очи в опит да види дъската на Кушида.

— Някой от нас е объркал ходовете.

— Сигурно съм аз — каза Кушида. — Не мога да се съсредоточа върху играта — приближи се по-плътно до прозореца и снишавайки глас, рече: — Би било по-добре, ако седяхме заедно. Сам да се увериш, че всички пулове са на мястото си.

Йохей поклати глава:

— Не мога да ви пусна, млади господарю. Знаете това.

— Но можеш да влезеш тук при мен — виждайки как старецът сбърчи чело нерешително, Кушида взе да го уговаря: — Хайде. Ще си тръгнеш, преди да се събуди пазачът...

— Добре... — последва изщракване на резето, когато Йохей го дръпна. Кушида прибра дъската с пуловете под кимоното си и застана отстрани на вратата. Пазачът продължаваше да хърка. Бавно вратата се плъзна встрани и се отвори. Йохей влезе в стаята на пръсти, като държеше свещта: — Млади господарю...?

В този миг Кушида изпружи крак, старецът се спъна и се просна на пода. Кушида го прескочи и се озова в коридора. Неусетно измъкна копието от отпуснатата ръка на пазача и се втурна към свободата си. Някъде отзад се чуваха виковете на Йохей, последвани от скърцане на врати, шум и възгласи:

— Затворникът избяга! Хванете го!

С всички сили Кушида се носеше към задната врата. Хвърли поглед през рамо и видя двама войници, които бързо го настигаха. Извади кутията с пуловете изпод кимоното си и я захвърли на пътя им. Кутията тупна на земята, капакът ѝ се отвори и пуловете се разпиляха наоколо. С виковете на изненада войниците се подхлъзнаха и се проснаха на пода.

Кушида рязко отвори вратата и се втурна през осветения двор, стряскайки двамата стражи. Размаха ловко откраднатото копие и ги халоса по главата с дръжката. Те се свлякоха на пода. От покрива скочиха още войници, за да се присъединят към битката, но Кушида вече бе минал през портата. С два удара с острието на копието рани пазачите отпред. На помощ се притекоха патрулиращи стражи. Стрелци опънаха лъковете си и го засипаха със стрели, но Кушида потъна в нощта.

---

[1] Японска игра за двама с пулове върху разграфена дъска, в която целта е да се завоюва противниковата територия — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

— Спазихме всички изисквания за домашния арест, но старецът се разнежил и го пуснал — оправдаваше се началникът, който бе повикал Сано в имението на Кушида. — Не е по наша вина... — и с яден жест той посочи към осветения от факли двор, където лежах четиримата ранени стражи.

Родителите на Кушида, както и няколко васали се бяха скупчили до верандата на къщата — скромна едноетажна постройка с наполовина дървени стени и препречени с решетки прозорци. Откъм улицата през бамбуковия гъстак надничаха любопитни.

Сано и Хирата стояха сънени в мразовития двор, докато небето просветляваше от бледата синева на зората. „Кушида спокойно може вече да е извън Едо“, помисли си Сано с натежало сърце. Недоумяваше какъв може да е мотивът за бягството на пазача. Все пак към него не бе предявено обвинение в убийство, а само за влизане с взлом и за нападение над сосакан. Защо бе нарушил домашния арест?

Сано направи знак на Хирата да го последва, отиде при семейството на Кушида и се представи.

— Казвал ли е синът ви нещо, което може да ни обясни защо е избягал или накъде се е запътил? — попита той бащата на главния пазач.

— Не съм разговарял със сина си, откакто го отстраниха от поста му — отвърна възрастният Кушида със свиреп поглед и непоколебимо изражение.

Сано можеше по-добре да разбере обсебващата страст на пазача към Харуме — с такъв студен и злопаметен баща вероятно е бил петимен за обич.

Майката на Кушида хвърли уплашен поглед към съпруга си и после кимна към един възрастен самурай, хлипащ при вратата.

— Йохей го е видял последен.

Значи това бе верният васал.

— Нищо в действията или думите на младия господар не ми подсказа, че възнамерява да избяга — скърбеше Йохей. — Не знам защо го стори... — старецът пристъпи напред залитайки и се просна в краката на Сано: — О, сосакан сама, когато заловите младия господар, моля, не го убивайте! Аз съм виновен за онова, което се случи тази вечер. Нека аз умра вместо него!

— Няма да го убивам — обеща Сано. Кушида му трябваше жив, за да го разпита отново. — И теб няма да те накажа, ако ни помогнеш да го открием. Има ли някакви приятели, към които може да се обърне за помощ?

— Ами учителят Сайго... неговият сенсей... Той вече се оттегли и живее в Канагава, четвъртата спирка от пътя по Токайдо, на около половин ден път от Едо.

Сано се сбогува със семейството на Кушида. Пред портите двамата с Хирата се метнаха на конете си.

— Разпрати куриери по Токайдо да предупредят стражите по проверочните постове — нареди Сано на Хирата. — Но не мисля, че той ще напусне града...

— И аз — отвърна Хирата. — Ще кажа на силите на реда да обиколят града с описанието на Кушида. После... — Хирата пое дълбоко въздух и го изпусна шумно — ... ще се срещна със сокушицу Ичитеру.

Двамата се разделиха и Сано пое към съда, за да се отзове на поканата на съдията Уеда. Когато пристигна, гледането на делото вече бе в ход. Той се вмъкна тихо в дългото сумрачно помещение. Уеда се намираше на подиума, а строгото му лице бе осветено от лампите, поставени на бюрото пред него. От двете му страни имаше по един секретар. Обвиняемата бе жена, облечена в муселинена долна риза. С вързани глезени и ръце тя бе коленичила пред подиума. Външните зрители бяха коленичили един зад друг в средата на стаята.

В този момент секретарят обяви:

— Обвиняемата Марико от Къобаши е обвинена в убийството на своя съпруг Накано, майстора на сандали. Сега съдът ще изслуша доказателствата. Призовавам първия свидетел — свекърва й.

Обвиняемата избухна в сълзи, а от публиката се изправи една старица. Докуцука до подиума, коленичи пред него и се поклони на съдията Уеда. После каза:

— Преди два дни синът ми внезапно се почувства зле след вечеря. Започна да се дави и да кашля и каза, че не може да диша. Отиде до прозореца за въздух, но бе толкова замаян, че падна на пода. После започна да повръща — първо храната, която бе погълнал, после — кръв. Опитах се да помогна, но той помисли, че съм вещица, която иска да го отрови. Аз, собствената му майка! — гласът на старицата се прекърши от мъка. — Почна да се мята и да пици. Бързо отидох и повиках лекар. Когато се върнахме няколко минути по-късно, горкият ми син бе издъхнал. Лежеше скован като ей тази колона.

Внезапно вълнение разнесе тревогата и умората на Сано. Майсторът на сандали бе умрял със същите симптоми като сокушицу Харуме. Сега Сано разбра защо съдията Уеда го бе повикал.

— Марико готви и поднася всички наши ястия — каза свидетелката, вперила свиреп поглед в обвиняемата. — Тя бе единственият човек, пипал купичката на сина ми, преди той да яде. Вероятно го е отровила. Те не се разбираха. Нощем тя отказваше да изпълнява брачните си задължения. Мрази да оправя къщата и да пазарува, да шие или да помага в магазина, за да си изкарва прехраната, и да се грижи за мен. Ние я пребивахме, но и това не я накара да се държи, както трябва. Тя уби сина ми, за да може да си отиде вкъщи при родителите си. Ваша светлост, моля ви в името на справедливостта към моя син да осъдите това зло момиче на смърт!

Последваха показанията и на други свидетели — на лекаря, на съседите, които потвърдиха окаяното състояние на техния брак; на силите на реда, които бяха намерили някакво шишенце, скрито под кимоното на обвиняемата, бяха проверили съдържанието му върху плъх, бяха наблюдавали бързата му смърт и я бяха арестували. Ясен случай, каза си Сано.

— Какво ще кажете в своя защита, Марико? — попита съдията Уеда.

Все още ридаеща, жената вдигна глава.

— Не съм убила съпруга си! — изплака тя.

Съдията каза:

— Има много доказателства за вината ти. Трябва или да ги отхвърлиш, или да се признаеш за виновна.

— Моята свекърва ме мрази. Тя ме обвинява за всичко. Когато съпругът ми почина, тя искаше да ме накаже и затова каза на всички,

че аз съм го отровила. Но аз не съм го сторила. Моля, повярвайте ми!

Сано пристъпи напред и каза:

— Ваша светлост, моля, позволете аз да разпитам обвиняемата.

Хората от публиката се извърнаха към него; ропот на изненада премина през тях. Беше рядкост някой извън съдията да провежда разпит в хода на процеса.

— Имате позволенията ми — отвърна съдията Уеда.

Сано коленичи до подиума. Иззад рошавите си коси обвиняемата го гледаше ужасено, като хванато в капан диво животно. Беше изтощена, лицето ѝ бе покрито със синини, а двете ѝ очи — с тъмни отоци.

— Семейството ли ви причини това? — попита Сано.

Тя кимна треперейки. Свекърва ѝ се обади, за да се оправдае:

— Тя беше мързелива и непокорна. Заслужаваше си боя, дето ѝ го хвърляхме и аз, и синът ми.

Сано се ядоса. Фактът, че това се случваше често, не го правеше по-малко отблъскващ.

— Ваша светлост — каза той, — нужна ми е информация от обвиняемата. Ако тя ми я предостави, ще препоръчам обвинението срещу нея да бъде сменено на убийство при самозащита и тя да бъде върната на родителите ѝ.

Откъм публиката се надигна протест. Един дошин каза:

— При цялото ми уважение, сосакан сама, това ще послужи като лош пример за гражданите. Те ще решат, че могат да убиват, а после да твърдят, че е при самозащита, и да се измъкват безнаказано!

— Тя уби сина ми! Заслужава да умре! — извика свекървата.

— Вие със сина ви сте малтретирали момичето — отвърна Сано, макар че се питаше защо се намесва, след като случаят нямаше нищо общо с неговото разследване. Смътно си даде сметка, че гневът му се коренеше в новото съзнание, което имаше за окаяното положение на жените. Изпитваше нужда по някакъв начин да предложи обезщетение на Рейко за жестокото отношение на обществото към нейния пол.

— Вашата препоръка ще бъде приета, ако обвиняемата ви окаже съдействие. Продължавайте! — отсече гръмовно гласът на съдията Уеда и врявата откъм публиката тутакси стихна.

Сано се обърна към момичето:

— Откъде взе отровата, с която уби съпруга си?

— Не съм искала да го убивам — изплака тя. — Исках само да го омаломя, за да не ме бие повече.

— Сега вече си в безопасност — каза Сано, — хайде кажи откъде взе отровата.

Обвиняемата подсмръкна силно.

— Купих я от един амбулантен търговец. Чойей!

Сърцето на Сано подскочи.

— Къде го срещна?

— На кея Дайкон.

На северозапад от Нихонбаши районът бе прорязан от канали. Пред складовете имаше застлани с плочи кейове. Там докери разнасяха дърва за огрев, бамбукови пръти, зеленчуци, въглища и зърно до вързаните лодки и обратно. Сано познаваше този район още от времето, когато работеше в силите на реда, тъй като бараките на йорики бяха разположени в съседния административен район. Той пое надолу по кея Дайкон покрай носачи, натоварени с бали. Леден бриз набраздяваше водната повърхност на каналите, която отразяваше зимната синева на небето. Кънтящи и отчетливи, наоколо се носеха викове, трясък и тропот на дървени подметки. Сано различаваше безпогрешно смесицата от дима на мангалите и мириса на далечните планински снегове, която за него болезнено възвестяваше последния сезон на годината.

Обвиняемата му бе казала, че Чойей държи стая в една къща на третата улица от пристанището. Сега Сано пое в указаната посока. Два реда двуетажни бедняшки къщи ограждаха пътя, широк едва колкото да побере коня му. Стърчащи навън балкони препречваха слънчевата светлина. На опънати над тясната уличка върви се вееше пране. От комините се издигаше мазен дим. Улицата бе пуста, потънала в мрачна тишина. Сано слезе от коня си пред петата порта и почука. Като не получи отговор, пробва вратата, но тя не поддаде. Тогава надникна през процепите на капаците на прозорците и извика:

— Чойей?

Вратата на съседния апартамент се откряна и на прага се показа слаб брадясал мъж.

— Кой сте вие? — попита той. Когато Сано се представи и обясни причината за посещението си, мъжът побърза да се поклони. —

Добър ден, сосакан сама. Аз съм хазяинът. То и аз исках да видя търговеца... Дължи ми наема... Знам, че е вътре, с някакъв човек, дето дойде при него. Преди миг ги чух да говорят. Дъртият мошеник само се прави, че го няма — и като заблъска по вратата, хазяинът извика: — Отвори!

Внезапен порив тласна Сано към действие. Той блъсна с рамо вратата веднъж, два пъти, три пъти. Дървената плоскост поддаде. Откъм стаята до тях достигнаха задавени хрипове, хъхрене и глухи стенания. Сърцето на Сано се сви от тревога.

— Не! — възкликна той, когато в него бликна като ледена струя ужасно предчувствие. Влетя вътре, но там бе твърде тъмно и единственото, което видя, бяха някакви неясни силуети. После, когато очите му привикнаха към мрака, сенките се превърнаха в скрин, шкаф и маса. В далечния ъгъл лежеше човешка фигура, източникът на ужасния шум. Сано коленичи при проснатото тяло. — Светлина! — извика той.

Хазяинът отвори капациите на прозорците и запали една лампа. От тъмнината изплува силуетът на Чойей. Бе възрастен, но със силно телосложение. Мръсните му бели коси се бяха сплъстили около оплешивялото му теме. Изпъкнали от ужас очи гледаха втренчено в Сано, а от зейналата му уста бликаше кръв и се стичаше по дрипавото му кимоно. На гърдите му зееше рана. Хрип, вдишване, стенание. И пак — хрип, вдишване, стенание.

— О, не, не! — изплака хазяинът. — Защо трябва това да се случи точно в моя имот?

— Извикай доктор! — нареди Сано. После огледа дълбоката прободна рана между ребрата на Чойей и каза: — Остави, няма смисъл... — и по-рано бе виждал такава рана и знаеше, че е фатална. — По-добре извикай силите на реда. Бързай! — хазяинът се втурна навън. Сано притисна с ръце раната на Чойей. Старецът жадно пое въздух и го изпусна с облекчение. — Кой ти стори това?

Устата на търговеца се отвори и затвори няколко пъти, преди гласът му да излезе.

— Клиент... купи... биш — изхриптя той. Кървава пяна изби през носа му. — Върна се днес... наръга...

Сано бе обзет от въодушевление. Купувачът по всяка вероятност бе и търсеният убиец на сокушицу Харуме.

— Кой беше, Чойей? — Сано припряно стисна ръката на умирация търговец. — Кажи ми! — От устата на Чойей се разнесе мъчително хриптене. От раната продължаваше да блика кръв. Устните и езикът му се бореха да произнесат нечие име, което сякаш бе заседнало в гърлото му. — Кажи поне как изглеждаше? — попита Сано. Докато търговецът се мъчеше да изрече името, Сано трескаво премисляше възможностите. Бруталното намушкване сочеше към пазача Кушида. Дали не бе избягал от домашния арест, за да убие Чойей? — Копие ли използва? — попита Сано, успявайки да скрие нетърпението си. Тялото на Чойей се мяташе, главата му се въртеше в неистов протест срещу надвисналата смърт. — Как изглеждаше? Кажи ми, за да мога да го открия!

С огромно усилие търговецът на лекарства пое дъх дълбоко и прошепна:

— ... слаб... с тъмно наметало... качулка... Това описание подходеше както на владетеля Мияги, така и на Кушида. А дали и на тайния любовник на Харуме? Е, поне изключваше от заподозрените възпълната господарка Кейшо.

Откъм улицата се разнесе тропот на тичащи нозе. Един дошин и двама цивилни помощници се показаха на вратата. Сано бързо повтори описанието на убиеца, дадено от Чойей, след което добави свое собствено на Кушида и на даймио Мияги.

— Може да е всеки от тях или някой друг, но със сигурност не е отишъл много далеч. Тръгвайте! — те се втурнаха навън, а Сано се обърна към търговеца.

— Чойей, какво друго можеш да ми кажеш? Чойей!

В гласа му прозвуча отчаяние, защото усети как тялото на търговеца се отпусна в ръцете му. Очите на стареца угаснаха. Последен слаб стон и единственият свидетел в разследването издъхна.

ГЛАВА 28

Къщата, към която Ичитеру бе упътила Хирата в писмото си, се намираше в богатата част на търговския район край един засенчен от върби канал близо до реката. Обикновено Хирата се гордееше с това, че познава отлично Нихонбаши, но сега установи, че се намира на непозната за него територия. Възрастта и изобилието се бяха отложили като дълбока патина върху тази част на града. Високите каменни стени бяха покрити с мъх. Медните покриви бяха зеленияли. Заради щастливото им съседство с вода тези богати къщи бяха преживели многобройни пожари и представляваха част от най-старите постройки в Едо. Хирата чувстваше как късметът му... и увереността... го напускат с всяка измината крачка. В юмрука си — като талисман стискаше листа с въпросите, на които трябваше да я накара да му отговори. Стигна до указаното място малък имот, отделен от съседните с голяма градина. Къщата сякаш се губеше под разперените клони на боровете, които почти скриваха ниския ѝ покрив. Хирата похлопа на портата. Тя се отвори и на прага се показва Мидори, която васалът на Сано съвсем беше забравил.

— Хирата сан! — възкликна тя радостно. Толкова се надявах да ви видя отново... тя нетърпеливо го дръпна в избуялата джунгла от плевели и не орязани храсти под навеса с повехнали лози, който заслоняваше пътека към верандата. Облечена в кимоно на червени макове, Мидори бе като цвете в мъртва пустош. — Какво ви води насам? Как разбрахте къде да ме намерите?

Въодушевеното ѝ посрещане го поласка и разсея нервността му. В желанието да не засегне Мидори с обяснението, че не тя е целта на посещението му, каза:

— О, ние, детективите, си имаме начини да откриваме разни неща.

— Тъй ли? — очите на Мидори се разшириха от благоговение.

— Разбира се — отвърна Хирата. — Я ме пробвайте. Дайте ми да разгада някоя тайна.

С наклонена в размисъл глава и с пръст върху бузата Мидори представляваше очарователна картина. После тя се усмихна дяволито:

— Загубих си любимия гребен. Къде е?

Хирата се смути и каза:

— Признавам, не знам. Но ще ви помогна да го потърсим, ако желаете.

— Наистина ли? — очите на Мидори засияха.

Развеселен от откровеното ѝ възхищение, Хирата побъбри с нея за разни незначителни неща. Те не чуха вратата да се отваря, нито забелязаха Ичитеру, преди тя да заговори.

— За мен е чест, че приехте поканата ми, Хирата сан — откъм другия край на заслонената пътека гласът ѝ прозвуча като топъл полъх от пещ. — Хиляди благодарности, че сте тъй... точен — той се обърна и видя Ичитеру, застанала на сенчестата веранда. Бледата ѝ кожа, бледоморавото ѝ копринено кимоно и украшенията на вдигнатата ѝ на кок коса блестяха, а загадъчният ѝ поглед парализираше Хирата. Тутакси ужасът му се възвърна. — Мидори, защо задържах госта ми вън, вместо да ми го доведеш? — упрекна момичето Ичитеру.

Мидори извърна поглед към Хирата. Очите ѝ бяха пълни с обида. Тя унило каза:

— Значи сте дошли на посещение при нея. Трябваше да се досетя. Съжалявам, че ви задържах — и като се поклони вдървено, добави: — Моля да ме извините, господарке — после се обърна тъй, че Ичитеру да не я види, и прошепна: — Хирата сан, има нещо, което трябва да ви кажа...

— Да, разбира се — отвърна Хирата. Прелъстителната красота на Ичитеру го привличаше с чисто физическата си мощ. — По-късно... — и мина по тунела от лози. Смачканото листче с въпросите изпадна от ръката му. Той изкачи стълбите на верандата и влезе в къщата.

Коридорът бе полутъмен и миришеше на плесен и на влага от канала. Няколко крачки пред него Ичитеру се носеше като призрачно видение. От паника и напрегнато очакване краката му омекнаха. Всичко в него до последната капчица разум и благоразумие му говореше да проведе разговора им навън, на открито и безопасно място. Но силният сладко-горчив мирис на парфюма ѝ го изпълваше с непреодолим копнеж. Би последвал Ичитеру навсякъде.

Тя го въведе в една стая в дъното на коридора. Вътре гореше една-единствена лампа, поставена на ниска масичка, на която имаше кана със саке и две чашки. Годиците и влагата бяха обезцветили пейзажите на стените, тъй че изглеждаха като скали и облаци под вода. Издълбани в дървото морски чудовища бяха оголили паст върху старинни шкафове. През закритите с капаци прозорци Хирата чуваше как водите на канала се плискат в каменния кей. Върху плътна рогозка бе поставен футон. Само при вида му Хирата усети как в слабините му се събира топлина. Откъсвайки мисли от скритата покана на леглото, той изтърси първото, което му дойде на ум:

— Чия е тази къща?

По лицето на Ичитеру премина бегла усмивка.

— Има ли значение? — тя коленичи до масичката и с жест го покани да се присъедини към нея. После добави едва чуто: — Важното е, че вие сте тук... както и аз.

— Ъ-ъ... да — каза Хирата. Скован и непохватен, той застъпи подгъва на панталоните си и замалко да се просне на пода, докато коленичеше срещу Ичитеру. Пламна от срам. Стаята му се струваше твърде гореща и в същото време твърде студена. Ръцете му бяха сякаш от лед, а дрехите му бяха подгизнали от пот. — И така... ъ-ъ... какво искахте да ми кажете?

— Хайде, Хирата сан — хвърли му кокетен поглед Ичитеру. — Не е необходимо... да бързате толкова. Или нямате търпение да си тръгнете? — сочните ѝ устни се нацупиха. — Чак толкова ли не ме харесвате?

— О, не, напротив, харесвам ви... — издайническа червенина плъзна по врата и ушите му.

— Ами тогава нека първо да... се насладим на времето, с което разполагаме... — кимоното на Ичитеру, което разголваше раменете ѝ по последна мода, сякаш от само себе си се свлече и разголи едната ѝ гръд. — Може ли да ви предложи нещо за пиене? — тя вдигна каната със саке, извивайки изрисуваните си вежди в подканващ въпрос.

Хирата обикновено предпочиташе да не пие по време на работа, но сега имаше нужда да успокои нервите си и все още треперещите си ръце.

— Да, ако обичате.

Сокушицу Ичитеру му наля чашка саке. Когато я подаде на Хирата, гладките ѝ топли пръсти погалиха неговите. Очите ѝ го повлякоха в бездънни дълбини. С усилие Хирата отмести поглед и пресуши чашката на една глътка. Питието имаше странен вкус на плесен, но той бе твърде благодарен за незабавния му успокояващ ефект, за да се вълнува от това. Ичитеру го наблюдаваше със сбрани в скута ръце и с усмивка, която играеше на устните ѝ.

— Сега, предполагам, сме готови — каза тя.

И като се приведе напред, прокара връхчетата на пръстите си по бузата на Хирата. Допирът ѝ остави пареща следа по кожата му. Възбуден, но и ужасен, той се отдръпна.

— Какво... какво правите? — попита той. Разумната част от съзнанието му предполагаше, че тя се опитва да отвлече вниманието му, като го прелъсти. Заради разследването той не трябваше да позволява това да се случи, колкото и да я желаше. — В писмото си казахте, че имате важна информация за убийството на сокушицу Харуме... Освен това... държа да получа отговори на въпросите, които избегнахте в кукления театър... Къде се намирахте, когато Харуме едва не е била убита от хвърлен кинжал? И какво всъщност изпитвахте към нея?

— Шшш... — Ичитеру нежно прокара пръст по устните му.

— Престанете! — отсече Хирата. Опита се да стане, но го връхлетя странно усещане. Краката му бяха тежки като торби с цимент; главата му сякаш бе отделена от тялото. Сетивата му бяха необичайно изострени. Имаше чувството, че всяка пора се бе отворила, че всеки нерв потръпваше. Мътните цветове в стаята сияеха; плисъкът на канала звучеше като океански прибой; парфюмът на Ичитеру изпълваше дробовете му с уханието на милиони цветя. Хирата чу бързите удари на сърцето си, долови устремния поток на кръвта си. Мъжествеността му щръкна във възбуда, каквато не бе изпитвал до този момент. Ичитеру му помогна да се изправи на крака, като почти го носеше към футона. — Не — възпротиви се немощно Хирата. През сънлива мъгла си спомни как бившите му колеги в силите на реда говореха за някакъв наркотик, който засилвал сексуалното удоволствие. Освен това си спомни, че Ичитеру не бе вкусила от сакетото. Вероятно бе поставила опиата вътре. Дали не го бе купила от Чойей заедно с отровата, умъртвила Харуме? — Пуснете ме,

моля ви! — завика Хирата. Страхуваше се за живота си, но близостта на Ичитеру го караше да тръпне от удоволствие. Допирът ѝ изгаряше всички остатъци от разум в съзнанието му. Предавайки се, той рухна на футона. Декоративният таван бе украсен с изрисувани вълни, които се вдигаха и спускаха пред замъгления му поглед. Ичитеру се носеше над него, сякаш летеше във въздуха, а полите на бледоморавото ѝ кимоно се ветрееха. После тя вдигна ръце и дрехата ѝ се свлече на пода, разкривайки чисто голото ѝ тяло. Хирата ахна. Гърдите на Ичитеру бяха пълни и сочни, зърната ѝ — големи колкото монети. Бедрата ѝ се извиваха в пищна дъга, а кичур копринени косми се бе сгушил в слабините ѝ. Гладка матова кожа подчертаваше извивката на врата, раменете и дългите ѝ грациозни крака. Под парфюма ѝ Хирата усети нейния естествен мирис — остър и солен като морето. В гърдите му се надигна вълна от желание, но на гребена ѝ се носеше смъртен страх. — Не, моля ви! Не можем да го сторим. Ако шогунът разбере, ще ни убие и двамата!

Ичитеру само се усмихна, развърза пояса му и съблече дрехите му.

— Та аз ви повиках заради негово превъзходителство. Той се намира в голяма опасност... Убийството на Харуме бе част от заговор срещу нашия господар...

— Какъв заговор? Не разбирам... — наркотикът ограничаваше способността му да разсъждава; мозъкът му се носеше в море от опиянение. Ичитеру се надвеси над него. Гърдите ѝ нежно докоснаха неговите. Невероятното усещане изтръгна стон от Хирата. Той чу как водите на канала се разбиват в бреговете му. Трябваше да избяга. Трябваше да обладае Ичитеру. Но не можеше да стори нито едното, нито другото; наркотикът бе парализирал крайниците му. Тогава Ичитеру обхвана гърдите си с две ръце и притисна щръкналата му мъжественост в топлата гладка падина между тях. Задвижи се нагоре-надолу с усмивка. Триенето бе непоносимо възбуждащо. Хирата извика, когато удоволствието му взе да нараства твърде бързо и твърде необуздано: — Спрете, недейте! — бе запазил достатъчно самообладание, за да не иска да изпръска Ичитеру от глава до пети, но протестът му остана незабелязан. Тя продължи своите движения. Хирата чувстваше как неизбежното освобождаване бързо приближава. Ичитеру сръчно притисна някакви точки в основата на члена му.

Върховното изживяване изригна в спазми на екстаз. Той се напегна, за да съсредоточи погледа си там, но после замлъкна изненадан. Никаква сперма не се бе отделила от члена му, който продължаваше да бъде твърд като камък. И освобождаването ни най-малко не бе намалило възбудата. — Какво направи с мен? Каква е тази магия? — попита той.

Надвесена над него, Ичитеру сложи пръст върху устните му.

— Шшш... Не се страхувай... няма да те боли. Наслаждавай се... — всяка нейна дума отекуваше в главата му. — Нали искаш да знаеш кой уби Харуме?

— Не... искам да кажа, да! — Хирата се мъчеше да потисне следващия прилив на желание, който се надигаше в него.

— Един човек, който изпитваше ревност към нея... и се страхуваше, че раждането на наследник на шогуна ще осуети амбициите му... — Ичитеру държеше червен лакиран цилиндър, дебел колкото ръката ѝ. — Той иска да управлява Япония и не може да си позволи да загуби своя единствен път към властта...

Мислите на Хирата блуждаеха. Той отчаяно се мъчеше да си спомни фактите от разследването и мъжете, които бяха заподозрени в извършеното престъпление.

— За кого говориш? За пазача Кушида? За владетеля Мияги? За тайния любовник на Харуме?

— Никой от тях... — Ичитеру плъзна кухия цилиндър върху органа му. Омаслената копринена подплата го обгърна в свършена ласка. Щом Ичитеру задвижи цилиндъра, издатини под меката повърхност ту го притискаха, ту го отпускаха. Задъхан, Хирата пое към върха на следващия оргазъм. — Свещеник Рюко има шпиони навсякъде... Той знаеше за писмото на владетеля Мияги, защото има свободен достъп до вътрешното крило... Един ден го чух да казва на господарката Кейшо, че Харуме е бременна и че трябва да умре... Дватамата решиха, че Рюко трябва да купи отрова и да я сложи в мастилото.

Дори когато новите доказателства срещу Кейшо изпълниха Хирата с ужас, той се разтърси от спазмите на следващ върховен екстаз. И този път Ичитеру предотврати пълното освобождаване, за което Хирата копнееше неистово. Тя махна цилиндъра и го захвърли настрана.

— Моля те, моля те! — ридаещ от желание, Хирата се напегна да я достигне, но не можа да помръдне нито мускул. Сега Ичитеру го обкрачи с бедра, опрени в торса му. Великолепието на тялото ѝ, спокойната хубост на лицето ѝ и нейният див, горчиво-сладък вкус го влудяваше.

— Моля ви да предупредите негово превъзходителство, че потомството на Токугава е в страшна опасност — каза Ичитеру. — Никога няма да има пряк наследник, докато Рюко и Кейшо са в двореца. Те ще убиват всяка друга жена, която зачева от шогуна... Двамата се изживяват като император и императрица на Япония... Те ще манипулират шогуна... и ще прахосват парите му за собствените си капризи... Бакуфу ще отслабва... ще пламнат бунтове... Вие трябва да разкриете тези убийци и да спасите клана Токугава и цялата страна от гибел!

Въпреки тревогата си Хирата съзираше опасността от подобно действие.

— Не мога. Не и без потвърждение. Ако двамата с господаря ми обвиним неоснователно майката на шогуна, това би било държавна измяна!

— Обещайте ми, че ще опитате — ръката на Ичитеру, намазана с масло от гардения галеше органа му, докато стенанията му преминаха в дрезгави викове и той бе готов да изригне, но тя престана и рече: — Иначе... сега ще си тръгна... и повече няма да ме видите! Ужас заля Хирата при мисълта да загуби Ичитеру и никога да не задоволи този изгрящ копнеж, който го поглъщаше.

— Добре — извика той. — Ще го сторя. Само моля, моля...

Одобрителната усмивка на Ичитеру го изпълни с гузна радост.

— Взехте правилното решение. Сега ще получите своята награда.

Тя се сниши над неговата мъжественост. Хирата почти припадна, когато усети влажната и топла бездна на утробата ѝ. Стаята се въртеше, все по-бързо и по-бързо. Звук, картина и мирис се сляха в единствено всепоглъщащо усещане. Ичитеру се движеше нагоре, после надолу с нарастваща скорост. Вътрешните ѝ мускули го бяха сграбчили свирепо. Възбудата на Хирата достигна непознат за него връх. Сърцето му блъскаше неудържимо; напрегнатите му дробове не

можеха да поемат достатъчно въздух; целият бе окъпан в пот. Щеше да издъхне от удоволствие. Обзе го паника.

— Не. Спри! Не мога повече!

И тогава избухна в див екстаз. Усещаше спермата, която струеше на тласъци от тялото му, чуваше собствените си викове. Над него Ичитеру тържествуваше. Когато отстъпи пред властта ѝ, Хирата знаеше, че пътеката, която бе избрал, бе изпълнена със смъртна опасност. Но чувството за дълг и желанието го бяха тласнали по нея. Той не можеше да пренебрегне възможна заплаха срещу шогунa. Не можеше и да изгуби Ичитеру. Нямаше друг избор, освен да докладва нейната информация на Сано, който щеше да продължи нататък с разследването.

Добре и с риск за живота им.

ГЛАВА 29

Звънливите омайващи звуци на мелодия, изпълнявана на кото^[1] подсказаха на Рейко, че най-накрая тя бе намерила свидетеля, когото търсеше от два дни.

От високия хълм зад храма Зоджо древната мелодия се понасяше надолу над зали за богослужение, павилиони и нагоди, като всеки отделен тон трептеше ясен и отчетлив в кристалния въздух.

— Пуснете ме тук — нареди Рейко на носачите. Тя слезе от носилката в подножието на хълма и бързо се заизкачва по каменните стъпала, които водеха нагоре между пръскащите аромат борове. Птици чуруликаха в акомпанимент на музиката, която ставаше все по-силна, колкото по-високо се изкачваше. Но обгърнатата от покой красота на мястото не я впечатляваше. Всичко, не само личната ѝ амбиция или бракът ѝ със Сано, но и животът им можеше да се окаже зависим от онова, което свидетелят знаеше за убийството на сокушицу Харуме. Нетърпението ускоряваше стъпките ѝ, полите на издутата ѝ пелерина плющяха зад нея като крила на огромна пеперуда. Задъхана, със сърце, което блъскаше в гърдите ѝ, Рейко се озова на върха.

Около нея се бе ширнала просторна гледка. Долу, от другата страна на хълма, каменни мостове прехвърляха езерото до малкия остров, на който се намираше храмът на богинята Сарасвати^[2].

Керемиденият покрив искреше на слънцето; буйна растителност покриваше околния пейзаж. На север Едо се простираше в мъгла от пушек, обгърнат от блестящата лента на река Сумида. Рейко се отправи към многоръката статуя на Канон богинята на милостта — и после към павилиона до нея. Селяни, самураи и свещеници се бяха събрали, за да чуят музиканта на кото, коленичил под сламения покрив на беседката.

За Рейко той винаги бе изглеждал много възрастен. Тя предполагаше, че вече бе минал седемдесетте, главата му бе като яйце — гола и изпъстрена с петна. Възрастта го бе прегърбила и бе придърпала надолу чертите на тясното му лице; приведен над дългия

инструмент, той изглеждаше като стар жерав. Но възлестите му пръсти свиреха все тъй енергично. Той въртеше ключовете за настройка, сръчно преместваше клапите и удряше тринайсетте струни с плектър от слонова кост. Със затворени очи той твореше музика, която сякаш караше целия свят да застине в благоговение. Неземната красота на песента изпълни с неволни сълзи очите на Рейко. Престанала да бърза, тя зачака пред беседката края на изпълнението. Финалният акорд увисна във въздуха един безкраен миг. С наведена глава и все още затворени очи, музикантът бе застинал, сякаш в транс. Публиката се разотида. Рейко се приближи до него.

— Сенсей Фукузава? Извинете, може ли да поговоря с вас? — тя се поклони и добави: — Сигурно не ме помните. Последната ни среща бе преди осем години.

Музикантът отвори очи. Старостта не бе замъглила проникателната им яснота. Лицето му светна. Беше я разпознал.

— Разбира се, че те помня, госпожице Рейко... или може би трябва да кажа уважаема госпожо Сано — гласът му бе слаб и треперещ: — Поздравления за брака ти — после той протегна ръка с гостоприемнен жест. — Моля, заповядай.

— Благодаря — Рейко изкачи стъпалата на павилиона и коленичи срещу стареца. — Търсих ви къде ли не — в къщата ви в Гинза и в театрите. Накрая един от вашите колеги ми каза, че сте започнали поклонничество по храмове и манастири из цялата страна. Толкова се радвам, че ви открих, преди да напуснете Едо.

— А-а, да. Искам да посетя светите места, преди да умра. Но каква е причината за това внезапно нетърпение да се срещнеш със своя стар учител по музика? — очите на стареца искряха. — Предполагам не желанието за нови уроци?

Рейко се усмихна печално. През шестте години, когато сенсей Фукузава я бе обучавал да свири на кото, тя не бе проявила необходимото усърдие. Сега бе достатъчно голяма, за да съжалява за пропилените усилия на своя сенсей.

— Искам да се извиня за тогавашното си отношение — каза Рейко.

— Няма нужда от извинения; достатъчно ми е да видя, че си узряла — отвърна старецът, произнасяйки на глас мислите й. — Но

предполагам, че има сериозна причина за честта, която ми оказваш с вниманието си? — усмихна се той благо.

— Да — призна тя. — Разследвам убийството на сокушицу Харуме и чух, че сте прекарвали последния месец в двореца, давайки уроци на наложниците във вътрешното крило. Искам да знам дали сте чули или видели нещо, което може да ми помогне да разкрия убиеца.

— А-а! — сенсей Фукузава прокара изкривените си от артрит пръсти по струните на кото, като съзерцаваше Рейко. От инструмента се разнесе блуждаеща отвлечена мелодия с минорно звучене. Макар че нито изражението му, нито тонът му подсказваха нещо различно от благ интерес, Рейко разчете неодобрение. Тя побърза да се оправдае пред възрастния учител, защото копнееше за доброто му мнение. След като обясни защо иска да разследва убийството, тя му съобщи новините, които бяха затвърдили решимостта ѝ да разреши случая.

— Моята братовчедка Ери ми спомена тази сутрин за един слух, който се носел из двореца. Очевидно майката на шогуната е имала връзка с Харуме, която е завършила зле. Тя е написала писмо на Харуме, в което я заплашвала да я убие, и затова всички смятат, че господарката Кейшо е убийцата. Само че съпругът ми е под натиск побързо да разреши случая и ако разбере за слуховете и намери писмото, може да реши да обвини господарката Кейшо. Но ако тя е невинна и се окаже, че той е сгрешил, ще бъде екзекутиран за измяна. А аз като негова съпруга ще умра заедно с него... Не мога да завися единствено от това, дали съпругът ми ще разкрие истинския убиец...

Музиката на кото зазвуча по-ведро и сенсей Фукузава кимна.

— Е, добре, ще се опитам да ти помогна... — докато свиреше, той съзерцаваше една увеселителна лодка по езерото. — С наложниците разговаряхме доста през изтеклия месец. Между тях често избухваха скандали, а и жените наистина клюкарстват непрестанно; само че не мога да си спомня нищо необичайно, което да са казали или сторили. Не си спомням да съм се запознавал със сокушицу Харуме. Съжалявам. Май си се старала за нищо. Моля те, прости ми.

Първоначално Рейко се натъжи, а впоследствие се ядоса на себе си. Беше надценила детективските си способности. Не можеше да победи Сано в собствената му игра! Тя с горчивина си даде сметка, че

всъщност се мъчи да намери убиеца на Харуме, за да угоди на съпруга си, да го накара да я харесва и уважава.

Внезапно музиката свърши с един неблагозвучен акорд.

— Чакай малко — каза сенсей Фукузава. — Все пак нещо си спомних. Беше много особено; как можах да го забравя? — Рейко отново се обнадежди. — Видях някого във вътрешното крило, дето въобще не му е мястото там. Беше... чакай да видя... май беше преди два дни.

— Но Харуме вече е била мъртва! — възкликна Рейко. И отново надеждите ѝ угаснаха.

— Знам, мило дете, че сигурно той не е убиецът, но може и да има нещо общо с убийството. Точно така... Беше след последния ми урок... Видях го в коридора. Не, сигурен съм, че имаше нещо нередно в цялата работа!...

— И кого видяхте? — нетърпеливо попита Рейко.

— Актьора Шичисабуро от театър Но.

Рейко бе объркана.

— Любовникът на дворцовия управител? Но той не е сред заподозрените. И как е влязъл във вътрешното крило?

— Съмнявам се, че някой друг го е познал, освен мен — каза старият музикант, — защото бе предрешен като млада жена, носеше перука с дълга коса и женско кимоно. Шичисабуро често играе момичета в театъра... Той е свършен, когато имитира маниерите им. Изглеждаше така, сякаш цял живот е живял във вътрешното крило...

— Тогава как разбрахте, че е той?

Сенсей Фукузава се изкиска.

— В продължение на много години аз изпълнявах акомпанимента към различни пиеси. Гледал съм стотици актьори. Мъж, който играе жена, винаги се познава по някаква дреболия, която остава незабелязана за публиката. Но аз имам остър поглед. Дори и най-добрият онагата^[3] не може да ме измами. В случая с Шичисабуро това бе неговата походка. Стъпките му бяха твърде тежки за жена с неговия ръст. Веднага си казах: „Това е момче, а не момиче!“

— А защо сте сигурен, че е бил Шичисабуро, а не някой друг мъж? — попита тя.

— Шичисабуро произхожда от стар почитан род на актьори — каза сенсей Фукузава. — Поколения наред те са развивали характерни

техники на сценично поведение — ненатрапчиви жестове, модуляции на гласа, които могат да бъдат разпознати само от експерти по драма Но. Гледал съм много изпълнения на Шичисабуро. Когато зави зад ъгъла пред мен, видях как повдигна подгъва на робата си с маниер, измислен от неговия дядо, за когото често съм осигурявал музикален съпровод. Бях любопитен и затова го последвах на разстояние. Той се огледа, за да види дали някой не го наблюдава, но не ме забеляза — лошото зрение е характерно за фамилията им, макар че всички са обучени да играят така, все едно виждат добре. Запъти се направо към покоите на господарката Кейшо. Влезе, без да чука, и остана вътре няколко минути. Аз чаках зад ъгъла. Когато излезе отново, криеше нещо в ръкава си. Чух шумолене на хартия. После бързо прекоси женското отделение и се вмъкна в една стая в края на коридора... — „*Стаята на Харуме*“, помисли си Рейко. — Опрях ухо до стената продължи сенсей Фукузава. — Чух Шичисабуро да рови нещо вътре. Когато излезе, беше с празни ръце. После изчезна. Трябваше незабавно да докладвам за онова, което бях видял, но бях толкова зает да приключа уроците и да се сбогувам с наложниците, че изобщо забравих за това.

Последното късче от мозайката постави цялата картина на смъртно опасен фокус. Рейко скочи на крака.

— Съжалявам, сенсей Фукузава, но трябва да тръгвам незабавно. Това е въпрос, който не търпи отлагане! — поклони се и бързо се сбогува с учителя. Втурна се надолу по хълма и скочи в очакващия я паланкин. — Обратно в замъка Едо — нареди тя на носачите. — И по-бързо!

Нямаше никакво съмнение, че Сано ще разследва слуховете около господарката Кейшо и ще намери някакви доказателства за вина. Честта и дългът щяха да го принудят да я обвини в убийство, независимо от последствията. Единствено Рейко знаеше, че Сано се намира в смъртна опасност. Само тя можеше да го спаси — себе си също — от позор и смърт. Трябва да го предупреди, преди да е паднал в капана.

---

[1] Японски старинен струнен инструмент — Б.пр. ↑

[2] Хиндуистка богиня на учението, музиката и словото — Б.пр.

[\[3\]](#) Актьор, изпълняващ женски роли в класическа японска драма
— Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 30

С показанията на Ичитеру, с писмото, дневника и разказа на бащата на Харуме доказателствата срещу господарката Кейшо стават твърде много, за да бъдат пренебрегнати — каза Сано на Хирата. — Не можем повече да отлагаме разпита ѝ. А по външен вид свещеникът Рюко отговаря на описанието на мъжа, който е намушкал Чойей.

Сано вече бе разказал за положението, в което бе намерил търговеца на лекове, и за неуспешното дирене на убиеца му. Освен това уведоми Хирата, че е взел различни съставки от стаята на Чойей и ги е отнесъл на доктор Ито, който е открил сред тях и отровата биш. Те крачеха по потъналите в здрач улици на административния район на път към двореца. Влакнести червени облаци бяха обагрили небето като ивици кръв. Студът лъхаше от каменните стени и се насаждаше в костите. Сано носеше дневника на Харуме, а вътре бе сложил сгънатото писмо на господарката Кейшо.

— Това е само разпит, за да чуем как стоят нещата според Кейшо и Рюко. Не е официално обвинение в убийство...

Но и двамата знаеха, че Кейшо и Рюко можеха да го приемат твърде сериозно, да се засегнат и след това в ответ да обвинят Сано и Хирата в измяна. Щеше да се получи думата на двойката срещу тяхната... с шогуната като върховен съдия. Какви бяха шансовете Токугава Цунайоши да се съюзи с тях вместо с любимата си майка?

Когато влязоха в стаята на господарката Кейшо, Сано и Хирата завариха майката на шогуната и нейния свещеник разположени върху възглавници в осветената от лампи гостна. Бяха облечени в еднакви атлазени халати на златни хризантеми. Както багрите, така и самото цвете обичайно се носеха от членовете на кралското семейство. „Императорът и императрицата на Япония“, помисли си Хирата, спомняйки си какво бе казала Ичитеру за двойката. Одеяло покриваше краката им и квадратната рамка на мангал с дървени въглища. Около тях бяха сложени съдове със супа, туршия, зеленчуци, яйца от пъдпъдък, пържени скариди, сушени плодове и цяла пушена риба, кана

със саке и самовар с чай. Господарката Кейшо точно дъвчеше една скарида. Рюко току-що бе раздал картите за игра. Щом Сано и Хирата коленичиха и се поклониха, той остави колодата и ги погледна внимателно.

Като облизваше мазните си пръсти, господарката Кейшо каза:

— Колко ми е приятно, че ви виждам отново, сосакан Сано! Младия ви помощник също... — и тя спря поглед върху Хирата. — Мога ли да ви предложа нещо да се подкрепите?

— Благодаря, вече сме яли — отвърна учтиво Сано. От миризмата на чесън и риба му призляваше; не би могъл да погълне нито хапка.

— Тогава нещо за пиене?

— Мисля, че сосакан Сано не е дошъл на гости, господарке моя — каза Рюко. После се обърна към Сано: — С какво можем да ви услужим?

— Моля, простете за безпокойството, но трябва да говорим с Кейшо сан за Харуме.

— Вече не го ли сторихме? — намръщи се озадачена господарката Кейшо. — Не знам какво повече да кажа... — тя погледна към Рюко за помощ, но той се бе втренчил в дневника, който държеше Сано. Неестественото му застинало изражение като маска скриваше онова, което свещеникът мислеше или чувстваше.

— Напоследък попаднах на нови факти — каза Сано. С усещането, че прекрачва границата между безопасната зона и бойното поле, той попита: — Какви бяха отношенията ви със сокушицу Харуме?

Майката на шогуна сви рамене и мушна една кисела репичка в устата си.

— Харесвах я много.

— Значи сте били приятелки? — попита Сано.

— Ами да, разбира се.

— Или нещо повече?

— Какво точно искате да знаете? — намеси се отец Рюко.

Без да му обръща внимание, Сано поясни:

— Това е дневникът на Харуме — той развърза шнура и прочете тайните стихове. За вас ли ги е писала Харуме, Кейшо сан? — попита Сано.

Челюстта на Кейшо увисна, откривайки грозна каша от сдъвкана храна.

— Изключено!

— Споменаването на ранг и слава ви подходжат — каза Сано.

— Но в пасажа никъде не се споменава нейното име — намеси се благо Рюко. — Харуме казва ли някъде в дневника си, че те са били любовници?

— Не — призна Сано.

— Тогава вероятно го е писала за някой друг... — гласът на Рюко остана приветливо спокоен, но той си извади краката изпод завивката, все едно му бе станало твърде горещо.

— Малко преди да умре — продължи Сано, — Харуме е помолила баща си да я прибере от замъка Едо. Каза му, че се страхува от някого. Вас ли е имала предвид?

— Това е нелепо! — Кейшо сдъвка ядно една оризова топка. — Към Харуме винаги съм проявявала само доброта и любов!

— На господарката не ѝ харесва онова, за което намеквате, сосакан сама — в гласа на Рюко прозвуча остра предупредителна нотка. — Ако имате капка разум, сега ще напуснете, преди да е решила да изрази недоволството си по официален ред.

Сано бе очаквал подобен удар. Ако можеше да разпита майката на шогуната насаме, би могъл деликатно да се убеди в нейната невинност или да изтръгне признание без открито противопоставяне. Но Рюко изостряше положението. Той никога нямаше да позволи на своята покровителка да признае извършено убийство, защото в такъв случай би споделил наказанието ѝ. Щеше да защитава собствената си кожа, нападайки Сано... особено ако той лично е замислил убийството на неродения наследник на шогуната. Вътрешно Сано прокле своята вечно търсеца истината природа, която го обричаше да издигне собствената си погребална клада. Но той не можеше да измени на дълга и честта. Примирен, извади писмото.

— Кажете ми, ако разпознавате това, Кейшо сан — каза Сано и прочете писмото. Периодично проверяваше реакцията на слушателите. Очите на Кейшо все повече се разширяваха, а изражението ѝ бе шокирано. Рюко първоначално гледаше с недоверие, а после — с отчаяние. Сякаш бяха хванати на местопрестъплението. Сано не чувстваше особено удовлетворение.

После Кейшо се закашля и се хвана за гърлото.

— Помощ! — изхриптя тя.

Рюко я потупа по гърба.

— Вода! — нареди той. — Задушава се!

Хирата скочи. Наля чаша вода от една керамична кана и я подаде на свещеника, който я поднесе към устните на Кейшо.

— Пийте, господарке моя! — подкани я Рюко.

Лицето ѝ почервения; очите ѝ се насълзиха, докато се давеше и хриптеше. Изпи водата, като окапа робата си.

Рюко погледна ядно Сано.

— Вижте какво сторихте!

Кейшо лежеше по гръб върху възглавниците, като вдишваше и издишваше с пресилено облекчение. Рюко ѝ вееше на лицето. Сано каза:

— Вие сте написали това писмо. Заплашили сте я с убийство.

— Не, не! — господарката Кейшо размаха ръце в немощен протест.

— Откъде го взехте? — попита отец Рюко. — Нека го видя.

— От стаята на Харуме — отвърна Сано.

Двамата възкликнаха едновременно:

— Това не може да бъде! — лицето на Рюко бе пепеляво, а очите му — пълни с ужас. Както лежеше върху възглавниците, господарката Кейшо седна и каза:

— Аз написах това писмо; да, признавам. Но не на Харуме. Беше написано за моята безценна любов, която е тук сега! — и тя леко стисна ръката на Рюко.

Хитро обяснение! Рюко също се съвзе бързо.

— Моята господарка казва истината — потвърди той. — Когато усети, че не я обграждам с достатъчно внимание, тя се ядосва и изразява недоволството си в писма. Понякога заплашва да ме убие, макар че всъщност не го мисли. Получих това писмо преди няколко месеца. Както обикновено, ние се сдобрихме и аз ѝ го върнах. В това писмо няма нищо, което да доказва, че е писано до Харуме — каза Рюко. — Сбъркали сте, сосакан сама.

— Но няма нищо, което да доказва, че е писано до вас — възрази му Сано. — Намерих го скрито в ръкава на едно от кимоната на Харуме. Как ще ми обясните това?

— Тя... вероятно го е откраднала от покоите ми — изтърси Кейшо.

— А защо ѝ е било да го прави? — попита Сано със съмнение. И поднесе последното изобличаващо доказателство: — Имаме свидетел, който ви е чул да заговорничите как ще убиете Харуме и нероденото ѝ дете, за да остане негово превъзходителство шогун до края на дните си и вие да запазите влиянието си над него.

— Това е лъжа! — възкликна Кейшо. — Никога не бих могла да сторя такова ужасно нещо, моят любим също!

— Какъв е този свидетел? — попита Рюко.

И тогава изведнъж разбра.

— Била е Ичитеру, тази коварна курва, която търси как да измести моята господарка! Вероятно е излъгала за нас, защото самата тя е убила Харуме — погледна свирепо Сано и каза: — А и вие искате да ни набедите за убийство, за да можете да контролирате шогуна. Фалшифицирали сте така наречения дневник, подхвърлили сте писмото и сте платили на бащата на Харуме, за да насочи подозренията към моята господарка.

Отчаяние сграбчи Сано. Това явно щеше да бъде защитата на Кейшо и Рюко срещу неговите обвинения. Без съмнение тя щеше да прозвучи убедително на лишения от прозорливост Токугава Цунайоши.

— Добре, Харуме е имала достъп до вашето жилище, но и вие сте имали достъп до нейното — каза Сано. — Вие ли сложихте отрова в мастилото?

— Не. Не! — думите ѝ прозвучаха като скърцащ шепот; Кейшо пребледня и се хвана за гърдите.

— Господарке моя, какво има? — попита Рюко.

— Къде бяхте днес между часа на змията^[1] и пладне? — попита го Сано.

— В жилището си. Медитирах.

— Сам ли бяхте?

Кейшо издаде болезнени викове. Свещеникът отговори нетърпеливо:

— Да. Какво се опитвате да разберете?

— Амбулантният търговец на отровата, отнела живота на Харуме, днес бе убит — каза Сано.

— И вие имате наглостта да предполагате, че съм го убил аз? — гневът на Рюко не скри паниката му. Големи тъмни петна от пот избиха по халата му. Ръцете му трепереха, когато отпусна стенещата, превиваща се върху възглавниците Кейшо.

— Има ли някой, който може да докаже, че не сте били на кея Дайкон тази сутрин?

— Това е абсурдно. Аз не познавам никакъв търговец на лекове... — Рюко погали по челото своята господарка. — Какво ви е?

— Пристъп — отвърна пискливо Кейшо. — Помощ... получих пристъп!

— Стража! — отец Рюко извика на пазачите, застанали пред вратата. — Веднага доведете доктор Китано — после се обърна към Сано с лице, смъртнобледо от ярост и ужас. — Ако тя умре, ще е по ваша вина!

Сано не вярваше, че възрастната жена наистина е зле, и нямаше да позволи симулациите ѝ да му попречат да установи, че Рюко няма алиби за убийството на Чойей. Съчетаната сила на мотив и доказателство принуди Сано да престъпи линия, която се надяваше никога да не прекрочва. В него отекна усещане за обреченост.

— Нямам друга възможност, освен да ви отправя обвинение за убийството на Харуме и на нероденото ѝ дете — каза той, — както и за конспирация за измяна срещу държавата на Токугава!

Сано и Хирата се надигнаха да си вървят.

— Вие сте престъпниците! — разкрещя се срещу тях отец Рюко. — Организирахте сте заговор срещу моята господарка и сега изложихте на риск здравето ѝ. Но няма да се измъкнете безнаказано. Когато негово превъзходителство научи за това, ще видим кой ще запази благоволенieto му... и кой ще умре като предател!

Вратата се отвори и Рюко възкликна с благодарност:

— Най-накрая, лекарят!

Само че беше един от помощниците на Сано, съпроводен от дворцов пазач. Той носеше свитък.

— Извинете, че ви прекъсвам, сосакан сама, но нося спешно съобщение от съпругата ви. Тя настоява да го прочетете, преди да си тръгнете от тук.

Изненадан, Сано прие писмото, като се питаше какво ли имаше да му каже Рейко, което не можеше да изчака прибирането му вкъщи.

Докато Рюко трескаво се суетеше около господарката Кейшо, Сано прочете:

Уважаеми съпруге,

Макар че ми заръча да стоя далеч от разследването на убийството, аз отново бях непокорна. Но моля те, овладей гнева си и се вслушай в думите ми.

Научих от надежден източник, че актьорът Шичисабуро се е промъкнал във вътрешното крило, предрешен като жена, в деня след смъртта на Харуме. Взел е нещо от жилището на господарката Кейшо и го е сложил в стаята на Харуме. Предполагам, че е било писмо, замесващо майката на шогуната в убийството. Освен това смятам, че Шичисабуро е откраднал писмото по нареждане на дворцовия управител Янагисава и нарочно го е подхвърлил на мястото на убийството, за да го намериш. Дворцовият управител вероятно се опитва да набеди господарката Кейшо в убийството и да те принуди да ѝ отправиш обвинение.

Заради себе си и мен, умолявам те, не падай в този капан!

Рейко

Сано се вцепени от изненада. После, обзет от ужас, безмълвно подаде писмото на Хирата да го прочете. Въпреки първоначалните си резерви относно детективските умения на Рейко той не можеше да обори теорията ѝ. Осъзна, че господарката Кейшо даже е по-голям съперник на дворцовия управител Янагисава от самия него. А и замисълът бе точно в стила на Янагисава. Това обясняваше защо се бе държал тъй благо напоследък — явно очакваше скоро да се отърве от Сано заедно с майката на шогуната, другата пречка по пътя му към властта. Вероятно шпионите му бяха открили писмото при някое от обичайните претърсвания на вътрешното крило. Той бе предложил да помогне на Сано, защото е искал да бъде сигурен, че писмото ще бъде открито. Новината за бременността на Харуме го бе въодушевила,

защото превръщаше едно обикновено убийство в държавна измяна — престъпление, което щеше да унищожи противниците му.

Сега Сано осъзна, че скритият текст от дневника и съобщението на Харуме до баща ѝ трябва да са се отнасяли за някой друг, а не за Кейшо. Ичитеру по всяка вероятност бе излъгала. Цялото обвинение срещу Кейшо и Рюко рухваше без писмото. Сано ги погледна с нови очи. Той видя в страданията на Кейшо искрената тревога на една жена, обвинена несправедливо, а в Рюко — отчаянието на невинен човек, защитаващ своя живот. Съобщението на Рейко пристигна навреме, за да му попречи да повдигне официално обвинение срещу тях, но дали можеше да поправи стореното вече зло?

— Сосакан сама, какво ще правим? — лицето на Хирата отразяваше тревогата на Сано.

Кейшо повръщаше в един леген, а Рюко ѝ държеше главата. Сано коленичи пред тях и се поклони.

— Почитаема господарке Кейшо, отец Рюко, дължа ви извинение. Направих ужасна грешка... — и той бързо докладва съдържанието на писмото от Рейко, добавяйки в подкрепа на твърдението и собствените си наблюдения. — Смирено моля да ми простите!

С внезапно секнал от шока пристъп, Кейшо седна със зяпнала уста.

— Такъв очарователен, такъв хубав мъж, като Янагисава! — завайка се тя. — Не мога да повярвам, че е способен да ми причини подобно нещо.

— Трябва да повярвате, господарке моя — каза Рюко мрачно. Той, за разлика от своята покровителка, познаваше реалностите в политиката на бакуфу и бе готов да приеме обясненията на Сано.

— Ужасно! Разбира се, че ви прощавам, сосакан Сано.

Отец Рюко също кимна опрощаващо, но погледът му остана хладен — нямаше лесно да забрави обидата на Сано.

— Изглежда, трябва да се помирим и да се съюзим срещу едно по-голямо зло — каза той.

Сано въздъхна с облекчение.

— Дадено — каза тон.

Двамата с Хирата заедно с господарката Кейшо и отец Рюко съставиха план, как да изобличат Янагисава.

---

[1] Между 9 и 11 часа сутринта — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 32

Рейко очакваше сама в спалнята си новините, които щяха да предопределят съдбата ѝ. Слугините бяха запалили нощната лампа, опънали футона ѝ и оставили нощната ѝ роба. Но въпреки това Рейко все още бе облечена с дрехите, с които бе пътувала до храма Зоджо. Не преставаше да крачи напрегнато из стаята и замръзваше бездиханна всеки път, когато ѝ се струваше, че чува гласове отвън. Къщата бе тиха, прислугата и помощниците вече спяха. Само Рейко бе нащрек.

Ако съобщението ѝ не бе стигнало до Сано навреме, скоро щяха да дойдат войници да изгонят прислугата и да арестуват нея — съпругата на един предател, който бе нападнал майката на шогунa. Ако Сано бе получил съобщението ѝ навреме, щяха да се спасят от позорна смърт, но Рейко се съмняваше, че той ще ѝ прости последното предизвикателство. Много храбри самураи по-скоро биха умрели, отколкото да се унижат. Сано вероятно щеше да я върне на баща ѝ още тази вечер. И в двата случая с брака ѝ беше свършено.

Рейко прехвърли наум какви грешки бе допуснала. Защо не бе успокоила мъжката горделивост на Сано и не бе постигнала компромис, вместо да го отчуждава от самото начало? Защо винаги искаше онова, което не можеше да притежава. Необузданата ѝ природа ѝ костваше мъжа, който я предизвикваше, гневеше и възбуждаше; мъжа, когото тя бе ненавиждала и желала с непозната до този момент страст. Мъжа, когото обичаше.

Пламъкът на лампата потрепваше като слаб лъч надежда в нощта. В мангалите с дървени въглища искрящата жарава тихо се разпадаше на пепел. Докато Рейко крачеше, сянката ѝ се плъзгаше по мебелите, хартиените прегради и изрисуваните стени. Напрежението превръщаше мускулите ѝ в изопнати стоманени въжета.

После, точно преди полунощ, от коридора до нея достигна звукът от тихи стъпки. Тя избърза към вратата и рязко я отвори. На прага стоеше Сано, съвсем сам в пустия коридор. Объркана, Рейко отстъпи назад. Той изглеждаше странно променен. Умора бе

помрачила красивото му лице. Не носеше мечове. Погледът му бе мрачен; агресивността му бе изчезнала. За първи път Рейко го виждаше такъв. От смущение тя просто онемя. Сано наруши мълчанието.

— Може ли да вляза?

Тя го пусна да влезе и затвори вратата. Последва неловка пауза.

— Съжалявам, че те безпокоя тъй късно... Получих съобщението ти и исках да ти благодаря. Попречи ми да направя фатална грешка...

Той й разказа какво се бе случило у господарката Кейшо. Рейко изпита ужас от съзнанието, колко близо до гибелта са били, а после — облекчение от благополучния изход. Но въпросът с бъдещето на брака им оставаше. Не можеха да продължат, както бяха започнали; една непрестанна война помежду им щеше да ги съсипе. И макар че Сано я привличаше повече от всякога, не бе готова да се откаже от мечтите си. Когато той свърши да говори, тя извърна лице, за да не издаде противоречивите си желания.

— Рейко сан — за нейно учудване Сано коленичи в краката й. — Аз подцених уменията ти и те моля да приемеш извиненията ми. Ако бях наполовина умен колкото теб, щях навреме да открия заговора на Янагисава и да предотвратя доста беди... Но аз бях глупав. И сляп. И упорит. Трябваше да те послушам още от самото начало, а не тъй прибързано да отказвам помощта ти...

Рейко се втренчи в него с недоумение. Самурай да се унижава пред жена и да признава, че е сгрешил? Тя искрено се възхити на мъжеството му, защото знаеше, че се изискват повече смелост и сила на характера да признаеш грешките си, отколкото да се сражаваш с меч. Ледът на съпротивата й към Сано започна да се топи.

— Трудно ми е да се доверявам на хората — продължи Сано. — Винаги се опитвам да правя нещата сам — отчасти защото не искам да навреда на никого, но и защото смятам, че ще се справя по-добре от останалите — страните му порумениях и той заговори по-бързо, сякаш искаше да свърши, преди да е изчерпил смелостта си. — Ти ми показва какъв самозаблуден глупак съм. Права си била, че не си искала да се откажеш от разследването и да оставиш съдбата си в мои ръце. Няма да те обвиня, ако предпочетеш да се върнеш вкъщи при баща си, вместо да живееш с мен. Ако искаш развод, няма да те спра. Но ако ми дадеш време, ако ми дадеш втори шанс, може би ще стана любящият

съпруг, който ти заслужаваш... — той пое дълбоко въздух и издиша шумно: — Искam да останеш. Защото те обичам, Рейко — очите му пламтяха. После той извърна поглед. — И имам... нужда от теб.

Рейко полагаше усилие да разбере всяка негова дума. Седеше съвсем неподвижна, без да смее дори да си поеме дъх. Сано очакваше решението ѝ и с тревога се опитваше да разгадае изражението ѝ. Вълнение задави Рейко; думите отказваха да излязат, затова тя отговори по единствения възможен начин. Протегна ръка към Сано. Цяла вечност мина в безмълвно вглеждане и размяна на неизказани мисли. После от гърдите на Сано се изтръгна тежка въздишка.

— Няма да е лесно — каза той. — И двамата ще трябва да се променяме. Ще изисква време и... търпение. Но ако ти си съгласна, аз съм готов да опитаме.

— Да, съгласна съм — прошепна Рейко.

Сега Сано я притегли към себе си и пое лицето ѝ в дланите си. Тя осъзна, че за нея това е първата проверка на брака им. Пламенно се притисна в него.

Ръцете му я обгърнаха. Започна да гали с безкрайна нежност косите ѝ, врата ѝ, раменете ѝ. Окуражена, Рейко докосна голата кожа при деколтето на кимоното му. Ръцете му обгърнаха талията ѝ. С вплетени погледи те пристъпиха към футона. Сано докосна кока ѝ и косите ѝ се спуснаха, освободени от гребените. Тя го остави да развърже пояса ѝ, но когато той се опита да свали долните кимона, се дръпна. Никой мъж досега не я бе виждал гола и тя се страхуваше от критичния му поглед, особено ако трябваше да остане така, докато той все още бе с дрехи. Сано веднага отстъпи.

— Извинявай — каза и сякаш прочел мислите ѝ, развърза собствения си пояс. После свали кафявото кимоно и бялата си долна роба. Рейко се втренчи в него удивена. Белези бяха нашарили загорялата му кожа върху изваяните мускули на ръцете и гърдите му, плоския му стомах. Кожата на прасците му бе розова и люспеста, възстановяваща се след изгаряне. Останал единствено по препаска Сано изглеждаше като оцелял след войни и пожари. Прониза я нежна болка. Тя докосна голям тъмен струпей под дясната му ключица.

— Какво ти се е случило? — попита тя.

С печална усмивка той отвърна:

— Рана от стрела, докато бях в Нагасаки.

— А изгарянията?

— Човекът, който застреля един холандски търговец, се опита да осуети разследването, като подпали къщата ми.

Рейко докосна дълга ивица изпъкнала плът върху горната част на лявата му ръка. Раната бе дълбока.

— А това от какво е?

— Спомен от убиеца Бундори.

— А тези? — Рейко проследи другите белези върху лявото му рамо и предната част на дясната му ръка.

— Бой с мечове с един предател, който нападна шогуна, и с един убиец, който се опита да ме премахне — без да каже нещо повече, Рейко разбра, че Сано бе победил и двамата си противници. Подвизите му я впечатляваха, както и смелостта му да рискува живота си в името на дълга. Непонятно защо Сано изглеждаше по-скоро покрусен, отколкото горд от делата си. — Съжалявам, че видът ми те отблъсква.

— Не! Нищо подобно! — побърза да го увери Рейко. Грозните белези бяха символ на всичко, което ценеше у Сано, но знаеше, че думите нямаше да прозвучат достатъчно убедително. Забравяйки за собствената си свенливост, тя свали одеждите си, разголвайки слабото си тяло и малките си щръкнали гърди. Хвана ръцете на Сано и ги положи върху талията си.

Облекчение, благодарност и желание се примесиха в дълбоката му въздишка, в мрачната му усмивка.

— Ти си толкова красива! — каза той. Гордостта вдъхна смелост на Рейко. Тя разхлаби препаската на Сано. Когато се свлече и последната гънка, тя впери удивен поглед в първия гол и възбуден мъж, когото виждаше. Размерът му я стресна и едновременно с това я разтърси дълбоко. Когато докосна члена му, той запулсира в ръката ѝ, твърд стегнат мускул под гладка и чувствителна кожа. Чу как Сано изстена. После я прегърна и я притегли на футона. Започна да я гали по бедрата и гърдите, като дразнеше зърната ѝ. Достигнала нови върхове на чувственост, Рейко отвърщаше на допира с допир; и телата им вече не си бяха непознати, когато напрегнатият им дъх се смеси и удоволствието ги направи равни. Допирът на устните му в шията ѝ, притиснатата в нея мъжественост изтръгнаха от Рейко сладостен стон. Между краката ѝ пръстите му я обсипваха с ласки. Когато той легна отгоре ѝ, тя беше напълно готова. Сано постепенно отпусна тежестта

си върху нея, за да не ѝ причини болка. Навлажни се със слюнка, за да улесни сливането им. Започна да се движи леко, на плавни тласъци и въпреки че внимаваше, тя почувства остро прорязване, вдърви се и изстена.

— Съжалявам — прошепна незабавно Сано.

Но зад болката назряваше желание, все по-настоятелно и неутолимо. Тялото ѝ се изви в дъга и устремена към него, Рейко прошепна:

— О... о, да.

Той започна да се движи в нея. Постепенно нарастващата влага на желанието ѝ намали болезненото триене. Тялото ѝ вътрешно се топеше и се разтваряше за Сано. Тя го обгърна с бедра с див възторг, наслаждавайки се на удоволствието му — стиснати очи, разтворени устни, хриптящи гърди. Прегръдката му стана по-силна; тя усещаше белезите му под пръстите си. Сякаш държеше в обятията си всички свои герои самураи. После нарастващата възбуда удави съзнателната ѝ мисъл. Рейко се впусна в битка за наслада; тя изкачваше планина. Тласъците на Сано я издигаха все по-високо и по-високо. Сетне достигна върха. Рейко извика и тялото ѝ се разтърси в непознат за нея екстаз.

Тя бе чудо, засенчващо мечтите му, дивна смесица от сила и крехкост, тялото ѝ бе гъвкава стомана, обвита в коприна. Потънал в чувствеността на допира им, той се движеше все по-рязко и по-бързо, тласкан от засилващото се желание. Непознатото за нея изживяване бе ново и за него. Той бе първата ѝ любов и толкова се страхуваше да не ѝ причини болка. Не бе спал с жена много отдавна и се боеше, че няма да може да отлага освобождаването си достатъчно дълго, за да задоволи Рейко. Сега изпита щастие, което надхвърляше физическото удоволствие. Красивото ѝ лице и виковете ѝ, съпровождащи нейния оргазъм, го тласнаха към ръба на неговия собствен. Той усети налива на кръвта, лудото блъскане на сърцето си, докато потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в Рейко. Тя стенеше и го обгръщаше още по-здраво. И тогава с вик, изтръгнат сякаш от дълбините на душата му, той бе изстрелян в безвремието на чистия екстаз. Настъпилото освобождаване бе колкото физическо, толкова и духовно. Когато върховият момент отмина, той се почувства изтощен, но в същото време въодушевен и пречистен. Отпусна се на лакът и впери поглед в

Рейко. Тя се усмихна прекрасна и ведра. Сано ѝ се усмихна в отговор. След толкова години самотно скитане бе намерил своя дом. Тяхната любов му бе върнала загубеното чувство за принадлежност и мощ.

Внезапно ги стресна силен шум — радостни възгласи, аплодисменти, пукот на фойерверки. Дъжд от дребни камъчета се изсипа по покрива.

Отвън в градината заискриха факли. Силуети на танцуващи фигури се разлюляха по хартиените прозорци. Помощниците на Сано, стражите и слугите в къщата празнуваха с традиционен ритуал първата истинска брачна нощ на своя господар.

— О, не! — избухна в смях Сано. — Откъде са разбрали?

— Стените са тънки. Някой ни е чул и е казал на останалите.

Сано бе хем раздразнен, хем трогнат от оказаната чест и доволен, че намесата им предостави тема за разговор, запълвайки евентуалното неловко мълчание. После някой почука на вратата. Те бързо навлякоха кимоната си. Сано отвори вратата и видя Осуги, бавачката на Рейко, застанала на прага с отрупан поднос.

— Нещо освежително, сосакан сама? — попита сияеща Осуги.

Сано изведнъж осъзна, че умира от глад.

— Благодаря ти — каза той, пое подноса и затвори вратата. Двамата с Рейко изпълниха задължителния ритуал да почистят от пръснатата семенна течност и кръв. После похапнаха.

— Ето това ще възстанови мъжките ти сили — заяви Рейко дяволито, поднасяйки в устата на Сано суров хайвер.

Той сипа греяното саке и предложи да пият за началото на брачния им живот. Рейко също вдигна чаша.

— И за успеха на нашето разследване... Като партньори...

За миг Сано бе пронизан от тревога. Но не можеше да прекрачи думата си. Надигна чаша и изпи сакето си. Рейко го последва. После Сано обобщи хода на разследването.

— Працам Хирата да проучи по-раншните опити за покушение над Харуме — добави той. — Освен това имам някои идеи за тайнствения любовник.

— Е — каза Рейко, — тъй като Кушида все още липсва, мисля, че в такъв случай Ичитеру и семейство Мияги остават за мен. Утре мога да помоля Ери да ми уреди среща със сокушицу Ичитеру. Ще посетя също даймио и съпругата му.

Тя отправи предизвикателен поглед към Сано. Това, даде си сметка той, бе първото изпитание за решението му. Той се отнасяше с неприязън към всяка възможност Рейко да се озове в близост с евентуалния убиец. Като потисна порива си да я разубеди, той преглътна протеста си. Накрая кимна.

— Добре, но, моля те, бъди внимателна!

ГЛАВА 32

Утрото донесе по-меко време и южен вятър, който духаше откъм морето. Пухкави бели облаци подобно на стилизирани изображения върху китайски порцелан се носеха в лазурносиньото небе, когато Сано и Хирата поеха по Великия път север-юг — главна артерия в Едо. Търговци разтваряха дървените капаци на магазините си, откривайки хубави мебели, картини, изделия от лакирано дърво и платове. Слуги забърсваха стълбите. Улицата започна да се изпълва с амбулантни търговци, продавачи на чай, селяни, свещеници и самураи на коне. Сано каза:

— Трябва да говорим, Хирата сан.

Хирата усети как сърцето му се свива в мъчителен спазъм.

— Да, сосакан сама — каза той с усилие.

— Фалшивото обвинение срещу господарката Кейшо бе скалъпено от Янагисава — каза Сано, — но вината за провала ни бе изцяло заслуга на сокушицу Ичитеру. Добре че се намеси съпругата ми! Ти отговаряше за разпита на Ичитеру, но не успя да научиш нищо от първия си разговор с нея. Когато те попитах какъв е проблемът, ти избягна отговора. Не се задълбочих, защото ти имах доверие. Сега виждам, че съм сгрешил...

Срам връхлетя Хирата — бе извършил непростим грях, бе измамил доверието на своя господар. Думите на Сано го покрусиха. Испита желание тозчас да умре.

— Нещо не е наред — продължи Сано — и аз не мога повече да си затварям очите. Защо вярваш на Ичитеру с такава готовност? Нали знаеш, че престъпниците често лъжат. Какво се е случило между теб и нея?

Хирата видя, че Сано е по-скоро разтревожен, отколкото ядосан, и е склонен да го разбере, вместо да го накаже. Съчувствието на господаря му го накара да се почувства още по-зле — би предпочел един здрав бой, отколкото да дава обяснения. С неохота изля цялата

история, как Ичитеру го бе прелъстила и измамила. След като приключи с разказа, добави:

— Няма извинение за онова, което се случи. Трябваше да му мисля навремето. Сега опозорих себе си, а вас разочаровах. Ще напусна още днес... — *„И ще си намеря някое уединено място, където да извърша сепуку“*, прибави той наум.

— Не ставай смешен! — отвърна разтревожен Сано, сякаш прочел мислите му. — Допуснал си сериозна грешка, но тя е първата, откакто си на служба при мен. Няма да те уволня и ти забранявам да напускаш! Наказваш се по-жестоко, отколкото аз бих го сторил. Прощавам ти, направи го и ти. Нямаме време за губене в разсъждения върху миналото. Искам да отидеш до кея Дайкон и да огледаш за улики по убийството на Чойей. После иди на мястото, където е било нападението с кинжал срещу Харуме, може би нещо там ще ни насочи към убиеца.

— Да, сосакан сама — Хирата въздъхна с облекчение. Сано му даваше още един шанс. — Благодаря! — но вината му оставаше. В него се сблъскваха противоположни стремежи. Трябваше да поправи злото, което бе сторил. Ичитеру едва не бе разрушила най-важното в живота му — взаимоотношенията с господаря. Но продължаваше да я желае. И искаше да вярва в невинността й... Хирата си наложи да говори делово: — Знаем, че човекът, наръгал Чойей, е мъж, тъй че Ичитеру е невинна поне за това престъпление. И все пак вероятно тя знае нещо за убийството на Харуме. Моля ви за разрешение да се изправя пред Ичитеру и да измъкна истината от нея.

Вместо да отговори веднага, Сано се взря в далечината, наблюдавайки как една волска кола тежко се движи нагоре по пътя. После каза:

— Нареждам ти да стоиш далеч от Ичитеру. Вече си изгубил своята обективност по отношение на нея, а наказанието за сношение с наложница на шогуна е смърт.

Нова вълна на срам и мъка заля Хирата. Сано вече не му се доверяваше. По-добре никога да не бе срещал Ичитеру! Потребността от реванш го погълна. Стигнаха до едно разклонение на пътя и Сано каза:

— Отивам в Асакуса. Ще се видим по-късно вкъщи! — той тревожно се взря в Хирата. — Добре ли си?

— Да, сосакан сама — отвърна Хирата и проследи с поглед как Сано се отдалечава. Но далеч не беше добре и нямаше да бъде, докато не спечелеше отново доверието на своя господар. Яздейки към кея Дайкон, реши, че единственият начин да го стори е, като разкрие доказателствата, които в края на краищата ще посочат убиеца на Харуме.

Няколко часа напрегнат оглед на мястото, където бе убит Чойей, разпръснаха надеждите на Хирата за спасение. Стаите в съседните къщи принадлежаха на незадомени мъже — докери и общи работници, — които вероятно бяха отсъствали по време на убийството. Никой не бе забелязал вероятния извършител, защото предишния ден из квартала се бяха разхождали много мъже с наметала и качулки заради студеното време. До пладне Хирата бе уморен, обезкуражен и гладен. Над един ред витрини нагоре от кея видя табела, рекламираща прясна змиорка. Отби се, за да се подкрепи.

В предната част малкото помещение бе пълно с клиенти, насядали на пода и стиснали в ръце пръчици за ориз. Хирата се настани и си поръча ядене. Когато съдържателят — едър мъж с липсващи до кокалчетата пръсти на двете ръце, му донесе поръчаното блюдо — парчета печена на грил змиорка с кисел патладжан върху ориз и каничка с чай, Хирата се представи:

— Разследвам убийството на един търговец недалеч от тук. Да си чул нещо?

Мъжът избърса потното си чело с ръкав и кимна:

— Много лоши неща се случват в днешно време, но когато стане с твой познат, направо онемяваш...

Хирата наостри уши заинтригуван.

— Ти си го познавал?

— Не много добре — призна съдържателят. — Не беше кой знае колко приказлив. Но често се хранеше тук. Имахме си уговорка — той ми продаваше с намаление, а аз приемах съобщения от клиентите му. Обикаляше из целия град, но всички знаеха, че могат да го намерят тук... — съдържателят хвърли поглед към герба на Токугава върху одеждите на Хирата и попита: — А защо висш държавен служител като вас се интересува от възрастен амбулантен търговец?

— От него е била купена отровата, убила наложницата на шогуна — отвърна Хирата.

— О-хо... Чакайте... Аз не знам нищо за никаква отрова — съдържателят вдигна ръце отбранително. — Старецът продаваше само разни лекове. Моля ви, не искам неприятности...

— Не се притеснявай — успокои го Хирата. — Не следя теб. Просто ми е нужна помощта ти. Вчера тук да е идвал мъж с наметало и качулка да търси търговеца?

— Не. Не се сещам някой да е питал за него вчера.

Хирата изсумтя разочаровано.

— А Чойей имаше ли жени между клиентите си?

— О, да, много, даже и богати дами. Купуваха си илачи за разни женски болести...

— А имаше ли една висока, много красива и елегантна, около трийсетте, с големи гърди и много украшения в косите?

— Може и да е имало, ама не напоследък... — нетърпелив да се разграничи от престъплението, съдържателят добави: — От доста време никой не е оставял съобщение за стареца.

Млад келнер с пъпчиво лице, който минаваше покрай тях с поднос храна, се намеси:

— Освен онзи самурай, който дойде точно когато привършвахме със сервирането на сутрешните ястия.

— Какъв самурай? — възкликнаха едновременно Хирата и собственикът.

Келнерът сервира купичките с ориз и змиорка и се върна.

— Онзи, когото видях на уличката, когато излязох да изхвърля боклука. Той ме заплаши, че ще ме промуши с нагината, ако не му помогна да намери търговеца. Тогава му казах къде живее старецът. И той бързо си тръгна — келнерът изглеждаше стъписан. — Ама това убиецът ли е бил? Изглежда, съм се отървал на косъм.

— Как изглеждаше? — попита Хирата.

— По-възрастен от вас. Грозен — келнерът изнесе напред долната си челюст и се навъси, имитирайки непознатия. — Беше брадясал, а дрехите му, макар и като на човек с положение, бяха мърляви, все едно бе спал на открито.

Хирата се въодушеви. Описанието на мъжа и на оръжието му съвпаднаше с вида на пазача Кушида и го поставяше в същия район по времето на убийството. Може да се е сдобил с наметалото и качулката по-късно като прикритие. Сега той ставаше по-важен заподозрян от

Ичитеру. Хирата изяде храната си и благодари на съдържателя и на келнера с големи бакшиши. На тръгване от гостилницата проводи куриер до замъка Едо с нареждане до помощниците си да търсят Кушида в района на кея Дайкон. После яхна коня си и се отправи към тържището, където преди година бе станал инцидентът със сокушицу Харуме.

— Ще ви покажа къде стана — каза свещеникът от храма Канон в Асакуса. Някогашен пазач в замъка Едо, той имаше масивни и сурови черти — като желязна бойна маска. Лявата му ръка бе ампутирана — явно това бе причината за замонашването му. Хирата и свещеникът излязоха от храма и поеха по Накамиседори — широката алея, която водеше от главната зала за богослужения до големия яркочервен портал. Спряха пред една чайна и бившият дворецов пазач посочи към единия ѝ край, точно при ъгъла на двете съседни улици:

— Според показанията на самата Харуме тя е стояла ето там. Кинжалът е долетял от тази посока — той посочи диагонално към отсрещната страна на Накамиседори — и е ударил тук — той докосна един тесен процеп в дъсчената стена на чайната. — Острието е пронизало ръкава на сокушицу Харуме. Ако е била малко по-близо, е щяла да бъде сериозно ранена... или убита.

— Какво стана с оръжието? — попита Хирата.

— Нося го... — свещеникът извади увит в хартия пакет. Хирата го отвори и намери вътре къс кинжал с наточено острие. Дръжката бе омотана с черна памучна връв. Беше от евтините оръжия, използвани от простолудието, и се продаваше навсякъде.

— Ще го задържа — каза той, уви отново ножа и го тикна в пояса си, макар че почти не се надяваше да открие собственика. — Имало ли е някакви свидетели?

— Търговци надолу по улицата са забелязали бягащ мъж в черно наметало и качулка... — сърцето на Хирата трепна от вълнение — нападателят е бил в същите одежди като убиеца на Чойей! — За жалост никой не е огледал добре извършителя и той е избягал — добави свещеникът.

— Имате ли някаква друга информация? — попита Хирата, без да храни особена надежда.

— Имената на всички, присъствали на празненството в двореца. Събрах жените и придружителите им в храма и взех показания от тях, както си му е редът.

Той му подаде книгата. От списъка на петдесет и трите спътнички на Харуме му се наби в очи едно име — Ичитеру. Усети как стомахът му се преобръща. Сочейки към името на доскорошната си любовница, той попита:

— Какво ви каза тя?

Свещеникът отгърна няколко страници и намери нейните показания.

— Че е пиела чай надолу по улицата, когато е чула писъка на Харуме.

— Нека пак да погледна този списък — щом видя, че главният пазач Кушида също фигурира в него, Хирата въздъхна с облекчение. — Какво е разказал Кушида?

— Той бе толкова съкрушен, че не е успял да опази сокушицу Харуме, че въобще не можах да го разпитам, както трябва — отвърна свещеникът.

— Някой друг видял ли го е?

— Не. Те се разделили, за да съпроводят дамите из околността. Всеки е предполагал, че Кушида е с някоя от останалите групи — свещеникът се навъси. — Познавам пазача от времето, когато работех в замъка Едо. Нямах основание да предполагам, че е един от вероятните нападатели или че някога може да бъде преследван от закона. Иначе щях да се опитам да разбера къде е бил. Съжалявам, че не ви бях особено полезен.

— Няма нищо — отвърна Хирата. — Вие ми казахте онова, което исках да знам — бе убеден, че кинжалът е бил хвърлен срещу Харуме от същия човек, който е сложил отровата в мастилницата ѝ и по-късно е убил Чойей. Кушида разполагаше с много възможности да извърши тези престъпления и нямаше алиби. Хирата предчувстваше как победно ще си възвърне благоволенieto на Сано.

Само трябваше да открие Кушида.

ГЛАВА 33

В района на даймио отряд войници, които придружаваха един-единствен паланкин, спряха пред портата с герб, изобразяващ два лебеда. Началникът им обяви:

— Съпругата на сосакан сама би желала да посети владетеля Мияги.

Един от стражите на Мияги отвърна:

— Моля, почакайте, докато уведомя даймио, че има посетител.

Вътре в паланкина Рейко трепереше от радостна възбуда. Порано същата сутрин чрез братовчедка си Ери бе успяла да си уреди среща и с Ичитеру. Докато чакаше, Рейко стискаше в ръце кутия със сладки, които бе донесла като любезен дар за семейство Мияги. Обстоятелствата ѝ предоставяха великолепен повод да ги посети. Тя нетърпеливо надзърна през прозорчето на паланкина към портите на Мияги. Накрая се появи един слуга.

— Господарят и господарката Мияги ще приемат госпожа Сано в градината — каза той.

Рейко стисна кутията със сладките и слезе от паланкина. Нареди на антуража си да я чака отвън и последва слугата в имението на даймио. Прекошиха двора и минаха през друга порта, а от там — във вътрешната градина, където растяха огромни борове. Тук цареше странен покой. Слънчевата светлина се процеждаше между вековните дървета и хвърляше дебели сенки. Хубаво младо момиче прокарваше с гребло прави успоредни линии в лека с бял пясък. Друго хвърляше трохи на оранжеви шарани в езерото. В беседката една по-възрастна жена с невзрачно сурово лице седеше и шиеше. Мъж на средна възраст, облечен в избеляло синьо памучно сетре, бе коленичил до цветна лека и поливаше растенията, като с черпак загребваше вода от дървено ведро. Внезапно Рейко бе обзета от страх въпреки стражите, които я чакаха отвън. Тя познаваше престъпници само от съда, където ги бе гледала без всякакъв риск. Сега зловещата атмосфера в имението на Мияги я предупреждаваше, че не е в свои води. Щеше ли да се

справи с нелеката си и задача да изкопчи нужната информация? Дали владетелят Мияги щеше да прозре истинската причина за посещението й?

— Почитаемата госпожа Сано Рейко — обяви слугата.

Всички се обърнаха към нея. Греблото спря наред браздата; момичето, което хранеше рибите замръзна с протегнатата ръка. Владетелят Мияги застина с черпак във въздуха, а ръцете на жена му замряха неподвижни върху ръкоделието. Докато я разглеждаха с безизразно мълчание, тя почти виждаше нишките, които ги свързваха, също като в мрежа. Даймио и двете млади момичета се придвижиха и застанаха до беседката, където седеше госпожа Мияги. Рейко потисна страха си и се приближи до домакините. Госпожа Мияги се поклони.

— Вашето присъствие е чест за нас... — и се усмихна, разкривайки почернените си зъби.

Докато траеше задължителният ритуал на представяне, Рейко възвърна самообладанието си.

— Дойдох да ви благодаря за красивото сандъче с шевни принадлежности, което ми изпратихте като сватбен подарък — каза тя, изтъквайки привидната причина за посещението си. — Моля, приемете това в знак на искрената ми признателност.

— Много благодарим — отвърна Акико. Една от наложниците пое пакета на Рейко. А на другата господарката Мияги каза: — Орехче, донеси чай за нашата скъпа гостенка — и двете момичета бързешком се отправиха към къщата. Мияги Акико разкърши рамене и каза: — Човек се схваща от дълго седене, пък и вие сигурно сте изнервена след това пътуване с паланкин. Елате да се разходим из градината.

Рейко се бе чудила какъв повод да намери, за да остане по-дълго у семейство Мияги, а сега, макар че планът действаше, тя копнееше да си тръгне колкото се може по-скоро. Черните очи на Акико блестяха с хищен интерес. Рейко отстъпи... и се блъсна в даймио, който се бе приближил и бе застанал от лявата ѝ страна.

— Прекрасна като пролетен сняг върху вишневи цветове — изрече той провлечено.

Обградена от своите домакини, Рейко изобщо не се почувства поласкана от комплимента, който внушаваше упадък на красотата. Намираше владетеля Мияги за отблъскващ с тази негова отпусната кожа, увиснали клепачи и прегърбена стойка. Той ли бе бащата на

нероденото бебе на сокушицу Харуме? Как е могла тя да понася докосването му?

— Предложението за разходка из градината звучи неустойимо примамливо — рече тя напрегнато и пое надолу по пътеката. Искаше да се отдалечи от извратената аура на двамата съпрузи, но те и двамата крачеха тъй близо до нея, че тя почти чувстваше горещия дъх на даймио върху тила си и долавяше зле прикритата агресивност на госпожа Мияги. Рейко съжали, че не бе влязла с охраната си. Напрегнатостта изтласка от съзнанието ѝ планове, как да разпита владетеля Мияги. Сега затърси подходяща реплика да започне непринуден разговор.

— Градината ви е възхитителна — каза тя. — Толкова е... елегантна — довърши тя непохватно.

Мияги Акико каза:

— Но аз предполагам, че градината на сосакан сама е много похубава.

Рейко реши да се възползва от това начало.

— За съжаление мъжът ми не разполага с много време за разходки из природата. Ангажиран е с неотложни въпроси. Може би сте чули за произшествието, което прекъсна сватбеното ни тържество?

— Наистина. Твърде неприятно — каза госпожа Мияги.

— О, да — въздъхна даймио. — Сокушицу Харуме. Вероятно страданията ѝ са били неописуеми... — в усмивката му се прокрадна похотливост. — Ножът, който разрязва меката ѝ кожа... бликащата кръв... отровното мастило, проникващо в младото ѝ тяло... конвулсиите и умопомрачението... Болката е върховно усещане, а страхът е най-силното чувство. Да, в смъртта има неповторима красота!

Рейко усети тръпки на ужас, когато осъзна, че вкусовете на владетеля Мияги надхвърлят в значителна степен границите на нормалното и стигат много по-далеч, отколкото двамата със Сано бяха подозирали. Тя си спомни един процес, който баща ѝ не ѝ бе позволил да гледа. В него някакъв търговец бе удушил една проститутка по време на сношение, за да постигне върховно плътско удоволствие чрез смъртта ѝ. Дали владетелят Мияги бе търсил същото с Харуме, опиянявайки се — макар и от разстояние — от нейната агония?

Рейко се престори, че не забелязва нищо необичайно в отговора му, и каза:

— Бях много опечалена от смъртта на сокушицу Харуме. А вие?

— Някои жени обичат да дразнят и да предизвикват, непрекъснато флиртувайки с опасността... — мрачна, зловеща възбуда обagri превзетия привлечен говор на даймио. — Те си просят смъртта.

Сърцето на Рейко подскочи.

— Смятате, че сокушицу Харуме е била... такава жена ли?

Вероятно осъзнала, че съпругът ѝ говори твърде свободно, госпожа Мияги се намеси:

— Как напредва в разследването си сосакан сама? Ще залови ли убиеца скоро? — гласът ѝ прозвуча рязко от зле прикрито нетърпение. За разлика от даймио тя, изглежда, сериозно се безпокоеше за изхода на диренето.

— О, съжалявам, но не знам нищо за работата на съпруга си — отвърна Рейко с игриво безгрижие.

В изражението и в поведението на Акико не се промени нищо, но Рейко усети как тя си отдъхна. Звукът от отваряне на врата и стъпки по верандата разведри настъпилата неловка пауза и госпожа Мияги каза:

— Чаят е сервиран.

Седнаха в беседката. Наложниците донесоха сгрети влажни кърпи да си избършат ръцете и поставиха пред тях разточително угощение — чай, пресни смокини, питки със сладко от боб, маринован пъпеш, варени кестени в мед, резенчета омар, подредени като разцъфнал божур. Докато учтиво опитваше от поднесените блюда, Рейко си мислеше за отровното мастило. Гърлото ѝ се стегна; усети, че ѝ прилява. У нея все повече се затвърждаваше убеждението, че убиецът е владетелят Мияги.

Излегнат до нея, даймио дъвчеше бавно, шумно премлясквайки. Докато поглъщаше парченцата омар, погледът му шареше по Рейко, сякаш я събличаше с очи. Тя се изчерви под грима си, докато с мъка преглъщаше чая. Стомахът ѝ се бунтуваше и в един ужасен миг тя изтръпна, че течността ще се върне обратно. Даймио изрече напевно:

*На клон висок увиснал е зрял плод —
далече от ръка човешка; недокоснат.*

*Оса прониква в месестата плът
и пие тя от сочната му сладост.*

После захапа розовото месо на една смокиня, без да откъсва поглед от Рейко. С внезапно ловко движение посегна към главата ѝ. Рейко ахна. Наложниците захихикаха; владетелят Мияги се изкиска.

— Не се страхувайте, мила моя. В прекрасните ви коси се е заплело листо... позволете ми да го махна.

Преди да се отдръпнат, пръстите му се плъзнаха по слепоочието и надолу по бузата ѝ. В тях нямаше листо. Допирът на даймио остави някакво влажно усещане, като диря от змия. Пламнала от гневно смущение, Рейко отмести поглед. Като момиче от висшата класа тя рядко бе общувала с мъже извън своя дом и никой не си бе позволявал да се отнася към дъщерята на съдията Уеда с подобно неуважение. Тъй че тя не знаеше как да реагира на вулгарното ухажване. Единственото, което можа да измисли, бе да се направи, че не разбира смисъла на действията му.

— Имате великолепен изказ — каза тихо и погледна към госпожа Мияги за съдействие. Ако имаше капчица гордост или разум, тя незабавно щеше да спре възмутителния флирт на съпруга си!

Но Акико само кимна с изкуствената си усмивка, без да трепне нито за миг, и попита:

— Обичате ли поезия, госпожо Сано? — слънчевите лъчи падаха косо през решетъчните стени на беседката и осветяваха гъстия мъх върху горната ѝ устна.

Заговориха за известни поети и цитираха класически стихове. Госпожа Мияги рецитира свои стихотворения и прикани Рейко да стори същото. Облизвайки пръсти, владетелят Мияги само я наблюдаваше. Тя трескаво мислеше как да върне разговора на темата за убийството, без да предизвика подозрение. Накрая се отказа и реши да се сбогува:

— Твърде дълго се възползвах от гостоприемството ви. Време е да тръгвам.

Даймио въздъхна със съжаление.

— Тъй скоро, мила? Е, добре... разделите са неизбежни, радостта от живота — мимолетна. Довечера отиваме на вилата си горе

на хълмовете да се полюбуваме на есенната луна. Ще бъдете ли така добра да ни придружите?

„Не! Не желая да ви виждам повече!“, искаше да изкрещи, но все още не се бе сдобила с неоспорими доказателства, че владетелят Мияги е отровил Харуме. Затова преглътна с мъка страха и отвращението си и тихо отвърна:

— Благодаря за любезната покана. Приемам с радост — после, плувнала в студена пот, уточни с домакините подробностите около заминаването. — Сега трябва да тръгвам, за да довърша посещенията си и да се приготвя за пътуването. Довиждане!

Обратният път до улицата трая цяла вечност. Замаяна и омаломощена, Рейко скочи в чакащия я паланкин и когато той се заклати в такт със стъпките на носачите, тя вече съжаляваше, че бе приела поканата.

Как щеше да издържи цяла вечер със семейство Мияги?

ГЛАВА 34

Странноприемница „Цубаме“, където Харуме и даймио Мияги бяха провеждали срещите си, се намираше на тиха уличка в покрайнините на Асакуса, далеч от оживения район край храма Канон. От другата страна на улицата кирпичена стена ограждаше малък храм.

Сано слезе от коня си пред портата на странноприемницата. Вътре изкусно подредената градина с вечнозелени растения, вишни и червенолист клен издаваше високата класа на клиентите и дискретността, с което се опазваха тайните им. Вратите на отделните постройки бяха затворени, а прозорците — със спуснати капаци. Но през тънките стени Сано долови приглушен говор и усети мирис на готвено. От банята се издигаше пара. Сано предполагаше, че една неочаквана проверка на странноприемницата ще разкрие незаконните връзки на някои от най-изтъкнатите граждани на Едо.

В преддверието на първата сграда имаше малка ниша, изискано украсена с къпинови клонки в черна керамична ваза. Сано похлопа и собственикът тутакси се показа.

— Добре дошли в странноприемница „Цубаме“, господарю — каза той. — Подслон ли желаете?

Сано се представи.

— Нуждая се от известна информация за един от доскорошните ви гости.

Собственикът повдигна надменно вежди.

— Опасявам се, че противоречи на принципите ни. Нашите клиенти си плащат за уединение и ние полагаме всички усилия да им го осигурим.

— Аз съм сосакан и вие сте длъжен да ми окажете пълно съдействие, в противен случай ще ви арестувам. Това е разследване за убийство. И тъй като въпросната ви клиентка е мъртва, едва ли може да имате нещо против.

— Добре — съдържателят сви рамене в едно примирение. — Коя е тя?

— Сокушицу Харуме. Идвала е тук да се среща с даймио Мияги от провинция Тоса. Интересува ме дали се е срещала и с някой друг?

— Да — призна собственикът. — Срещаше се и с друг мъж.

— С кого? — попита нетърпеливо Сано.

— Не знам. Въвеждаше го тайно. Съвсем случайно разбрах за него — прислужниците чули страстни стенания на мъж в стаята ѝ, което бе необичайно, защото владетелят Мияги винаги оставаше отвън. По-късно поръчах да проследят този мъж, но не успях да науча името му, нито с какво се занимава или къде живее, защото той все успяваше да се изплъзне.

— Как изглеждаше?

— Скромно облечен самурай, двајсетинагодишен. Това е всичко, което мога да ви кажа. Много внимаваше да не бъде проследен... Съжалявам, че не мога да ви помогна повече.

Значи любовникът не беше Кушида, освен това със сигурност беше мъж, а не жена. Сано попита:

— Мога ли да видя стаята, която са използвали?

— В момента е заета, а и бе старателно почистена след последното посещение на Харуме.

— Ще познаете ли младия мъж, ако го видите отново?

— Може би... — на лицето на съдържателя се изписа съмнение.

— Ще поставя тук един от моите хора, в случай че той дойде отново — каза Сано на съдържателя. — Не се тревожете, няма да безпокоим клиентите ви.

Сано излезе в двора на странноприемницата, изпълнен със съмнения. Потвърденото предположение, че Харуме е имала друг любовник, не му помагаше особено да разреши случая. Тежаха му и други проблеми — скарването с Хирата и тревогата, как ли се е справила Рейко при срещата с владетеля Мияги. После практичността му взе връх над страховете. Хирата бе предан и почтен, със сигурност щеше да открие начин да се реабилитира. А Рейко бе дала дума да внимава. После с усилие отново насочи вниманието си към конкретния въпрос.

Не бързаше да си тръгне от странноприемницата, защото инстинктивно чувстваше, че тук някъде се намира ключът към загадката на убийството.

Вместо да се качи на коня, се огледа наоколо. Погледът му се спря на табелата, която висеше на портата от другата страна на улицата. На нея пишеше „Храм Хака“. Сано се сети за молитвата, която бе намерил в стаята на Харуме. Ами да! Вероятно я бе купила преди или след срещата си с владетеля Мияги в странноприемницата. С чувството за предстояща находка той прекоси улицата и влезе в двора на храма.

Докато вървеше към залата за богослужение, долови гласове някъде зад постройката. Последва ги и се озова в малко гробище. До един гроб стояха четирима мъже и разговаряха над нещо, опънато отгоре. Двама от тях бяха облечени в изцапани дрипави одежди. Мръсните им лица носеха отпечатъка на бедността. Останалите изглеждаха чисти и сити и носеха подплатени наметала. Докато се приближаваше, Сано чу единия да казва:

— Пет моме^[1] за всичко.

— Но тези са съвсем нови, господарю — възрази единият от дрипавите. — От вчера са. Взехме ги от трупа на съвсем млада жена.

Вторият купувач каза:

— Давам ви шест моме.

Избухнаха пререкания. Сано се приближи още и видя обекта на търговията — десет човешки нокътя, подредени до купчина черни коси.

Търговците бяха ета, които извозваха трупове и крадяха части от мъртвците. Купувачите бяха слуги в публичен дом, купувачи сувенири за куртизанките. Имаше обичай куртизанките да дават на клиентите си нокти или кичури коси в знак на любов, но за да не им се налага да осакатяват собствените си ръце или да си развалят прическите, те прибегваха до услугите на ета.

Сребърните монети смениха притежателя си. Купувачите си тръгнаха. Ета забелязаха Сано и се проснаха на земята.

— Умоляваме ви, господарю, не вършихме нищо нередно!

Сано разбираше техния ужас — един самурай можеше да убие ета по прищявка, без да се страхува от наказание.

— Не се бойте. Искам просто да ви задам няколко въпроса. Станете! — те се подчиниха със сведени покорно очи. Единият бе възрастен, другият — млад, със сходни черти на мършавите им лица.

— Някога млада красива жена, облечена в изискани дрехи, да е купувала коси и нокти от вас?

Младият отвърна припряно:

— Да, господарю.

— Кога беше това? — попита Сано.

— През пролетта — отвърна младият въпреки отчаяните жестове на спътника му да мълчи.

— С нея имаше ли мъж?

Възрастният ета удари младия, който възкликна:

— Ох, бе, тате, що тъй? — след което потъна в обидено мълчание.

— Кажете ми какво знаете за жената — нареди Сано.

Нещо в гласа или в маниера му вероятно бе вдъхнало кураж на младия, защото той хвърли предизвикателен поглед към баща си и после каза:

— Този ден с нас беше началникът ни Дандзаемон. Обикаляше на проверка... — Сано знаеше, че всяка група ета си имат отговорник, който представляваше групата пред държавните власти и имаше право да носи мечове. — Докато ние се пазаряхме с жената — продължи младият мъж, — тя не сваляше поглед от него. И той се втренчи в нея. Не си казаха нищо, ама ние разбрахме, че нещо става между тях, нали, тате? — възрастният мъж се сви, скрил ръце в шепи — явно се вайкаше, че синът му се е раздрънkal. — След като жената купи косата и ноктите, началникът ни нареди да си вървим. Тя остана. Само че ние искахме да разберем какво става, затова се спряхме от другата страна на стената и ги подслушахме. Не чухме какво си казаха, ама си говориха дълго. После тя отиде в странноприемницата отсреща. Той изчака при задния вход, докато тя го пусна вътре...

Сано ликуваше вътрешно. Предчувствието му се бе оказало вярно. Връзка с началник на ета? Може би именно окаяното му положение в обществото е допаднало на непретенциозния вкус, който Харуме бе усвоила от майка си. А двата му меча бяха подвели съдържателя на странноприемницата и той го бе взел за самурай.

— Почитаеми господарю, моля ви не наказвайте Дандзаемон, че е имал връзка с дама от двореца — рече умолително възрастният ета. — Той знае, че е сбъркал. Всички се опитваха да го предупредят за

опасността. Ако шогунът разбере, войниците ще го убият! Само че той не можеше да се спре.

Сега Сано разбра истинското значение на онзи пасаж, скрит в дневника на Харуме: „Ден ли е, не можем да сме заедно навън...“

За подобна връзка Харуме и Дандзаемон биха били подложени на продължителни мъчения, публично опозоряване и най-жестока екзекуция. Сигурно са били много влюбени, за да се решат на този риск.

— Къде мога да намеря Дандзаемон? — попита той ета.

---

[1] Японска сребърна монета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Цветна карта на Япония покриваше цяла стена в кабинета на Янагисава. В ясносин океан плуваха огромните масиви на островите Хокайдо, Хоншу, Шикоку и Кюшу. Черните йероглифи означаваха градовете; златните линии определяха границите на провинциите; белите линии проследяваха главните междуградски пътища; кафявите върхове представляваха планини; сините отрязъци и завъртулки изобразяваха езера и реки; зеленото означаваше обработваема земя. Янагисава стоеше пред този шедьовър и чакаше куриерът да му донесе новината, че Сано е повдигнал официално обвинение срещу господарката Кейшо.

Всъщност дворецовият управител не смяташе, че майката на шогуната ще бъде осъдена или екзекутирана. Но Янагисава лесно можеше да убеди нежния Токугава Цунайoshi да изпрати Кейшо на заточение в... той се усмихна и заби пръст върху далечния остров Хачиджо. А щом майката на шогуната бъде отстранена, той ще може да осъществи следващата фаза от плана си — и дворецовият управител започна да отбелязва с карфици местата, където се намираха главните будистки храмове.

През десетте години управление на Токугава Цунайoshi бе пръснато цяло състояние за построяването и поддържането на тези институции; за храна, облекло и прислуга на свещениците, за пищни религиозни церемонии и обществена благотворителност. Свещеникът Рюко, който действаше чрез Кейшо, бе убедил шогуната, че разходите ще осигурят добри постъпления. Но Янагисава виждаше по-добро приложение на парите и собствеността. Щеше да прогони духовенството, да конфискува храмовете и да настани в тях свои предани люде. Техните имоти щяха да станат местни средища на властта му в провинцията. Той щеше да се наложи като суверен в сянка — втори шогун, командващ бакуфу в рамките на съществуващото бакуфу. За свое седалище бе избрал храма Каней в хълмистия район Уено на север от Едо. Открай време харесваше неговите зали за

богослужение и павилионите му, красивото му езеро и потъналите в цветовете вишневи дръвчета. Скоро това щеше да бъде неговият личен дворец. Янагисава се изкиска. Мечтите за триумф възстановиха равновесието, което бе нарушил Шичисабуро с признанието си в любов.

При звука от почукване на вратата сърцето му подскочи. Обхвана го трепетно очакване.

— Влез! — извика той, неспособен да потисне вълнението в гласа си. Вестта бе дошла. Бъдещето бе тук.

Вместо куриер в помещението влезе свещеник Рюко с развята шафранова роба, с блестящ епитрахил и с нагла усмивка.

— Добър ден, почитаеми дворецов управителю — каза той с поклон. — Надявам се, че не ви безпокоя.

— Какво искаш? — разочарованието на Янагисава премина в гняв. Той мразеше Рюко, смяташе го за пиявица, изсмукваща богатството на Токугава. Не по-малък съперник за властта от Сано, той бе една от главните причини, поради които Янагисава искаше да се отърве от господарката Кейшо.

Без да обръща внимание на въпроса, Рюко се разходи из помещението, като разглеждаше всичко с огромен интерес.

— Имате великолепен кабинет... Виждам китайска ваза от династията Сун^[1], свитък от прочутия калиграф Енкай, мебели от времето на Фудживара^[2], сиво-зелена керамика от Корю.

— Какво си мислиш, че правиш? Вън от този кабинет! Незабавно!

Главният свещеник Рюко прокара пръсти по копринената бродерия на един сгъваем параван.

— Трябва ми кабинет в двореца. Господарката Кейшо ми каза да си избира, която стая пожелае. Вашата ще ми свърши чудесна работа.

Такава нечувана безочливост!

— Ти да вземеш моя кабинет! — възкликна Янагисава със саркастичен смях. — Никога! — някой щеше да си плати за това оскърбление. Дворцовият управител щеше да накаже слугите, че са пуснали Рюко, и после щеше да предприеме нужните действия, за да убеди шогуна да го прати на заточение. — И махни ръцете си от паравана! — хващайки ръката на Рюко, той изкрещя: — Стража!

После дъхът му секна, когато свещеникът склочи пръсти около китката му в болезнен пръстен. И като се усмихваше право в лицето на дворцовия управител, Рюко каза:

— Не се получи.

— Какво? — неясно безпокойство прониза Янагисава.

— Заговорът ви срещу моята господарка и сосакан Сано. Не се получи — той бавно и самодоволно обясни как един учител по музика е видял Шичисабуро да се промъква във вътрешното крило и как съпругата на сосакан Сано е разбрала, че актьорът е подхвърлил фалшиви улики. Докато Рюко злорадо изливаше подробностите, Янагисава трескаво търсеше начин да се измъкне.

— Историята ти е абсурдна — отвърна надменно той. — Нямам представа, за какво говориш. Как смееш да ме обвиняваш, ти, алчен паразит?

Рюко се засмя.

— Познаваме се добре. А и истината е изписана в очите ви... Скоро шогунът ще научи за отвратителния заговор срещу почитаемата му майка и любимия му васал...

Дворцовият управител онемя от ужас. Как е възможно този хитър замисъл така зловещо да се обърне срещу него? Успя да възвърне гласа си и изкрещя:

— Стража!

Откъм коридора се разнесе шум от стъпки. Влязоха двама войници. Янагисава посочи към Рюко.

— Изведете го от тук!

Войниците тръгнаха заплашително към Рюко, но той ги подмина и се отправи към вратата, като подхвърли през рамо:

— Няма да злоупотребявам с гостоприемството ви. Само исках да знаете какво предстои да се случи — и добави с детинско злорадство: — За да страдате по-дълго...

Вратата се затръшна. За миг Янагисава остана втренчен в нищото, после клекна на рогозката, обгърнал колене с ръце. Зловещи сценарии изпълниха главата му. Видя се като заточеник или още по-лошо — като окован затворник, очакващ екзекуцията си. Видя палача си и стоманения блясък на острието, което след миг щеше да отсече главата му. И там, между зяпачите, съзря Сано Ичиро, новия дворецов управител на Япония...

Омразата към Сано прониза Янагисава като нажежен шиш и го извади от вцепенението му. Гневът го заля като лековит балсам. С огромно облекчение почувства как отново става голям и могъщ. Скочи на крака. Нямахте защо да отстъпва пред Сано, Кейшо или Рюко. Нямахте да се откаже без борба от живота, както бе сторил брат му Йошихиро. Закрачи из стаята и съсредоточи цялата си енергия в това да измисли стратегия, която да противостои на съюза между Сано и господарката Кейшо. Но отново щеше да му се наложи да използва Шичисабуро.

---

[1] Китайска императорска династия (960–1279) — Б.пр. ↑

[2] Японска феодална аристокрация, регенти на императора от края на IX до края на XII в. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

Преди да отиде при тайния любовник на Харуме, Сано се бе отбил в затвора на Едо, защото селището на ета бе непозната територия за него и той се нуждаеше от водач, който да го представи на Дандзаемон. Бе помолил Мура, помощника на доктор Ито, да го придружи и сега двамата се отправиха към северните покрайнини на Нихонбаши — Сано на кон, а Мура — пеша след него. Отвъд последните разхвърляни къщурки в същинския град те прекосиха обрасла с бурени пустош, където бездомни кучета бродеха сред купища боклук. От другата страна бе селището на ета — двайсетина разхвърляни колиби, заобиколени с обща дървена ограда.

Мура го преведе през една дупка в дъсчения плет, която явно служеше за вход, и после надолу по разни кални пътеки. Отстрани минаваха открити канали, пълни с вонящи нечистотии. Къщите представляваха схлупени бараки, сглобени от дърво и хартия. При портите жени готвеха на открити огньове, а наоколо тичаха босоноги дечица. Всички мигом падаха на колене, когато Сано минаваше. Самият той бе дълбоко потресен. Харуме и любовникът ѝ принадлежаха на напълно различни светове!

Както следваше Мура надолу по един тъмен проход, Сано надзърна в някакъв двор. Вътре клокочеше басейн с луга, пълен с трупове на измрели животни. Група мъже го разбъркваха с пръчки, а жени поръсваха със сол прясно одрани кожи. Върху открити огньове димяха казани. От наполовина разрязан кон висяха вътрешности, от които се оттичаше кръв. Порив на вятъра духна граниви пари към Сано и той едва се сдържа да не повърне.

Почувствал се потопен в духовна нечистота, с мъка устоя на порива да побегне. Как бе могла сокушицу Харуме да прекрачи забраните на обществото и да се влюби в мъж, омърсен от това място? Какво я бе събрало с един ета?

Мура спря.

— Ето го там, господарю.

Към Сано с решителна и енергична крачка се приближаваха трима ета. Средният веднага привлече вниманието му. Бе строен и тънък като фиданка, с изваяно мускулесто тяло и стегната походка. По врата му като въжета изпъкваха яки сухожилия. Лицето му бе остро и ъгловато, а устата му очертана от решително стиснати устни. Гъсти подстригани коси стърчаха назад над високо чело като гребен на ястреб. С високо вдигната глава над широки рамене, той излъчваше непреклонност и благородство в контраст със закърпените си избелели дрехи и положението си на ета. Носеше два меча.

Дандзаемон, началникът на низвергнатите, коленичи и се поклони. Двата му спътници сториха същото, но докато жестът при тях издаваше смирение, достойнството на Дандзаемон го извиси до ритуал. С протегнати напред ръце и чело, опряно о земята, той каза:

— На вашите услуги, господарю — тихият му глас, макар и почтителен, не изразяваше раболепие.

— Моля, станете! — Сано слезе от коня и се обърна учтиво към Дандзаемон. — Имам нужда от помощта ти по един важен въпрос.

С атлетична грация Дандзаемон се изправи. По негова команда същото сториха и хората му, но без да вдигат глава. Началникът на ета отправи изпитателен поглед към Сано. Не беше на повече от двайсет и пет години, но имаше очи на човек, чийто живот бе непрекъснат низ от изнурителен труд, бедност, насилие и страдание. Дълъг изпъкнал белег прорязваше лявата му буза.

Мура ги представи един на друг и Сано каза:

— Аз разследвам убийството на сокушицу Харуме и желая... — при споменаването на името ѝ в очите на Дандзаемон блесна готовност да се брани — дори и с цената на живота си. Хората му също застанаха нащрек. Ета очевидно смятаха, че Сано е дошъл да убие Дандзаемон. Вдигайки ръце в успокоителен жест, Сано каза: — Не съм тук да сторя зло някому. Просто искам да ви задам няколко въпроса... Можем ли да поговорим насаме?

Дандзаемон кимна на мъжете да се отдалечат.

— Да, господарю. Ще направя каквото мога, за да ви окажа съдействие — Сано усети, че началникът на ета го оглежда критично, сякаш го обдушваше с очи да разбере що за звяр е и от каква глутница идва. Около тях се събра тълпа ета, които ги наблюдаваха с интерес.

После кимна в знак, че го е одобрил: — Вие сте приятелят на доктор Ито. Можем да отидем у дома. Там е по-хубаво.

Къщата, в която Дандзаемон отведе Сано и Мура, бе по-голяма и по-прилична от останалите. Имаше солидни дървени стени, непокътнат покрив и здрави хартиени прегради зад решетките на прозорците. Подчинените на Дандзаемон застанаха на пост отпред, а Мура се погрижи за коня на Сано. Предната стая в къщата бе пълна с хора от всякаква възраст, твърде много на брой, за да бъдат от едно семейство. До стената седяха двама сакати и един слепец. Майки люлееха на ръце бебета, които изглеждаха твърде хилави, за да оцелеят. Мъже очакваха съвета на Дандзаемон. Млада бременна жена раздаваше купички супа. При влизането на Сано всякаква активност и разговори секнаха. Възрастните се хвърлиха ничком на земята, а майките притиснаха до пода главите на невръстните си деца.

Дандзаемон въведе Сано в една по-малка, празна стая с оскъдни мебели, но безупречно чиста. Натрупаните тефтери и изписаните листове издаваха, че единственият грамотен член на кастата посвещава по-голямата част от времето си на работа, отколкото на почивка. Никога по-рано Сано не се бе сблъсквал с по-красноречиво доказателство, че човек може да се извиси далеч над класовата си принадлежност.

Дандзаемон коленичи на рогозката.

— Вие сте тук, защото сте разбрали за връзката ми с Харуме — каза той, без да напруга отношенията им, карайки един самурай да яде и да пие с един ета. — Благодаря ви, че пощадихте живота ми. Аз извърших непроситимо престъпление. Заслужавам да умра и е ваше право да ме убиеете — устата му изтъня в горчива усмивка. — Но ако го бяхте сторили, нямаше да получите отговорите, които ви трябват, нали?

Въпреки овладения тон Сано долови нотка на печал. Дандзаемон жалееше за Харуме както никой друг.

— Любовта не е извинение за нарушаването на закона — каза Сано, — но аз няма да те накажа за това, че си обичал безразсъдно. Ако ми разкажеш за себе си и за Харуме, ще се опитам да бъда справедлив.

Искрата на съпричастие отново припламна между тях. Дандзаемон пое пресекливо дъх и го изпусна с напрегната въздишка.

— Срегнахме се случайно. В един храм в Асакуса — Дандзаемон говореше накъсано, забил поглед в пода. — Макар че беше минало доста време, аз я познах веднага. Както и тя мен.

— Познавали сте се отпреди?

— Да. От малки. Всеки месец чичо ми ме водеше на плажа във Фукагава да събирам миди. Запозна се с майката на Харуме и стана неин клиент. Ходехме у тях и докато ги чакахме да свършат, двамата с Харуме си играехме — лека, изпълнена с нежност усмивка трепна върху устните на Дандзаемон: — Харуме бе тъй красива и силна. Беше шест години по-малка от мен, но не се страхуваше от нищо. Аз я научих да хвърля камъни, да се бие с пръчки и да плува. За нея нямаше значение, че съм ета. Бяхме като брат и сестра. Когато бях с нея, можех да забравя... всичко друго — той обърна ръце с дланите нагоре в неизказан упрек към съдбата — После майката на Харуме умря. Тя отиде да живее при баща си. Мислех, че повече никога няма да я видя. Когато се срещнахме на гробищата толкова години по-късно, започнахме да си говорим тъй, сякаш вчера се бяхме разделили. Бяхме толкова щастливи, че се виждаме отново — после се засмя горчиво. — Но, разбира се, всичко бе съвсем различно. Тя вече беше красива жена... и сокушицу, а аз — презрян ета. Прекрасно знаех, че не бива да я доближавам, но онова, което почувствахме един към друг, бе тъй внезапно, тъй силно и толкова прекрасно... Тя ме повика в стаята си в отсрещната странноприемница и аз не можах да откажа... Не беше само сласт! С Харуме забравях, че съм мръсен и долен, по-нисш от човешко същество, достоен единствено за отвращение. Когато я държах в обятията си, се чувствах различен. Чист. Цялостен — извърнал поглед, добави тъжно: — И обичан. Дори съпругата ми, на която изневерих заради Харуме, не би могла да ме дари с онова, което получих от нея — любовта, която уталожваше омразата ми към самия мен.

— А какво получи Харуме от връзката ви?

Гняв проблесна в очите на Дандзаемон:

— Да, трудно можете да си представите, че бих могъл да й дам друго, освен неприятности. Но тя бе тъй самотна. Баща й я беше продал, жените в двореца я презираха, нямаше кому да се оплаче... Никой не се интересуваше как се чувства тя. Освен мен. Ние бяхме всичко един за друг.

Тук Сано съзря възможен мотив за убийство.

— Знаехте ли, че Харуме се среща с друг мъж в странноприемницата?

— Даймио Мияги. Да, знаех... — неудобство обагри скулите му с червени ивици. — Той обичаше да я гледа как... си доставя удоволствие. Тя искаше да го изостави... заради мен. Но после реши да го изнудва. Заплаши го, че ще каже на шогуна как той я е насилвил, ако не ѝ плати... Правеше го за мен, даваше ми всичките пари. Аз не исках тя да върши нещо тъй рисковано и унижително. Не исках пари от изнудване. Но тя се обиди, когато се опитах да откажа. Толкова искаше да ми даде нещо повече... Все не вярваше, че любовта ѝ ми е достатъчна... — началникът на ета хвърли към Сано предизвикателен поглед. — Няма да отричам, че вземах парите, за да купувам храна и лекарства за селището. Ако приемането на придобити по нечестен път пари от една нещастна жена ме прави престъпник, тъй да бъде! — той се изсмя. Единствен рязък звук, който изразяваше огромното му унижение. После сведе глава, явно засрамен, че е дал израз на емоциите си.

Сано изпита състрадание към младия водач на ета, но в същото време не пропусна да отчете, че Харуме бе дала на владетеля Мияги сериозно основание да желае смъртта ѝ. Помисли си за Рейко — дали още бе при даймио?

— Сокушицу Харуме е била бременна — каза той. Дандзаемон рязко вдигна глава. Изненада обезцвети погледа му като ледена покривка върху дълбоки води. — Значи не си знаел.

Като затвори за миг очи, ета отвърна:

— Не. Никога не ми е казвала. Но трябваше да съобразя, че е възможно да се случи. Милостиви богове! — ужас приглуши гласа му до шепот. — Нашето дете...

— Сигурен ли си, че е било твоё?

— Тя ми каза, че шогунът не може... а даймио Мияги никога не я е докосвал. Освен мен нямаше друг — добави Дандзаемон.

— Ако детето се беше родило и беше от мъжки пол, шогунът щеше да го признае за свой наследник и да направи Харуме своя съпруга.

— Не говорите сериозно... — в погледа на Дандзаемон се мярна презрение. — Щом вие разбрахте за мен и Харуме, някой друг също

рано или късно щеше да разкрие връзката ни. Шогунът никога не би приел детето на един ета като свое. Всички щяхме да бъдем екзекутирани...

— Затова ли я отрови? Да избегнеш смъртта?

Дандзаемон премигна, сякаш слисан от неочаквания обрат на разговора. После скочи на крака, протестирайки:

— Не съм отровил Харуме! Казах ви какво изпитвах към нея. Не знаех за детето. А дори и да знаех, по-скоро бих убил себе си, отколкото тях!

— Зная, че не си я убил — миролюбиво каза Сано. — Но искам да ми помогнеш! — Дандзаемон го изгледа предпазливо. — Ти каза, че Харуме е разговаряла с теб. Можеш ли да си спомниш нещо от думите ѝ, което би могло да ни подсказва кой е убиецът ѝ?

— Откакто научих за смъртта ѝ, премислих всичките ни разговори... Имаше една друга наложница, която се държеше грубо с Харуме, и един от пазачите, който ѝ досаждаше...

— Ичитеру и Кушида вече са сред заподозрените — каза Сано. — А някой друг?

— Убиецът, който хвърли кинжал по нея.

— Тя разказа ли ти за това?

Очите на Дандзаемон потъмняха от спомена.

— Аз бях там, когато се случи. Току-що бяхме излезли от странноприемницата. Тя винаги вървеше първа; аз я следвах от разстояние, за да съм сигурен, че е в безопасност. Обикновено я изпращах с поглед до двора на храма Канон и после продължавах по своя път. Но този ден просто няха сили да се разделя с нея. Последвах я до тържището. Стоях пред една сергия на отсрещната страна и я наблюдавах как завива по уличката покрай чайната. Тя се, обърна с гръб и вдигна ръка пред лицето си... — гласът на Дандзаемон едва доловимо трепна. — Знаех, че плаче, защото ѝ беше мъчно, че се разделя с мен. После изведнъж изпищя и падна. Видях кинжала да стърчи от стената на чайната. Хората се разкрещяха. Забравих да се преструвам, че не я познавам, и се втурнах натам. И тогава някой се блъсна в мен. Тя беше облечена в тъмно наметало с качулка и толкова бързаше да се махне от там. Знаех, че тя е хвърлила ножа...

След вълнението, което го обзе, научавайки, че нападателят прилича на човека, убил търговеца на лекове, Сано със закъснение

регистрира използваната от Дандзаемон дума.

— Тя? Значи беше жена? Сигурен ли си? — от думите на Чойей излизаше, че нападателят е мъж... или Сано неправилно бе разбрал?

Началникът на ета кимна.

— Косите ѝ бяха покрити, а наметалото скриваше дрехите ѝ. Имаше шал пред лицето. Но аз видях останалата част от лицето. Веждите ѝ бяха обръснати.

„Според модата за жените с благородно потекло“, помисли си Сано. Сърцето му заблъска развълнувано.

— Сигурно не си го казал на полицията — предположи той.

Началникът на ета сви безпомощно рамене.

— Когато ме видя, че приближавам, Харуме извика: „Не, не!“ Знаех какво имаше предвид. Не можехме да допуснем някой да ни види заедно и да ни заподозре. Тъй че... — тежката му въздишка изразяваше трагедията на мъж, комуто бе забранено да помогне на любимата си. — Тогава просто се обърнах и се отдалечих. Сега си мисля, че ако бях разказал какво съм видял, Харуме можеше да е жива.

— Това, което ми каза, ще помогне убиецът да бъде изправен пред съда — каза Сано. — По този начин ще имаш удовлетворението, че си отмъстил за смъртта ѝ.

По печално стиснатите устни и безнадеждността в очите му Сано заключи, че това е твърде слаба утеха. Той благодари на Дандзаемон и стана да си върви.

Излязоха от къщата и поеха през селището мълчаливо. При портата началникът на ета се поклони за сбогом. Сано стори същото. Преди да поеме през полето, се обърна, за да погледне за последно към Дандзаемон.

Заобиколен от хората си, сред които и Мура, началникът на низвергнатите изглеждаше по-благороден и горд от мнозина даймио. Каква богохулна мисъл! Но Сано много по-лесно можеше да си представи този ета да командва армия, отколкото Токугава Цунайоши.

ГЛАВА 37

— По пътя на логиката излиза, че Ичитеру е убиецът — каза Сано. — Кинжалът срещу Харуме е бил хвърлен от жена. Ичитеру е била там и няма алиби. Имала е достъп до стаята на Харуме и е могла да купи отрова за стрели от Чойей, когато е купувала афродизиака за теб, Хирата.

Лицето на младия васал изглеждаше измъчено и нещастно.

— Не мога да повярвам, че е убийца — каза той за трети път, откакто двамата със Сано се бяха срещнали пред замъка Едо и бяха съпоставили резултатите от отделните разпити. Сега, докато навлизаха в административния район, той упорито бранеше невинността на своята прелъстителка. — Може Дандзаемон да е сбъркал.

Като потискаше нетърпението си, Сано хвърли поглед към върха на хълма. Късното следобедно слънце бе позлатило покривите на дворците и бе обагрило в оранжево дърветата в горския резерват. От бараките покрай улицата изпълзваха сини сенки и потапяха района в преждевременен здрач. Сано бе уморен и гладен; копнееше за гореща вана, за да отмие от себе си мръсотията от селището на ета. Жадуваше да види Рейко и да сподели с нея успешното приключване на случая. Последното, от което се нуждаеше, бяха нови неприятности с Хирата.

— Ичитеру повече няма да има възможност да се измъкне от разпита — каза той твърдо. — Господарката Кейшо сигурно вече е съобщила на шогунa за нашето недоразумение и той отново ще отвори за посещение вътрешното крило млъкна за миг и после продължи: — Има твърде много доказателства срещу Ичитеру. Волю-неволю ще трябва да се откажеш от пристрастността си към нея.

— Зная — каза Хирата, усуквайки юздите около ръцете си. — Просто имам чувството, че не е тя. Цял ден издирвах улики, които да докажат, че не съм глупак, и се убедих, че извършителят е Кушида. Но сега...

— Всички грешим, Хирата. Не мисли повече за това...

Но Хирата не го слушаше. Бе замръзнал насред двора с озадачено изражение.

— О-о! — възкликна той и после повтори странно натъртвайки:
— О-о!

— Какво има? — попита Сано.

— Току-що си спомних нещо! — лицето на Хирата се оживи от вълнение. — Сега вече съм сигурен, че Ичитеру не е убила Харуме.

Сано го погледна с раздражение:

— Хирата, престани. Стига вече. Ще се измия и ще поговоря с Рейко. После ще отидем до вътрешното крило.

Той се обърна и влезе в къщата. Хирата се втурна след него.

— Чакайте, сосакан сама! Нека ви обясня! — след като събуха обувките си в антрето и нахлузиха платнени чехли, той каза: — Мисля, че онзи ден видях убиеца...

— Какво? — Сано замръзна с ръка на вратата. Думите рухнаха от устата на Хирата като буен поток.

— Когато отидох да се видя с Плъха, си мислех нещо друго, но сега разбирам какво е станало.

Трябваше да се досетя. Тя не е продавала нищо, плащала му е!

— Карай по-бавно, че нищо не разбирам — каза Сано. — Започни отначало.

Хирата пое дълбоко дъх и преглътна, полагайки усилия да обуздае вълнението си.

— Платих на Плъха, за да държи под око Чойей. После се върнах там да видя дали е научил нещо. В стаята при него имаше някаква жена. Двамата се пазаряха... договаряха се нещо. Плъха каза, че току-що му е продала недъгавото си дете за шоуто на изродите. После ми каза, че не е могъл да открие Чойей. Върна ми парите, които му бях дал. Подозирах, че бе намерил търговеца, но че онзи го бе подкупил да не го издава. Сега съм сигурен, че го е подкупила жената, която видях... тя му е предлагала пари, а не той на нея. Докато ние разговаряхме, тя изчезна. Трябва да е била убийцата!

— Но сокушицу Ичитеру е единствената заподозряна жена! — още докато го казваше, Сано осъзна, че греши.

Победоносна искрица блесна в погледа на Хирата.

— Аз не познавам госпожа Мияги. Как изглежда?

— Около четирийсет и пет... — започна Сано.

— Не особено хубава, с продълговато лице, с увиснали клепачи и плътен глас. С почернени зъби и бръснати вежди — засмя се въодушевено Хирата. — Само като си помисля. Разполагал съм с това описание през цялото време!

— Интересна теория — призна Сано. — Но не сме включили госпожа Мияги в сцената с кинжала. Възможно е тя да е сложила отрова в мастилото, но не разполагаме с доказателства. И какъв може да е мотивът ѝ?

— Нека отидем при нея и да видим дали ще я разпозная — помоли Хирата. — Плъха вероятно е разбрал, че тя е клиентка на Чойей, и се е опитал да я изнуди. А тя сигурно е възнамерявала да убие и Плъха... Нищо чудно да съм му спасил живота, като съм пристигнал в онзи миг! — младежът се поклони: — Моля ви, сосакан сама, преди да решите, че Ичитеру е виновна, дайте ми възможност да докажа, че съм прав. Нека разпитам госпожа Мияги!

Опитвайки се да предотврати евентуално преследване в погрешна посока, Сано каза:

— Днес Рейко бе на посещение в тяхното яшики. Хайде да видим дали е научила нещо — той влезе в коридора, където един слуга излезе да го посрещне.

— Къде е съпругата ми?

— Не си е къщи, господарю. Но остави това за вас — и му подаде запечатан плик.

Сано го отвори и прочете на глас:

Уважаеми съпруге.

Посещението ми у владетеля Мияги бе крайно интересно и според мен той е убиецът на Харуме. Двамата със съпругата му ме поканиха в лятната им вила довчера да съзерцаваме есенната луна. Трябва да се възползвам от възможността да задам още въпроси на даймио и да получа доказателства за вината му. Не се тревожи — взимам със себе си твоите помощници Ота и Фуджисава, както и обичайната си охрана. Ще се върнем утре сутрин.

С обич
Рейко

Изведнъж идеята да разследват жената на даймио Мияги вече не му изглеждаше толкова нелепа. Ако съществуваше някаква вероятност тя да е убийцата, Сано не искаше Рейко да пътува с нея до отдалечена вила, макар и с въоръжена охрана.

— Мисля, че Ичитеру може да почака още малко — каза Сано. — Ще се опитаме да настигнем Рейко и Мияги, преди да са излезли от града.

Сред залп от тропот на конски копита Сано и Хирата пристигнаха пред портите на семейното имение на даймио Мияги. Сано хвърли тревожен поглед надолу и нагоре по улицата.

— Не виждам паланкина на Рейко — каза той, — нито охраната й — колкото и да не му се искаше, започна да си мисли, че Хирата е прав: госпожа Мияги бе убийцата. Тревога стегна сърцето му.

— Успокойте се — рече му загрижено Хирата, — ще я намерим.

Сано скочи от коня и се обърна към единия от двамата пазачи.

— Къде е жена ми? — попита рязко той, сграбчвайки го за бронираната туника.

— Хей! Пусни ме! — пазачът блъсна Сано; другият го стисна в желязна хватка.

Хирата се втурна да обяснява:

— Съпругата на сосакан сама трябваше да отиде на вилата на семейство Мияги заедно с домакините. Искаме да разговаряме с тях. Къде са?

При споменаването на титлата на Сано и двамата стражи се напрегнаха и отстъпиха назад, но не отговориха.

— Влизаме вътре — каза Сано на Хирата.

Стражите препречиха входа с уплашени физиономии. Поведението им още повече разтревожи Сано — нещо не беше наред.

— В имението няма никой — каза единият. — Всички заминаха.

Обладан от внезапен страх, че нещо се е случило с Рейко в къщата, Сано извади меча си.

— Отстранете се! — стражите отскочиха встрани и Сано отвори вратата с трясък. Следван от Хирата, той побягна през двора, през вътрешната порта и врхлетя в къщата, като викаше: — Рейко!

Тишина бе обгърнала дългия сумрачен коридор. Продължи напред и скоро се озова сам в семейните жилищни помещения. Това крило бе студено, тъмно и влажно като пещера. Мирис на мухъл

изпълваше въздуха. Сано спря, за да си поеме дъх и да се овладее. Наоколо не видя никого. Първоначално не чуваше нищо, освен собственото си тежко дишане. После долови слаб стон. Сърцето му подскочи. Рейко! Последва звука и зави зад ъгъла.

Изведнъж замръзна на място. Светлина от запалена лампа се разливаше от една отворена врата.

Отвън бе коленичил и плачеше слугата, когото Сано помнеше от първото си посещение.

— Момичетата — изстена той. — Момичетата... — сълзи блестяха по сбръчканото му лице. Вдигна треперееща ръка и показва към вътрешността на стаята.

Сано се втурна през вратата. Отвътре го блъсна познат мирис — зловонен, солен, метален. Първоначално не може да проумее сцената, но после погледът му се проясни. Беше помещение за къпане с дълбока дървена вана и бамбуков параван. Точно до ваната лежаха телата на две жени, свити една до друга. Китките и глезените им бяха овързани. Дълбоки разрези на гърлата почти ги бяха обезглавили. Алена кръв бе просмукала дългите им разрошени коси и бледата им кожа. Тя бе оплискала стените, протекла по пода, опръскала ваната и оцветила водата в нея. Ужас вцепени Сано. Лицата на двете млади жени се открояваха с кошмарна яснота на фона на жестоката сеч. И двете притежаваха нежните черти на Рейко. Стенейки, той се свлече на колене до девойките.

Хирата се втурна в банята.

— Милостиви богове! Каква касапница! Пазачите ми казаха, че господарката Мияги е убила наложниците на съпруга си. Вързала ги е. Те мислели, че е игра. После им прерязала гърлата. Когато слугите чули писъци и дошли да видят какво става, тя им наредила да не казват на никого. Тя и господарят Мияги тръгнали, за да се срещнат с някого при портите на двореца, за да пътуват към вилата заедно. Било е преди два часа.

Сано не можеше да проумее причините, поради които госпожа Мияги бе убила наложниците на съпруга си, но жестоката ѝ постъпка със сигурност доказваше, че Рейко е в смъртна опасност. В следващия миг той вече тичаше презглава към изхода, следван от Хирата.

ГЛАВА 38

Върху окъпаното в пламъците на залязващото слънце небе над западните хълмове извън Едо се бе разпрострял гоблен от златни облаци. Далечните планини бяха тъмни лавандулови възвишения. Извитата лента на реката блестеше като стопена мед. Над пейзажа отекваше звън на камбани. На изток върху небосклона сияеше пълна луна, огромна и ярка.

Лятното имение на Мияги бе разположено на стръмен склон встрани от главния път. Тесен черен път водеше през гората до вилата — двуетажна постройка от дърво и хоросан, обрасла с лози. Високите дървета наоколо почти скриваха покрива ѝ. В конюшните и в крилото на слугите горяха фенери, но другите прозорци бяха тъмни. Ако не се смятаха вечерната птича песен и шумоленето на вятъра в сухите листа, имението тънеше в тишина. Отвъд вилата местността се изкачваше нагоре, минаваше през още гора и стигаше до гола издатина. На върха на хълма бе построен малък павилион. Там седяха владетелят Мияги, съпругата му и Рейко и съзерцаваха свършена картина на луната.

Решетести стени ограждаха беседката и ги пазеха от вятъра; топлеха ги мангали с дървени въглища, поставени под застлания с татами под. Фенер осветяваше отделни писалища, на които бяха сложени принадлежности за писане. На масата имаше напитки и блюда. Върху стойка от тиково дърво бяха положени традиционните приношения за луната — оризови кнедли, соеви зърна, сливи, димящи кадила и ваза с есенни треви.

С предизвикателен жест владетелят Мияги взе една четчица и я предложи на Рейко.

— Бихте ли съчинили първото стихотворение в чест на луната, скъпа?

— Благодаря ви, но все още не съм готова да пиша — Рейко се усмихна напрегнато. Искаше ѝ се да се отмести по-далеч от даймио, но съпругата му бе седнала твърде близо от другата ѝ страна. Бе твърде уплашена, за да се настрои за поезия. По пътя насам страхът ѝ се бе

поуталожил от присъствието на стражите и на двамата помощници на Сано, но не бе предполагала, че мястото, от което щяха да наблюдават луната, бе тъй далеч от вилата, където се бяха настанили придружителите ѝ. Приклещена между убиеца и съпругата му, Рейко преглътна нарастващата си паника. Само мисълта за кинжала, скрит в ръкава ѝ, я успокояваше.

Госпожа Мияги се засмя дрезгав грак, обагрен с вълнение.

— Не карай нашата гостенка да бърза, братовчеде. Луната все още е твърде далеч от своята прелест — тя изглеждаше странно променена от сутринта. Хлътналите ѝ страни бяха поруменили; устните ѝ, иначе превзето стиснати, сега потръпваха. Очите ѝ отразяваха фенера, а неспокойната ѝ енергия изпълваше беседката. — Може ли да ви предложи нещо за хапване, за да се подкрепите? — попита тя.

— Да, моля — Рейко се насили да звучи ентусиазирано. При мисълта да яде в присъствието на семейство Мияги стомахът ѝ се преобърна. С неохота прие чай и кръгла сладка питка със запечен вътре цял жълтък, символизиращ луната. Чувството, че е попаднала в затвор, засили безпокойството ѝ. Тя усещаше как нощта приближава и скрива пътя към нейната безопасност. Покрай беседката минаваше тясна, застлана с чакъл пътека. Зад нея изведнъж следваше почти отвесен склон, който се спускаше до осеян с обли камъни бряг на поток. Рейко чуваше как водата се плиска далеч долу. Очевидно нямаше друг път за бягство, освен пропастта. Докато трошеше лунната питка в чинията си, успя да се поуспокои и се обърна към своя домакин: — Моля вие да напишете първото стихотворение, за да мога да следвам вашия пример.

Владетелят Мияги се насърчи от ласкателството ѝ. Известно време той безмълвно съзерцаваше луната, после взе четчицата и започна да пише. Щом свърши, прочете на глас творението си:

*Щом луната засия над върховете,
вдигнах аз очи към нея и прославих прелестта и.
Но сега тя гасне бавно и старее.
Аз съм сам — стоя и чакам пак да дойде любовта*

ми.

Той хвърли многозначителен поглед към Рейко, която едва успя да прикрие отвращението си. Даймио изкривяваше ритуала за съзерцаване на луната в най-обикновено безсрамно ухажване.

— Великолепни стихове! — възкликна съпругата му, макар че възторгът ѝ изглеждаше пресилен.

Без да обръща внимание на намека, Рейко търсеше пролука, за да насочи разговора в друга посока.

— Захладня! Все ми е студено. Понеже вчера ходих в храма Зоджо и доста намръзнах... Вие излизахте ли?

— Не, цял ден си бяхме вкъщи... Сами... — натърти госпожа Мияги. Тя се опитваше да представи алиби за времето, в което бе убит Чойей. Но владетелят Мияги каза:

— Аз излизах за малко. Когато се върнах, теб те нямаше — после добави заядливо: — Беше отишла някъде и трябваше да стоя сам. Мина цял век, докато си дойдеш.

— Грешаш, братовчеде! — в гласа на Акико прозвуча рязка предупредителна нотка. — Трябваше да свърша някои неща в крилото на прислугата. Ако ме беше потърсил по-усърдно, щеше да ме откриеш. Изобщо не съм напускала къщата.

Рейко скри радостта си. Щом даймио бе толкова глупав, че да оборва собственото си алиби, тогава нямаше да ѝ е трудно да изтръгне и самопризнанията му. От масата с храната Рейко си избра мариновани репички и си взе малко. Парливата хапка изпълни устата ѝ със слюнка.

— Вкусно! И като си помисля колко са пътували, докато стигнат до тази маса! Когато бях малка, веднъж бавачката ме заведе да видя лодките, които докарваха зеленчуци на кея Дайкон. Много интересно място. Били ли сте там?

Госпожа Мияги се намеси рязко:

— Съжалявам, но никой от нас не е имал това съмнително удоволствие.

Даймио бе отворил уста да каже нещо, но тя го спря с поглед. Той придоби смутено изражение и после сви рамене. Очевидно бе ходил на кея Дайкон.

— Защо не опитате да напишете едно стихотворение? — подкани я госпожа Мияги.

Рейко реши да се възползва от класическа тема. Тя написа няколко йероглифа и после прочете:

*Луната, що грее над тоз павилион,
осветява и храма Канон...*

— Асакуса е едно от любимите ми места, особено на Четирийсет и шестхилядния ден. Ходихте ли тази година?

— Трудно понасяме огромните тълпи — бързо отвърна съпругата на даймио. — Никога не ходим там по празниците.

— Но тази година направихме изключение... не помниш ли? — обади се владетелят Мияги. — Боляха ме костите и ти реши, че лековитият пушек от тамяна пред храма Канон ще им помогне... — той се изкиска. — Ти май наистина почваш да забравяш, братовчедке.

Окрилена, че той сам бе споменал за присъствието си в Асакуса в деня на нападението над Харуме, Рейко продължи с въпросите:

— Китайските растения фенери на пазара бяха великолепни. Видяхте ли ги? — искаше да разбере по-точно къде са се намирали съпрузите по време на покушението.

— Уви, поради здравето ми бях лишен от това удоволствие. Аз си почивах в градината на храма и оставих съпругата ми сама да се наслаждава на причудливата им форма.

С явно раздразнение госпожа Мияги заяви:

— Отклоняваме се от главната цел на нашия излет... — и тя завъртя четчицата в треперещите си пръсти. — Нека съчиним друго стихотворение...

Владетелят Мияги вдигна поглед към луната и изрецитира:

*Докато влюбените се целуват под кръглата луна,
аз се опивам от екстаза на забранената любов.
Те се разделят. Той тръгва сам и тя — сама,
а аз оставам тук за порицание готов...*

Ледената ръка на страха сграбчи сърцето на Рейко, когато проумя значението на думите му.

— Забранената любов е много романтична — каза тя. — Стихотворението ми напомня за един слух, който се носи в двореца за

сокушицу Харуме...

— Дворецът гъмжи от слухове — ожесточено я прекъсна Мияги Акико — и твърде малко от тях са истина.

Даймио не ѝ обърна внимание.

— И какво сте чули?

— Харуме се е срещала с някакъв мъж в една странноприемница в Асакуса... — съзирайки проблеснала тревога във влажните му очи, Рейко запази невинното си изражение. — Колко дръзко от нейна страна!

— Да... — сякаш на себе си, даймио изрече неясно: — Влюбените в такова положение рискуват да си навлекат жестоки последствия. За негово щастие опасността го е подминала...

Рейко едва успяваше да сдържа вълнението си.

— Смятате ли, че любовникът на Харуме я е убил, за да запази връзката им в тайна? Чух, освен това, че Харуме имала и друг любовник — позволи си тя да импровизира, като се питаше дали Сано бе открил тайнствения непознат. Съжаляваше, че съпругът ѝ не може да види колко добре се справя с разпита. — Май наистина е предизвиквала съдбата си, не мислите ли?

Госпожа Мияги избухна:

— Какво значение има всичко това, след като Харуме е мъртва? Наистина намирам тази тема за твърде отблъскваща.

— Съвсем естествено е да проявявам интерес към своя позната — каза владетелят Мияги кротко.

— Нямах представа, че сте познавали Харуме — излъга Рейко. — Кажете ми какво мислите за нея?

Очите на даймио се замъглиха от спомени.

— Тя...

— Братовчеде! — обади се през стиснати зъби съпругата му, втренчила в него свиреп поглед.

Изглежда, той все пак проумя колко нелепо бе да говори за убитата си любовница.

— Всичко това вече е минало. Харуме е мъртва — мазният му поглед се плъзна по Рейко. — А ние двамата с вас сме живи!

— Тази сутрин казахте, че Харуме си играела с опасността и си просела убийството — настоя Рейко, твърдо решена да приключи случая и да отправи гласно обвинение срещу Мияги Шигеру. Тя имаше

показанията му, че е бил на местопрестъплението. Сега се нуждаеше от самопризнанията му. — Вие ли й дадохте заслуженото?

Още докато говореше, Рейко осъзна, че бе отишла твърде далеч. В този миг госпожа Мияги я сграбчи за китката.

— Не си дошла тук да се любоваш на луната, нали? — изсъска тя. — Държиш се приятелски с нас, за да ни шпионираш. Опитваш се да изкараш съпруга ми убиец. Искаш да ни съсипеш! — лицето й се бе променило до неузнаваемост. Дълбоки бръчки прорязваха челото й, очите и искряха злобно. Ноздрите й потръпваха; почернените й зъби се бяха оголили в свирепа гримаса.

— Не, не е вярно! — Рейко първо застина удивена, а после се опита да се отскубне, но Акико заби нокти в плътта й. — Пуснете ме!

— Братовчедке, за какво говориш? — изхленчи даймио Мияги. — Защо се държиш така с нашата гостенка?

— Не разбираш ли, че тя те шпионира? Опитва се да докаже, че ти си отровил Харуме и си намушкал стария търговец от кея Дайкон? Толкова си глупав. Падна право в капана й!

Даймио поклати глава озадачен:

— Какъв търговец? Какъв капан? Защо обиждаш тази очарователна млада дама? Веднага я пусни! — и като се приведе напред, той се опита да отключи пръстите на съпругата си. — За какво й е да ни шпионира? Аз не съм сторил тези ужасни неща. Никога не съм убивал през целия си живот...

— Ти не — отвърна съпругата му с тиха злоба. Внезапно истината се стовари върху Рейко като удар в корема. Обореното алиби не обвиняваше единствено владетеля Мияги. Лъжите на съпругата му целяха да защитят и нея самата.

— Значи ти си убийцата! — възкликна Рейко.

Акико се изкиска:

— Щом ти трябваше толкова време да го проумееш, значи не си чак толкова умна...

— Братовчедке! — внезапно осъзнал истината, даймио Мияги се свлече на колене. — Ти си убила Харуме? Но защо?

— Няма значение — изскърца госпожа Мияги. — Тя вече не е важна. Проблемът е в тази тук. Знае твърде много... — устните й се изкривиха в зловеща усмивка, отправена към Рейко. — Какво си мислиш? Че съм ти позволила да дойдеш тук, за да прелъстяваш мъжа

ми? Не, доведох те, защото съзрях великолепно възможност да се отърва от теб завинаги. Точно както направих и с двете наложници.

Владетелят Мияги ахна:

— Снежинка и Орехче? Какво си им сторила?

— И двете са мъртви... — Акико кимна самодоволно. — Клъцнах им гръклянчетата...

Ужасът заля Рейко с такава сила, че ѝ призля. Копнееше да се пресегне за ножа, прикрепен под мишницата на лявата ѝ ръка, но убийщата я стискаше здраво за дясната китка.

— Но защо, братовчедке, защо? — попита неразбиращ Мияги. Пребледнял от страх, той бе втренчил поглед в жена си. — Как можа да убиеш моите момичета? Те не са сторили нищо, с което да те наранят. Нима... нима си ревнувала? — удивление извиси гласа му. — Те бяха просто безобидни развлечения, също като другите ми жени.

— Аз по-добре знам! — отсече рязко тя. — Те можеха да те отнемат от мен и да унищожат всичко. Но аз се отървах от тях. А сега ще се погрижа и тази глупачка да не стои повече между нас.

Внезапна паника вля сили в тялото на Рейко. Тя издърпа ръката си от хватката на госпожа Мияги, скочи на крака и се втурна извън беседката. Но Акико хвана края на широкия ѝ колан, дръпна го силно и я завъртя. Успя да докопа глезена ѝ и Рейко загуби равновесие. Падна заднишком върху масичката. Наоколо се разпиляха деликатеси и парчета порцелан. Госпожа Мияги се хвърли отгоре ѝ.

— Снежинка и Орехче — стенеше даймио и се гушеше в ъгъла. — Братовчедке, ти си загубила разсъдъка си. Спри, моля те, спри!

Рейко се опита да отблъсне нападателката си, но не успя. Не можеше да достигне кинжала. Мяташе се отчаяно, докато по-възрастната жена се опитваше да я докопа за гърлото ѝ. Нанасяйки удар с чело право в лицето на госпожа Мияги, тя усети болезнения сблъсък на кост в кост. За миг ѝ причерня. Акико извика и инстинктивно се дръпна назад. Рейко бързо се изправи, но съпругата на даймио дойде на себе си, преди тя да успее да извади ножа. С разкъравена уста и счупени предни зъби госпожа Мияги се хвърли към Рейко, двете се блъснаха в решетестата стена и я строшиха. В беседката нахлу студен въздух.

— Братовчедке, спри! — изплака владетелят Мияги.

— Помощ! — извика Рейко. — Фуджисава сан. Ота сан. Помощ!

Убийцата се кискаше задъхано, докато дереше, риташе и блъскаше с юмруци жертвата си:

— Пищи колкото си искаш. Няма да дойдат... — тя докопа брадичката на Рейко и я натисна назад. Рейко се мъчеше да се освободи, но госпожа Мияги притежаваше неестествената сила на лудостта. Заби колене в Рейко и я притисна към земята. Измъкна нож изпод полите си и го насочи в лицето ѝ.

Изведнъж Рейко престана да се съпротивява и се вцепени. Впи поглед в стоманеното острие и затаи дъх. Представи си двете наложници, заклани като животни, и усети как цялата ѝ смелост се отдръпва от това острие, което можеше да пролее собствената ѝ кръв. Единствения път, когато бе и заставала лице в лице срещу подобна опасност, бе онази отдавнашна битка в Нихонбаши. Тогава се бе почувствала непобедима, но сега ужасяващият факт за надвисналата смърт я слиса и натъжи. Горчиво съжали за грешката да се изправи сама срещу кръвожаден убиец. Но Сано бе останал в Едо, а съжаленията нямаше да я спасят. Насили се да погледне встрани от кинжала, към госпожа Мияги, която бе коленичила върху нея с лице, тъй близко до нейното, че Рейко виждаше нащърбените краища на счупените ѝ зъби и червените жилчици в бялото на изпълнените ѝ с омраза очи.

— Моля те, не ме наранявай! — въпреки усилието да прозвучи смело гласът ѝ бе като жален шепот. — Няма да кажа никому какво си сторила, обещавам.

Владетелят Мияги изкрещя:

— Виж, тя иска да се разберем. Пусни я. Можем да се приберем у дома и да забравим за станалото.

— Не вярвай на лъжите ѝ, скъпи братовчеде Шигеру — щом се обърна към съпруга си, гласът ѝ с незабавно се смекчи от прилив на нежност. — Довери ми се, аз ще се погрижа за всичко, както винаги досега — и тя наклони ножа, докато опря в гърлото на Рейко.

— Моля те, пусни я! — изстена даймио. — Страх ме е. Не искам неприятности.

— Аз казах на съпруга си къде отивам — изхриптя Рейко. — Може да си се измъкнала безнаказано с убийството на Харуме и Чойей, но с мен няма да е така.

Акико се засмя.

— О, но не аз ще те убия, драга — без да отмества ножа, тя охлаби хватката си. — Ти ще го сториш сама — после уви дебел сноп от косата на Рейко около свободната си ръка и се изправи. Последва рязко дръпване и Рейко извика, когато болка прониза скалпа ѝ. Изправи се на крака. Госпожа Мияги я държеше здраво. Ножът опираше в гърлото ѝ. — Била си тъй омаяна от луната — каза съпругата на даймио, — че си решила да повървиш покрай пропастта... — тя накара Рейко да мине върху разпиляната храна и покрай треперещия от страх Мияги Шигеру. — Спънала си се, паднала си там долу и си намерила смъртта си.

— Не! — нов пристъп на ужас омалоуми Рейко. — Съпругът ми никога няма да го повярва.

— О, напротив! — тя повлече Рейко надолу по стъпалата на беседката и от там — в пустата ветровита нощ. — Ще бъде истински нещастен случай! Върви!

ГЛАВА 39

— Не биваше да позволявам на Рейко да се доближава до Мияги!
— извиси глас Сано, за да надвика тропота на препускащия си кон.

— Но нямаше как да предположите, че ще стане така — извика в отговор Хирата.

Двамата се носеха в галоп по виещ се нагоре към хълмовете път. Вляво зад гърба им оставаха неясните очертания на каменни насипи и тъмна гора; вдясно към града се спускаха по-ниски хълмове. С глас, треперлив от конския галоп, Сано извика на Хирата:

— Трябваше да се върна вкъщи и да се видя с Рейко, след като си тръгнахме от Асакуса, а не веднага да се отправя към селището на ета. Може би тогава щях да предотвратя този неин излет!

— Но ако не се бяхте видели с Дандзаемон, нямаше да знаете, че ножът по Харуме е бил хвърлен от жена!

Студен вятър биеше в наметката на Сано. Пълната луна ги следваше като зло, хищно око.

— Нямаше да я оставя да отиде сама — каза Сано, отказвайки да се успокои. — Сега щях да бъда с нея.

— Те не знаят, че тя работи за вас — възрази Хирата. — Всичко ще бъде наред.

— Ако не пристигнем навреме, ще се самоубия! — както се носеше напред, Сано отклони коня си в една тясна отбивка встрани от главния път. Пътеката ставаше все по-стръмна и тясна, докато накрая вече трябваше да слязат от конете и да ги поведат между безкрайни стени от високи дървета.

Въздухът бе пропит с мирис на бор и сухи листа. Сано имаше кошмарното усещане, че се катери непрестанно, но остава на едно и също място. Мускулите му бяха напрегнати; гърдите му се бяха сковали от тежкото му дишане. Дали Рейко беше добре? Колко оставаше, докато стигнат онази вила?

От гората до тях достигна неясно хрущене. Зад Сано Хирата извика:

— Какво беше това?

— Сигурно сме изплашили някое животно — отвърна Сано, зает единствено с мисълта по-скоро да стигнат. — Няма значение. Бързай!

Накрая стигнаха до едно равно място, където вилата се мержелееше тъмна и безмълвна. Пред конюшната стояха два празни паланкина, единият от които с герба на Сано.

— Хей! — извика той. — Има ли някой тук? Двамата взеха фенерите, оставиха конете си и влязоха във вилата през незалостената врата. На рафтове по стената на антрето висяха най-различни оръжия. Забелязал два комплекта мечове, Сано се втурна в усойния коридор с викове:

— Ота! Фуджисава! Къде сте? Рейко?

Не последва отговор. Вдясно зееше тъмна кухня.

— От печката излиза пушек — каза Хирата. — Трябва да са някъде наоколо.

Тогава Сано долови нисък стържещ звук, който изтъняваше и завършваше с въздишка. Звукът се повтори, долитайки от стаята зад кухнята. Сано се втурна вътре.

На пода сред подноси полуизядена храна лежаха дванайсет мъже. Сано разпозна ескорта на Рейко и двамата си помощници. Ота хъркаше.

— Заспали са — каза Хирата.

Сано разтърси Ота.

— Събуди се! Къде е Рейко?

Ота само изстена и продължи да спи.

— Пияни са — каза Хирата с отвращение.

Тогава Сано долови дъха на Ота — от него се носеше някакъв особен сладникав мирис — не на алкохол, а на нещо, напомнящо развалени кайсии. Той грабна чашата на Ота и я подуши. В нея все още се долавяше същият мирис.

— Вероятно някакво приспивателно — страховете му за Рейко се превърнаха в ужасяваща сигурност, че госпожа Мияги е замислила да я убие. Защо иначе ще обезврежда охраната? — Хайде, ела да претърсим къщата!

Направиха го, но без резултат.

— Семейство Мияги вероятно са извели Рейко навън да гледат луната — предположи Сано и се втурна през задната врата. Градината

беше пуста, но на върха на гористия хълм на фона на нощното небе луната очертаваше силуета на малка постройка. Вътре трепкаше светлинка. — Там горе са!

С фенери в ръка двамата с Хирата се гмурнаха в тъмната гора и с мъка се закатериха по едва видима обрасла пътека. Удряха се в ниски клони, хлъзгаха се по борови иглички и паднали листа, катереха се по скали и прескачаха паднали клони.

— Струва ми се, че някой върви след нас — каза Хирата.

Сано не обърна внимание на предупреждението. Останал без дъх, той излезе от гората и се завтече по тревистото било на хълма към малкия павилион със сламен покрив. Зад решетестите стени гореше фенер. Отвъд беседката се долавяха гласове.

— Моля те, братовчедке! Ако я убиеш, само ще влошиш нещата... — това бе гласът на даймио Мияги, дрезгав от отчаяние.

— Нямаме избор — крещеше в отговор съпругата му.

Докато Сано и Хирата се катереха залитайки, владетелят Мияги захлипа:

— Не можеш да се измъкнеш безнаказано след подобно нещо. Ще те екзекутират за убийство. Аз как ще се оправям без теб?

— Няма да можеш — в гласа на жена му прозвуча мрачно тържество. — В продължение на трийсет и три години аз ти служа всеотдайно, изпълнявам всичките ти желания, браня те от последствията. Убих онова съседско момиче, защото то те хвана да я шпионираш на вратата на тоалетната. Страхувах се, че ще ни създаде неприятности, и сложих отрова в чая ѝ. Ако сега ме оставиш да убия и тази глупачка, никой вече няма да ни раздели!

Значи госпожа Мияги бе извършила и онова неразкрито убийство, за което бе споменал съдията Уеда! Дори когато страх прониза сърцето му, в Сано се надигна неистова надежда. Рейко все още беше жива. Задъхан, се втурна напред, заобиколи павилиона и замръзна на място. Фенерът му освети три фигури, които се открииха като трепкащи очертания на фона на мрака. Владетелят Мияги бе коленичил на пътеката, която граничеше с пропастта. Някъде долу се долавяше глух шум от течаща вода. Малко по-нататък съпругата му стоеше на крачка от ръба и държеше Рейко за косите. Пищните им роби се вееха на вятъра.

— Рейко! — извика Сано. Даймио извърна към него обляно в сълзи лице. Акико се завъртя. Държеше кинжал, опрян в гърлото на Рейко. — Хвърли ножа! — нареди Сано на госпожа Мияги, като се опитваше да не допусне паника в гласа си. Врхлетя го ужас. — Арестувана си за убийствата на сокушицу Харуме и на Чойей. Ако убиеш жена ми, това няма да ти помогне! — остави настрана фенера си и махна с ръка. — Пусни я да дойде при мен.

— Направи каквото ти казва, братовчедке! — изстена умолително владетелят Мияги.

Оръжието трепна в нестабилната ръка на съпругата му, но тя продължаваше да държи Рейко. В очите ѝ блесна отчаяние. Дългите ѝ коси се вееха на вятъра. Сано едва разпозна превзетата дама, която бе видял преди два дни. С пламналите страни и оцапаната си с кръв брадичка тя приличаше на обезумяла. И животът на Рейко зависеше от умението му да се разбере с нея.

— Сосакан сама, жена ми не е лош човек — каза владетелят Мияги. — Лоша беше Харуме, тя ме изнудваше. Съпругата ми искаше само да ме защити.

Сано се обърна към госпожа Мияги:

— Ако пуснеш Рейко, ще посъветвам шогуната да вземе предвид особените обстоятелства и да смекчи присъдата ти — мисълта, че може да остави една убийца да избегне правосъдието, му бе противна, но той бе готов да каже всичко, за да спаси Рейко. — Само се дръпни от пропастта и нека поговорим.

Акико не се помръдна. Сано видя как гърлото на Рейко се сгърчва.

— Слушай какво ти казва сосакан сама — умоляваше жена си даймио Мияги. — Той може да ни помогне.

— Да, Харуме беше зла! — внезапно госпожа Мияги заговори с друг тон. Думите ѝ извираха от някакво тъмно и тайно кътче в душата ѝ. — Имаше наглостта да зачене твое дете...

— Мое дете? — гласът на владетеля Мияги изтъня от недоумение. — За какво говориш?

— Харуме беше бременна, сигурна съм. Видях я в храма на Авашима Миоджин... — тази шинтоистка богиня бе покровителка на жените и на майчинството. — ... видях я как окачи молитвена плочка

при олтара, молеше детето ѝ да се роди живо и здраво. Аз сложих отрова в мастилото... за да ги убия — и нея, и отрочето ѝ.

— Но аз никога не съм я докосвал! — даймио пропълзя покрай Сано, за да коленичи пред жена си. — Братовчедке, ти знаеш какъв съм. Как мога да ѝ направя дете?

— А ако не си бил ти, тогава кой? — попита злъчно Акико. — Шогунът, този немоощен несретник? — тя впи гневен поглед в съпруга си и приведе ножа. — През всички тези години съм търпяла историите ти с други жени и никога не съм се оплаквала, защото смятах, че не ги докосваш; смятах, че не си способен. Вярвах, че в сърцето си ти си ми верен! — Сано използва момента да се приближи още няколко крачки. — Мислех, че си принадлежим завинаги. Но ти ме предаде!

— Братовчедке, аз никога...

— Зная колко много искаше син! Не можех да оставя детето на Харуме да се роди. Това щеше да те насърчи да създадеш още едно с някоя от наложниците си. Тя щеше да стане твоя жена, а детето — твой наследник. И ти щеше да ме изоставиш...

Сано безшумно запълзя към Акико и Рейко.

— Значи си убила Орехче и Снежинка, за да нямат синове от мен? — слисан, владетелят Мияги поклати глава. — Но защо и някакъв си търговец на лекове?

Непоколебимост изостри погледа в мокрите от сълзи очи на госпожа Мияги.

— За да не ме разпознае като купувача на отровата. Щях да убия и противния собственик на онова шоу с недъгавите, който се опитваше да ме изнудва, но пропуснах тази възможност.

— Братовчедке, аз никога не бих те изоставил — изплака даймио. — Аз те обичам! — той протегна напред събраните си умолително ръце. — Моля те, пусни жената на сосакан Сано и ела при мен!

— Не мога! — Акико направи крачка към ръба на пропастта. Сърцето на Сано се блъсна в клетката на гърдите му; той застина на място, протегнал ръка встрани да задържи Хирата. — Видях те как я гледаш. Зная, че я желаеш. Няма да допусна да ти роди син... — и тя отново вдигна ножа, мушкайки острието в меката плът под челюстта на Рейко. Ужас прониза Сано.

— Акико, чуй ме! — намеси се той. — Съпругът ти не е баща на нероденото дете на Харуме — каза той с усилие да остане спокоен. — Той не те е предал. Харуме е имала друг любовник. А Рейко е моя и даймио Мияги не може да я има. Затова я пусни да дойде при мен.

Госпожа Мияги посрещна молбата му с празен поглед. Бавно се обърна, влачейки Рейко към ръба на пропастта.

— Не!

Сано се втурна към жените, но Хирата скочи преди него и сграбчи владетеля Мияги в желязна хватка.

— Госпожо Мияги, ако нараните жената на сосакан сама, ще хвърля съпруга ви в пропастта! — извика той.

Тази стратегия не бе хрумнала на Сано; мисълта му бе съсредоточена върху Рейко. Сега той затаи дъх, докато наблюдаваше как убийцата извърща глава към тях. Когато видя даймио, тя замръзна.

— Братовчедке, помогни ми, не искам да умирам! — Мияги Шигеру се мятеше в ръцете на Хирата.

— Можеш да го спасиш! — каза Сано. В сърцето му трепна надежда. — Само пусни ножа. И ела насам.

Госпожа Мияги бързо отмести поглед от съпруга си към Сано и после към Рейко. От устните ѝ се изтръгна мъчителен стон. Сано почувства как колебание отслабва решителността ѝ, но въпреки това тя не се помръдна.

— Хирата? — обади се Сано.

Младият васал тласна владетеля Мияги към пропастта.

— Помощ, братовчедке! — изплака даймио. Никой друг не отронваше нито звук. Никой не помръдваше. Обезумяла от ревност, Акико очевидно искаше да спаси съпруга си, но и да запази положението си в живота му. Сано усети как нощта се разгръща, необятна, черна и кошмарна като безизходицата, до която бяха стигнали преговорите им. Заля го отчаяние.

И тогава откъм гората до тях долетяха трясък и хрущене. Тежки стъпки от тичащи нозе затрополиха по склона. Зад госпожа Мияги и Рейко изведнъж изникна някакъв мъж. Беше облечен в мърляво кимоно, а в ръка стискаше копие.

— Кушида! — възкликна Сано. Той видя как Хирата се вцепени от изненада, и чу как даймио изстена смаяно. Госпожа Мияги се

извърна леко с трескави очи, опитвайки се да наблюдава всички едновременно.

— Вероятно той ни е следвал в гората — каза Хирата. — Какво прави тук?

Пазачът не обърна внимание на Сано, Хирата и владетеля Мияги. Насочил копието си към Акико, той изкрещя:

— Убийца! — маймунското му лице бе черно от мръсотия; сплъстените му коси падаха свободно до раменете му. — Ден и нощ издирвах убиеца на моята любима Харуме. Най-накрая те открих! Сега ще отмъстя за смъртта ѝ, ще успокоя духа ѝ и ще възвърна честта си!

Сано разбра защо Кушида бе ходил на кея Дайкон — бе проследил Чойей и бе принудил умиращия търговец да му издаде клиента, закупил отровата за стрели. Той е бил мъжът, когото хазяинът бе чул в стаята на Чойей. После е проследил госпожа Мияги. Преди Сано да реагира, пазачът се хвърли към съпругата на даймио Мияги. Тя изпищя и се наклони настрани към беседката. Острието на копието разкъса ръкава на робата ѝ. Проклинайки, Кушида отново се хвърли в атака. Когато госпожа Мияги отмести кинжала си и го размахна в опит да се отбранява, Рейко се отскубна. Тя се запрепъва по пътеката, като се стараеше да избягва зловещите удари на Кушида. Когато Сано се втурна да ѝ помогне, дръжката на копието се стовари върху рамото му.

Хирата блъсна владетеля Мияги настрана, извади меча си и се хвърли срещу Кушида.

— Аз ще се погрижа за него, сосакан сама. Вие спасявайте Рейко.

Като мушкаше и избягваше ударите на противника, той започна да изтласква Кушида надолу по хълма. Сано протегна ръка към Рейко, но Акико поряза десницата му с кинжала си и изпищя:

— Махай се!

Сано измъкна меча си и замахна срещу острието на убийцата. Рейко извади камата от ръкава си и се включи в сражението. Тогава Сано почувства, че някой ги приближава в гръб. Извърна се рязко и видя даймио Мияги, размахващ меч.

— Няма да ви позволя да нараните жена ми! — иначе отпуснатите му черти сега бяха сковани от страх. Той замахна непохватно към Сано.

Сано избегна удара. После сам нанесе удар с намерение да избие меча му, а не да го промуши.

В това време Рейко замахна към Акико, но тя парира удара ѝ. Тънките им остриета се удариха едно в друго с нежен стоманен звън. Като се въртяха и извиваха в ловки маневри на ръба на пропастта сред веещи се коси и издуващи се на вятъра поли, те сякаш изпълняваха зловещ танц. Рейко се биеше с усвоена вещина, а госпожа Мияги — с ярост и жестокост. Откъм подножието на хълма Сано чу как пазачът Кушида изкрещя на Хирата:

— Остави ме! Аз трябва да отмъстя за смъртта на Харуме. Само така ще успея да намеря покой!

Владетелят Мияги отчаяно се съпротивяваше на умелите удари на Сано. Печалното му лице лъщеше от пот. Угаждал цял живот на капризите си, той не беше във форма да се бие. Сано бързо избие меча от ръката му. Безпомощен, той се сви на земята и хвърли поглед към съпругата си, чието кимоно висеше на изцапани с кръв ивици там, където Рейко я бе порязала. От гърдите му се изтръгна отчаян стон. После вдигна ръце в знак, че се признава за победен.

— Приемам поражението си — каза той с тихо достойнство. — Моля, позволете ми привилегията да извърша сепуку.

Даймио извади своя къс меч и го стисна в треперещите си ръце с острие, насочено към корема. Затвори очи и зашепна молитва. Или бе решил да се измъкне като страхливец от трудното положение, или някакви останки от самурайска чест все още живееха в него. После си пое дълбоко въздух и с пронизителен вик заби меча в тялото си.

— Шигеру! — госпожа Мияги се втурна към него, пусна кинжала и започна трескаво да гали лицето на даймио с кървавите си ръце. Той се гърчеше в предсмъртна агония. Тялото му се разтресе в ужасна конвулсия. Погледна жена си и устните му прошепнаха неясни думи. После се отпусна неподвижен в ръцете ѝ.

— О, не! Скъпи, не! — грозни задавящи ридания разтърсиха Акико.

Задъхана от напрежение, Рейко отиде при Сано. Той клекна предпазливо и протегна ръка към кинжала на госпожа Мияги. В този миг ръката ѝ се стрелна и тя сграбчи оръжието, насочвайки го към него. Скръб бе сгърчила устата ѝ; лицето ѝ бе смъртнобледо от гняв, на петна от кръв и сълзи.

— Ти уби съпруга ми — прошепна тя. — Сега ще си платиш за това! — Сано вдигна меча си. Но вместо да замахне към него, Акико се хвърли към Рейко с вика: — Ти отне моя любим. Сега аз ще убия твоята любима!

Неподготвена за атаката, Рейко се дръпна твърде късно — острието срязва рамото ѝ. Те възобновиха сражението помежду си. Сано прибра меча си в ножницата и сграбчи госпожа Мияги откъм гърба, склучвайки ръце около нейните. Докато се боричкаха за надмощие над кинжала, тя политна напред и падна върху Рейко, повличайки и Сано. Тримата се строполиха при самия ръб на пропастта, главите им стърчаха в празното пространство.

Рейко изпищя и разсече лицето на Акико с камата си. Тя зави от болка. Сано изви оръжието далеч от нея. В този момент с рязко движение тя го отхвърли от себе си. Тогава Рейко със сетни сили я оттласна от себе си и госпожа Мияги се превъртя през глава. Озова се над пропастта и сякаш за миг замръзна във въздуха. Сано се хвърли върху Рейко и я притисна към земята. После съпругата на даймио изчезна от погледа им с пронизителен писък. Последваха няколко глухи удара, когато тялото ѝ се блъскаше в скалите. И после тишина. Сано помогна на Рейко да се изправи на крака. Вкопчени един в друг, двамата надзърнаха в мрачната бездна. Лунната светлина хвърляше слаба светлина върху робата на госпожа Мияги. Тя не помръдваше.

Хирата дотича при тях, стиснал в ръка нагината на пазача Кушида и собствения си меч. Кървеше от раните по ръцете и лицето си.

— Кушида е ранен, но ще оживее. Какво стана тук? Добре ли сте?

Сано му разказа. После тримата се хвърлиха в бурна прегръдка, притискайки лицата си. Сано изпитваше по-дълбоко удовлетворение от когато и да било при приключване на някакъв случай. Съпругата му беше жива и здрава, честта на най-близкия му приятел бе възстановена. Общата им победа бе неизмеримо по-сладка от самотния му героизъм от миналото.

— Хайде да будим войниците и да си ходим у дома — каза той, докато бършеше сълзите от страните си.

И все така прегърнати, със Сано в средата, тримата поеха надолу по хълма.

ГЛАВА 40

Три дни след смъртта на съпрузите Мияги един капитан от стражите придружи дворцовия управител Янагисава до личната приемна на шогунa. Флаг с изрисувани върху него йероглифи за секретност украсяваше входа, което означаваше, че в момента тече заседание от изключително поверителен характер.

— Моля, влизайте, уважаеми дворцов управителю — каза придружителят му. — Негово превъзходителство ви очаква.

Някъде в града под замъка Едо биеше погребален барабан. Когато стражите отвориха вратата, Янагисава преглътна металния вкус на страх. Съдбата му щеше да бъде определена тук и сега.

Вътре в помещението Токугава Цунайоши бе коленичил на подиума. На пода вляво от него един до друг седяха господарката Кейшо и главният свещеник Рюко. Майката на шогунa изглежда гневно Янагисава и после извърна обидено глава. Рюко хвърли към дворцовия управител тържествуващ поглед, след което смирено сведе очи. Срещу тях на почетното място вдясно от шогунa бе коленичил сосакан Сано с преднамерено безизразна физиономия.

Вулкан от ревност и омраза изригна в гърдите на Янагисава. Картината, в която неговият враг заемаше собственото му обичайно място, изглеждаше като материализиране на най-ужасния му кошмар. Янагисава изпита желание да се разкрещи срещу това безчинство, но един гневен изблик нямаше да му бъде от голяма полза. Цялото му бъдеще зависеше от умелото справяне с положението. Трябваше да остане абсолютно овладян. Той коленичи пред подиума и се поклони на шогунa.

— Добро утро, Янагисава сан — каза Токугава Цунайоши. В гласа му не звучеше обичайната привързаност, на устните му не трептеше ласкава усмивка. — Жалко, че това заседание трябва да те отклони от изпълнение на... ъ-ъ... административните ти задължения.

— Напротив! Чест е за мен да бъда извикан от вас по всяко време — макар че студеното посрещане го изпълни с ужас, Янагисава

говореше така, все едно нямаше никаква представа, че сега щеше да му бъде предявено обвинение в предателство. — Винаги на вашите услуги.

— Извиках те тук, за да разрешим някои... ъ-ъ... важни въпроси, поставени от сосакан Сано и от уважаемата ми майка — каза шогунът, като нервно въртеше в ръце ветрилото си.

Сърцето на Янагисава блъскаше като диво животно, което се опитваше да избяга от клетката на тялото му. Макар че си бе представял тази сцена хиляди пъти, откакто Рюко бе дошъл в кабинета му, действителността пак беше ужасяваща. Трябваше да овладее страха си и да съсредоточи усилията си за поправяне на стореното зло.

— С охота ще ви съдействам по всякакъв начин, ваше превъзходителство — Янагисава се постара на лицето му да бъдат изписани недоумение и строга готовност да служи на господаря си, като вкара в гласа си точната нотка невинност. — За какво става въпрос?

— Изглежда ти си... ъ-ъ... се опитал да набедиш моята обична майка в убийството на сокушицу Харуме и да унищожиш моя скъп и верен сосакан, като си го подвел да повдигне срещу нея официално обвинение. Това е не само държавна измяна... ами и лично предателство — гласът на Токугава Цунайоши бе напрегнат и пронизителен; в очите му блестяха сълзи. Господарката Кейшо измърмори ядно и потупа успокоително сина си по ръката. Рюко се усмихна едва забележимо към Янагисава, а Сано наблюдаваше всички с неотслабваща бдителност. — В продължение на петнайсет години аз ти давам всичко, което пожелаеш — земя, пари, власт. И ти ми се отплащаш за щедростта със заговор. Това е възмутително!

— Щеше да бъде, ако беше истина — отвърна Янагисава, — но аз мога да ви уверя, че няма нищо подобно! — пот изби под мишниците му, ръцете му се вкочаниха, но той знаеше точно какво трябва да направи. Постара се на лицето му да се изпишат изумление и обида, след което, внимавайки много да не преиграва, каза: — Ваше превъзходителство, какво ви накара да повярвате, че аз съм извършил нещо тъй отвратително?

— Ъ-ъ... — шогунът преглътна и запремигва. После, твърде развълнуван, за да отвърне, махна немощно към Сано.

— Вие сте наредили на Шичисабуро да подхвърли писмо, написано от господарката Кейшо, между вещите на Харуме, за да може аз да го намеря — каза Сано. Говореше предпазливо, защото си даваше сметка, че битката още не е приключила. Докато обясняваше как е била открита измамата, Янагисава клатеше глава слисан, след което остави престорен гняв да изостри чертите му.

— Шичисабуро е действал без мое знание и съвсем не по моя заповед — отвърна той.

Господарката Кейшо ахна.

— Невероятно!

Рюко присви очи. Сано су навъси.

— Така ли? — в гласа на шогуна звънна надежда. Нима искаш да кажеш, че вината е изцяло на момчето и ти нямаш нищо общо със... ъ... заговора?

Янагисава усети как везните на победата се накланят в негова полза. Токугава Цунайоши все още държеше на него и търсеше помирение.

— Точно така.

Шогунът се усмихна с облекчение.

— Изглежда, преценката и за теб не с била правилна, Янагисава сан. Хиляди извинения.

Янагисава се поклони, приемайки смирено извиненията на шогуна, като в същото време се подготвяше за следващия рунд. Точно както бе очаквал, Сано каза:

— Предлагам да дадем възможност на Шичисабуро да изложи собствената си версия за тази история.

— О, много добре — съгласи се шогунът с охота.

Скоро Шичисабуро вече бе коленичил пред подиума от страната на Янагисава. Тревога бе сгърчила дребното му лице. Той хвърли поглед към дворцовия управител за успокоение, но той отвърна очи от своя любовник. Нямаше търпение да се отърве от това жалко същество.

— Шичисабуро, искам да ни кажеш истината заяви Токугава Цунайоши. Ти си откраднал писмото, написано от майка ми, и си го скрил в стаята на сокушицу Харуме. По собствена инициатива ли го стори или по нечие нареждане?

Янагисава беше сигурен, че сега момчето ще издрънка цялата истории. Но кое бе по-тежко: думата на един прост актьор или на дворцовия управител? Пък и много лесно можеше да го накара да изглежда като лъжец.

— По собствена инициатива, ваше превъзходителство — отвърна Шичисабуро.

Янагисава се втренчи в него удивен. Откъм господарката Кейшо и свещеник Рюко долетя развълнуван ропот; шогунът кимна, а Сано каза:

— Ваше превъзходителство, смятам, че присъстващите тук плашат момъка. Може би ако двамата с вас разговаряме с него насаме...

— Не! — отекна викът на Шичисабуро. После той сниши глас. — Аз съм добре. И... казвам истината.

Янагисава онемя от сливане. Полудял ли беше актьорът, или бе просто глупав?

— Даваш ли си сметка, че по този начин се признаваш за виновен в опит... ъ-ъ... да скалъпиш фалшиво обвинение срещу моята майка? — попита шогунът. — Осъзнаваш ли, че това е държавна измяна?

Видимо разтреперан, момъкът прошепна:

— Да, ваше превъзходителство, аз съм предател.

Токугава Цунайоши въздъхна:

— В такъв случай трябва да те осъдя на смърт.

Докато стражите оковаваха ръцете и краката на Шичисабуро, за да го отведат на мястото за екзекуции, шогунът отвърна поглед от противната гледка. Господарката Кейшо избухна в сълзи. Втренчен в Янагисава, свещеник Рюко я утешаваше. Лицето на Сано изразяваше смут и примирение. Дворцовият управител очакваше актьорът да моли за милост, да обвини своя господар, за да спаси собствения си живот, да възнегодува срещу предателството... Но Шичисабуро безропотно приемаше съдбата си. Когато войниците го поведоха към вратата, той се обърна към Янагисава:

— Бих направил всичко за вас... — и макар че лицето му бе пребледняло като лед, от тъмните му очи искряха любов и благоговение. — За мен е чест да умра за вас.

После го отведоха. Вратата се затръшна зад гърба му.

— Е, каза шогунът, — радвам се, че... ъ-ъ... недоразумението бе изяснено и този неприятен въпрос получи своето разрешение. Сосакан Сано, ела и седни до мен. Ти също, Янагисава сан.

Но дворцовият управител, слисан от случилото се, продължаваше да гледа втренчено след Шичисабуро. В негово име актьорът с готовност бе извършил най-висшата саможертва. Вместо облекчение Янагисава усети мъчителен пристъп на тъга, съжаление и ужас. Той осъзна, че току-що бе унищожил единствения човек на света, който го обичаше искрено. Твърде късно си даде сметка за истинската стойност на любовта му и за бездънната пустота, която бе зейнала след него. „Върни се!“, искаше му се да изкрещи. Но егоизмът му надделя. Сега прозря грозния дефект на характера си — беше лишен от всякаква стойност, нищожество, точно както твърдяха родителите му. Без съмнение това бе причината да го лишат от любовта си.

— Янагисава сан? — капризният глас на шогуна проникна в мъката му. — Казах ти да дойдеш тук.

Янагисава се подчини. Виещата паст на празнотата вътре в него разяждаше душата му и зееше все по-дълбока и черна, тъй че вече не можеше да бъде запълнена с нищо. Пред него се откриваше един живот, изпълнен с роби и подлизурковци, с политически съюзници или врагове, с вишестоящи и съперници. Но нямаше кой да утоли глада на изтощеното му от омраза сърце или да въздигне сломения му дух. Лишен от любов, той бе обречен.

— Не изглеждаш добре — каза Токугава Цунайоши. — Нещо притеснява ли те?

Хирата вървеше през билковата градина на замъка Едо, където бе определил среща на Ичитеру. Пелена от мрачни облаци бе забулила небето, а слънчевите лъчи се процеждаха през тих и като искряща бяла светлина се спускаха върху керемидените покриви. Носеше се грак на стрелващи се към небето гарвани. Мраз бе попарил лехите с билки, макар че острите им аромати продължаваха да се усещат във въздуха. Градинари метяха пътеките; под дълъг навес дворцовият аптекар и помощниците му приготвяха лекове. Придружителите на Ичитеру чакаха при портите. Точи път Хирата съвсем съзнателно бе подбрал обстоятелства, които да предотвратят всякаква възможност за

прелъстяване и в същото време да предоставят условия на уединение и необезпокояван разговор.

Той завари Ичитеру самичка при едно изкуствено езеро, в което през лятото цъфтяха лотоси. Застанала с гръб към него, тя съзерцаваше сплетената постелка от листа. Носеше сиво наметало; черен воал покриваше косите ѝ. От начина, по който се скова гръбът ѝ, Хирата разбра, че бе усетила присъствието му, но не се обръщаше. Толкова по-добре той можеше да ѝ каже онова, което мислеше, без да се поддава на излъчващата се от нея съблазън.

— Ти си подхвърлила отровата, която едва не е уморила Харуме миналото лято, нали? — попита Хирата. — От теб се е страхувала и от теб е искала баща ѝ да я спаси!

— И какво от това? — безразличие приглушаваше дрезгавия глас на Ичитеру. — Нямах никакви доказателства.

Тя беше права. Хирата бе прекарал последните три дни в разследване на произшествието и бе изключил от подозрение всички други обитатели на двореца. Той знаеше, че Ичитеру е виновна, но не бе открил никакви доказателства срещу нея и тъй като очевидно тя не възнамеряват да прави самопризнания, той нямаше какво повече да стори. Ичитеру щеше да се измъкне безнаказано. Освен това го бе направила на глупак. Гняв и унижение го изгаряха.

— Зная, че ти си то извършила — каза той. — Това е единственото обяснение за начина, по който се отнесе с мен. Страхувала си се сосакан сама да не открие, че си виновна за поранения опит за убийство — кипящ от гняв, Хирата продължи: — Обзалагам се, че си много доволна от начина, по който се развиха събитията. Но ме чуй, аз зная, че ти си потенциална убийца и те предупреждавам — посмееш ли отново да създадеш неприятности, ще те изоблича. И тогава ще си получиш заслуженото наказание.

— Наказание? — Ичитеру прихна презрително. — Какво можеш да ми сториш, което да е по-страшно от бъдещето, което ме очаква?

Тя се обърна: воалът ѝ се смъкна. Хирата се втренчи в нея стъписан. Ичитеру беше без грим. Очите ѝ бяха чернени и подпухнали от плач, бледите ѝ устни подути. Без пудра кожата ѝ изглеждаше петниста и повехнала, а косите ѝ бяха събрани в разбъркан кок без всякакви украшения. Хирата една успя да разпознае в тази неугледна жена своята прелъстителка.

— Какво се е случило с теб?

— Утре във вътрешното крило пристигат петнайсет нови наложници. Аз съм една от този, които ще бъдат уволнени, за да освободят места за тях три месеца преди официалната дала на оттеглянето ми! — гласът ѝ трепереше от негодувание. Изгубих шанса си да зачена от шогуната и да стана негова законна съпруга. Ще се върна в Киото, без да има какво да покажа за тринайсетте години унижения и болка. Ще прекарам остатъка от живота си като мизерстваща стара мома, презрян символ на пропадналите надежди на императорското семейство да си възвърнат славата!

Потребността на Хирата от отмъщение се стопи. Магнетичното въздействие на Ичитеру върху него бе изчезнало заедно с изкуствените украшения на модата. Най-накрая той вече можеше да прости и дори да изпита жалост към тази жена. Наистина, какво по-голямо наказание от съдбата ѝ!

— Съжалявам — каза той. Щеше да ѝ пожелае късмет или да ѝ предложи утешителни слова, но Ичитеру се извърна.

— Остави ме.

— Сайонара, сбогом — каза Хирата.

Докато вървеше обратно през градината, той се почувства с няколко години по-стар и по-мъдър от началото на разследването. Изпълнен със смътен копнеж, навлезе в горския резерват с надеждата за самотна разходка, която да избистри съзнанието му. Но едва бе поел по пътеката, когато зад него прозвуча неуверен глас:

— Здравейте, Хирата сан.

Обърна се и видя Мидори, която се приближаваше към него.

— Здравей — отвърна той.

— Позволих си да тръгна след вас от билковата градина, защото си мислех... надявах се... че може да ви се прииска компания — Мидори се изчерви и започна нервно да навива един кичур на пръста си. — Ако не ме искате, ще си тръгна.

— Не, не. Ще ти бъда признателен за компанията — възрази Хирата съвсем искрено.

Вървяха между брезите, които ръсеха златисти листа върху тях. За първи път, откакто се бяха запознали, Хирата я погледна със зрящи очи. Видя красотата в ясения ѝ пряк поглед, непринуденото ѝ поведение. Вече гледаше на увлечението си по Ичитеру като на болест,

която го бе ослепила за красивите неща, в това число за Мидори. Хирата си спомни нещо.

— Ти си знаела, че Ичитеру се е опитала да убие Харуме миналото лято, нали? — попита той. — И се опита да ме предупредиш, че възнамерява да ме използва, за да не я арестуват...

Скривайки лице зад блестящата завеса на косите си, Мидори сведе поглед.

— Не бях сигурна, но подозирах... И не исках тя да ви причини зло.

— Тогава защо не ми го каза? Знам, че сигурно не съм бил кой знае колко склонен да слушам, но все пак можеше да ми го кажеш достатъчно ясно, да ми напишеш писмо или да обясниш на сосакан сама...

— Страх ме беше — отвърна Мидори тъжно. — Вие й се възхищавахте. Помислих си, че ако ви кажа нещо лошо за нея, ще решите, че ви лъжа, и ще ме намразите.

Хирата бе учуден, че едно момиче от знатно потекло може не само да мисли за него, но и да държи на неговото добро мнение за нея. Сега осъзна, че тя го беше харесала още от самото начало и не се интересувахе от скромния му произход. Откровеното възхищение на Мидори го извиси над затвора на несигурността. Вече нямаше значение, че му липсваха благородното потекло или изтънчената елегантност. Постижението на живота му — истинското проявление на честта — бе достатъчно. Хирата внезапно изпита неистово желание да се разсмее ликуващо. Колко странно, че най-унизителното преживяване всъщност му бе донесло безценния дар на прозрението!

Той докосна Мидори по рамото, което я накара да се обърне с лице към него.

— Аз вече не се възхищавам на Ичитеру — каза той. — И никога не бих могъл да те намразя.

Мидори впери в него огромните си сериозни очи, изпълнени с надежда. Върху устните й трепна усмивка; трапчинките й просветнаха свенливо, като слънчев лъч, отразен от перли под водата. Хирата усети прилив на щастие, когато видя вероятния отговор на своя копнеж.

— На мен се падна удоволствието да откроя празненството в чест на сватбата между сосакан Сано Ичиро и госпожица Уеда Рейко

— обяви Погучи Мидори. Сватовникът и неговата съпруга коленичиха на подиума в приемната в представителната къща на Сано. До тях Сано и Рейко, облечени в официални копирени кимона, седяха под голям хартиен чадър, символ на влюбените. Къщата беше изпълнена с над тристате гости на сватбеното тържество приятели и роднини, колеги на Сано, негови началници и подчинени, представители на изтъкнати кланове на даймио. От тавана висяха светещи фенери; въздухът бе наситен с ароматите на парфюми, тютюнев дим, тамян и гозби. — Като дъжд след суша това празненство закъсна и затова е още по-дългоочаквано и желано — продължи Погучи. Сега ви приканвам да се присъедините към мен, за да поздравим младоженците и да им пожелаем дълъг и щастлив съвместен живот.

Музикантите засвириха весела мелодия на шамисен, флейта и барабан. Слугите разнасяха кани със саке и чаши и предлагаха подноси, отрупани с деликатеси. Викове „Канпай“^[1] се разнесоха откъм гостите. С преливащо от радост сърце Сано размени усмивка с Рейко. Под прикритието на широките си ръкави те си държаха ръцете.

Разследването на убийството бе приключило. Кушида бе преместен на служба в провинция Ката, където можеше евентуално да се освободи от натрапчивата си идея и да започне нов живот. Но Сано бе длъжен да се досети, че Янагисава ще жертва Шичисабуро, и трябваше да намери някакъв начин да спаси актьора.

Съдията Уеда стана и произнесе първата реч:

— Бракът прилича на сливането на два потока две семейства, две души се събират. Макар че там, където се срещат, може да се образува водовъртеж, нека продължат вечно да текат в една и съща посока! — и като се усмихна гордо към Сано и Рейко, вдигна чашата си със саке. — Пия за съюза между нашите два клана!

Гостите го аплодираха и пиха. Прислужници наляха питиета за Сано и Рейко. Следващ говори Хирата:

— През тази година и половина, в която служих на сосакан сама, за мен той бе пример на безупречен самурай и господар. Сега съм щастлив, че се сдобих със съпруга, също тъй достойна, смела и благородна. Заклевам се да им служа вярно до края на живота си.

Нови аплодисменти и повторно пресушени чаши. Тогава в приемната влезе един служител и обяви:

Негово превъзходителство шогунът и майка му уважаемата господарка Кейшо.

Всички се поклониха ниско, но шогунът им даде знак да се изправят. После се обърна към Сано:

— Майка ми иска да ти връчи специален сватбен подарък.

Четирима свещеници внесоха през вратата огромен буцудан, будистки олтар. Докато Рюко ги напътстваше как да го поставят в ъгъла, присъстващите следяха действията им с благоговение. Ярки, изрязани в дървото дракони, божества и пейзажи украсяваха вратите на високия до тавана буцудан. Имаше колони, инкрустирани със седеф, и позлатен покрив на пагода. Беше шедьовър на грозотата.

— Къде ще го сложим? — прошепна Рейко.

— На почетно място — прошепна Сано в отговор. Този дар скрепяваше съюза между него и господарката Кейшо: с нейна подкрепа той се надяваше да убеди шогуна за реформи, които да намалят корупцията в правителството и да подобрят живота на гражданите, а и освен това те имаха нужда един от друг, за да се противопоставят на Янагисава, който тъй красноречиво отсъстваше от празненството. След провала на заговора му той щеше по-яростно от всякога да се стреми да ги унищожи.

— Това е най-великолепният буцудан, който съм виждал — обяви Сано. — Благодаря от сърце, почитаема Кейшо сан.

Майката на шогуна се изкиска. Присъстващите изрекоха приглушени хвалебствия и Рюко подхвана тържествена молитва. Сано огледа с интерес свещеника — той също бе ценен съюзник. В рамките на едно-единствено разследване той си бе създал солидна основа, която да го поддържа в диренето на истина и справедливост.

Последваха нови приветствия, придружени с много ядене, пиене, музика и веселие. Гостите се изреждаха при подиума, за да пожелават щастие на младоженците. По време на едно кратко затишие Сано се обърна към Рейко:

— Щастлива ли си?

Рейко се усмихна:

— Да.

— И аз — това наистина бе най-прекрасният ден в живота на Сано. Естествено, той знаеше, че такова свършено доволство не може да продължи дълго. Щеше да има още опасни разследвания. Но сега се

наслаждаваше на покоя. С такива добри приятели и съюзници успехът в бъдеще изглеждаше сигурен. А до него бе изворът на свежия му оптимизъм.

— Хайде да си обещаем нещо — каза той. — Каквото и да стане, нека винаги бъдем влюбени!

Рейко стисна ръката му; в очите ѝ проблесна дяволито пламъче.

— И партньори — добави тя.

---

[1] Наздраве, за наше здраве! (яп.) — Б.пр. ↑

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

Аригато — благодаря
бакараший — изключено
бакуфу — военнофеодално правителство на Япония
банчо — жилищен район на потомствените васали на Токугава
биш — екстракт от билка, използвана като отрова за стрели
Бушидо — Пътят на воина — моралният кодекс на самураите
гомен насай — съжалявам; хиляди извинения
даймио — едър феодален владетел в средновековна Япония
джите — късо отбранително оръжие на дошин
джоро — низша дворцова служителка
до иташимашите — няма защо
дошин — низш служител в силите на реда
ета — най-низшата прослойка в социалната йерархия; презрян

човек

зени — дребна японска монета
иредзуми — татуировка
йорики — началник в силите на реда
ками — имената на различни шинтоистки божества
канпай — наздраве
кобан — старинна японска монета
кото — японски старинен струнен инструмент
миай — официална среща между евентуални съпрузи в
присъствието на родителите им; сгледа
моме — средна японска монета
мочи — твърди оризови питки
нагинатаджуцу — изкуство за бой с копие
оджи — чичо
омедето гозаймасу — честито
онагата — актьор, който се е специализирал в игра на женски
роли

отошийори — главна надзирателка на наложниците
ронин — самурай без господар; опозорен самурай
сайонара — сбогом

Издание:

Лора Джо Роуланд. Иредзуми
ИК „Труд“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.